

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΕ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 5

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ ἅγια ἡμῶν Ἐκκλησία ἐώρτασε καὶ πάλιν τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὴν ἀνάμνησιν δηλαδὴ τῆς πανηγυρικῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων Εἰκόνων καὶ τῆς συνεποῦς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν ἀκήρατον διαφύλαξιν τοῦ Λόγματος καὶ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως.

*

Αἰῶνες μακροὶ ἔχουν ἔκτοτε παρέλθει. Ἀλλὰ τὸ δίδαγμα ὑπῆρξε μέγα. Καὶ εἶναι χρήσιμον, νὰ τὸ ἔχωμεν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν. Διότι εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ὑπάρχουν οἱ ἀκαίρως νεωτερίζοντες. Καὶ σήμερον πολλοὶ εἶναι οἱ πιστεύοντες, ὅτι δὲν ὑφίσταται πλέον ὀργανικὴ συσχέτισις μεταξὺ τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως. Καὶ πανταχόθεν ἀτυχῶς ἐπιχειρεῖται ἢ διάβρωσις τῆς καθηγιασμένης ἱστορικῆς σαρκὸς ὑπὸ τῆς ἀπτέρου ὑλοδοξίας, πὺν προβάλλει ὡς λατρευτικὸν εἶδωλον καὶ ὡς πανάκειαν τὸν σοσιαλισμὸν.

*

Εἰσηγητῆς τῆς εἰκονομαχίας ὑπῆρξε Λέων ὁ Ἰσαυρὸς (717-741). Οὗτος ἦτο Σῦρος τὴν καταγωγὴν. Καὶ εἶχεν ἀναδειχθῆ αὐτοκράτωρ, χάρις εἰς τὴν ἐνθερμον ὑποστήριξιν τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῶν μεγάλων γαιοκτημόνων, τοὺς ὁποίους εἶχε καταδιώξει ὁ προκάτοχός του. Ἐμφοροῦμενος δὲ ἀπὸ ἀπολυταρχικᾶς τάσεις, ἐφιλοδόξησε νὰ ἐπιβάλλῃ γενικὴν ἀναμόρφωσιν εἰς τὰ τῆς Διοικήσεως τοῦ Κράτους καὶ ἀπετόλμησε ριζικὰς μεταρρυθμίσεις καὶ καινοτομίας.

*

Οὕτω κατήργησε τὴν ἀπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ὑφισταμένην αὐστηρὰν διάκρισιν με-

ταξὺ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς στρατιωτικῆς ἰσχύος καὶ διήρесе τὴν ἐπικράτειαν εἰς διοικήσεις στρατιωτικὰς. Αὗται βραδύτερον ἀπεκλήθησαν, ὡς γνωστόν, Θέματα καὶ οἱ διοικηταὶ τῶν ἤσκουν συναλλήλως καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν στρατιωτικὴν ἐξουσίαν.

Ἐπέβαλεν ἐπίσης βασικὰς μεταβολὰς εἰς τὴν γεωργίαν καὶ κατήργησε τὴν ἀρχήν, καθ' ἣν οἱ γεωργοὶ διετέλουν ἀναποσπᾶστος συνδεδεμένοι μετὰ τοῦ κτήματος, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐπίμορτοι, ἐκαλλιέργουν.

Ἐδημοσίευσεν ἐπίσης τὸν λεγόμενον Κώδικα τοῦ Λέοντος, διὰ τοῦ ὁποῖου προσεπάθησε «νὰ ἐπιδιορθώσῃ εἰς τὸ φιλάνθρωπότερον» τοὺς νόμους τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ νὰ τοὺς προσαρμόσῃ πρὸς τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ καὶ πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον.

*

Ἐβάδισε δὲ ὡς ἀποκρήμνος καὶ πέραν τούτων κ' ἐπεχείρησεν ἀπαρδέκτους καινοτομίας εἰς τὰ τῆς θρησκείας. Οὕτω κατήργησε τὰ κωλύματα διὰ τὴν σύναψιν γάμου μεταξὺ Ὁρθοδόξων κ' αἰρετικῶν. Ἐπὶ πᾶσι δέ, πιστεύων ὅτι οἱ Χριστιανοί, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν εἰδωλολατρικῶν ἀναμνήσεων, συνέχεον τὴν ἔννοιαν τοῦ τιμᾶν πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ λατρεύειν, κατήργησε παντελῶς τὰς ἁγίας εἰκόνας καὶ διέταξε τὴν καταστροφὴν τῶν, ὡς καὶ τὴν ἐπίχρισιν τῶν τοιχογραφιῶν.

Εἰς μάτην ὁ Πατριάρχης Γερμανὸς ἀνθίστατο εἰς τὰς θωπευτικὰς του προτροπὰς καὶ παρακαλεῦσεις. Καὶ ματαίως ὑπεμίμησεν εἰς αὐτόν, ὅτι προτοῦ ν' ἀναβῆ εἰς τὸν Θρόνον «Θεὸν ἐγγνητὴν δέδωκε, ἐν μηδενὶ σαλευσάι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ τῶν Ἀποστολικῶν αὐτῆς καὶ θεοπαραδότων Θεσμῶν».

Ματαίως επίσης απηυθύνθη πρὸς αὐτὸν παραινετικῶς «ὁ λόγῳ καὶ πράξει» διαλάμπων Πάπας Γρηγόριος ὁ Βος.

*

Ὁ Λέων, ὡς ἀναφέρουν οἱ χρονογράφοι, διετέλει ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς αἰρέσεως τῶν Παυλικιανῶν, οἵτινες ἀπέριπτον πᾶσαν ἐξωτερικὴν μορφήν λατρείας. Ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐσύρετο κυριολεκτικῶς ὑπ' ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι διαζωγραφίζονται ὡς «συντρόφῳ ἀπαιδευσία συζῶντες». Τοιοῦτοι δ' ἦσαν ὁ Ἐπίσκοπος Νακωλείας Κωνσταντίνος καὶ ὁ Σῦρος ἐπίσης τὴν καταγωγὴν Βησῆρ. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶχεν αἰχμαλωτισθῆ ὑπὸ τῶν Ἀράβων καὶ ἐξισλαμισθεὶς «ἐποιήθη τοῖς Ἀράβων δόγμασι». Ἐλευθερωθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἦλθε πρὸς τὸν Λέοντα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐξαιρετικῶς ἐτιμήθη διὰ τὴν σωματικὴν του ρώμην. Ὁ Σαρακηνόφρων οὗτος Σῦρος ὑπεστήριξεν ἐμμανῶς τὴν κατάργησιν τῶν ἁγίων εἰκόνων, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιβάλλει προσφάτως ὁ Χαλίφης Ἴζιδ «ὡς δόγμα καθολικόν» εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν Χριστιανούς· καὶ ἰσχυρὸς εἶχε γίνεαι ὑπ' αὐτοῦ διωγμὸς ὅσων ἐνέμενον εἰς τὴν εἰκονολατρείαν.

*

Τὴν κατάργησιν ὁμοῦ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἀπέκρουσε μετὰ φανατισμοῦ ἡ Ἐθνικὴ ψυχὴ. Διότι ὁ λαὸς τοῦ Βυζαντίου ἐθεώρει ὡς ζήτημα πρωταρχικῆς ἐντελῶς σημασίας τὴν «ἀκρίβειαν» τῶν Δογμάτων καὶ τὴν ἀδυστηρὰν φύλαξιν τοῦ πατροπαράδοτου θησαυροῦ τῆς Πίστεως. Καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν αὐτῶν, πρωτοστατούντων τῶν μοναχῶν, ἐχειραγωγεῖτο τὸ μέγιστον μέρος τῆς Βυζαντινῆς κοινωνίας. Καὶ ἤδη ὀπισθεν τῶν μοναχῶν, οἵτινες ἀνθίσταντο εἰς τὰς καινοτομίας, ἴστατο ὄλος ὁ ἀπλοῦς λαός, ἐνεργότατα ὑποστηρίζων αὐτοὺς ἐν τῇ ἀμόνη τῆς ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως· καὶ εἰς τὴν ἀναλλοίωτον τήρησιν — ἐν παντὶ καὶ εἰς τὴν σφαιρὰν τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς — τῶν δογμάτων τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας.

*

Καὶ μέγιστος ὑπῆρξεν ὁ προκληθεὶς σάλος. Ἐπηκολούθησαν δὲ δεινὰ παντοῖα καὶ ἐμφύλιος σπαραγμὸς, ὁ ὁποῖος διήρκεσεν ἐπὶ μίαν ἑκατονταετίαν καὶ ἠπέιλησε νὰ ἐκθε-

μελιώσῃ τὸ Κράτος καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ πᾶσαν εἰρηνικὴν φανέρωσιν πολιτισμοῦ. Διότι ἡ τέχνη ἀνέστειλεν ἐν τῷ μεταξὺ πᾶσαν τῆς ἐκδήλωσιν. Καὶ περιδεὴς κατέφυγεν εἰς τὰ σκιοφωτὰ τῶν Μονῶν, ὅπου εὐσεβεῖς μοναχοὶ κατεκόσμων τὰ χειρόγραφα τῶν ἁγίων Γραφῶν καὶ τὰ ψαλτήρια, μὲ περιφήμους μικρογραφίας.

*

Ἀπειράριθμα ὑπῆρξαν τὰ θύματα τῶν ἐμπαθῶν διώξεων. Ἀρχοντες καὶ δομέστικοι καὶ πρωτοστάτορες καὶ πατριῆκοι καὶ λογοθέται καὶ μάγιστροι ὑπέστησαν μαρτυρικὸν θάνατον. Αὐτὸς δὲ οὗτος ὁ Πατριάρχης, Κωνσταντίνος ὁ ἀπὸ Σιλλαίου, ὁ ὑπὸ τῶν εἰκονομάχων ἀποκαλούμενος «Σκοτίσις», καθεστῆς ἐπὶ ὄνου περιήχθη ἀνὰ τὴν Πόλιν. Τελικῶς δὲ ὠδηγήθη εἰς τὸν Ἰππόδρομον, ὅπου καὶ ἀπεκεφαλίσθη, ἀφοῦ πρῶτον ἐξεριζώθησαν αἱ τρίχες τῆς σεπτῆς του κεφαλῆς, καὶ αἱ ὀφρύνες του καὶ ἡ γενειὰς του...

*

Ἡ Κων)πολις ἠρημοῦτο. Ἄλλ' οἱ εἰκονομάχοι Βασιλεῖς, ὅχι μόνον δὲν ἀνένηφον, ἀλλ' ἠρημνέον καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων των καὶ αὐτὰ τὰ ἐκ Θεοῦ — ὡς ἐπιστεύετο — στελλόμενα σημεῖα. Καὶ τοιαῦτα ἦσαν — κατὰ τοὺς χρονογράφους — λοιμώδης νόσος καὶ σεισμοὶ ἀλλεπάλληλοι, συνεπεία τῶν ὁποίων ἠρειπώθησαν πολλαὶ πόλεις καὶ κατεκρημνίσθησαν, εἰς πλείστα σημεῖα, καὶ αὐτὰ τὰ τεῖχη τῆς Πόλεως. Ἐσημειώθη ἐπίσης ἐκρηξις τοῦ ἠφαιστείου τῆς Θήρας, τῆς ὁποίας οἱ μύδροι καὶ ἡ τέφρα ἐπλήρωσαν ὀλόκληρον τὸ Αἰγαῖον, ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μέχρι τῆς Ἀβύδου καὶ τῆς Θρακικῆς θαλάσσης..

*

Ἡ δεινοτάτη αὕτη ἀναταραχὴ, ἣτις δικαίως ἐχαρακτηρίσθη ὡς κατάρα Θεοῦ, ἐλώφασεν πῶς ἐπὶ Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας. Αὕτη ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου νιοῦ της συνεκάλεσε — τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 787 — διὰ τοῦ περιπύστου Πατριάρχου Ταρασίου Σύνοδον Οἰκουμενικὴν ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας, εἰς ἣν παρέστησαν ἀντιπρόσωποι τοῦ Πάπα καὶ τῶν Πατριαρχῶν Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας. Ἡ Σύνοδος αὕτη, ἐβδόμη

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Τῇ 26ῃ Φεβρουαρίου, ἐπὶ τοῖς Ὀνομαστηρίοις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Θεοκλήτου, ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῶ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων, χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνοῦ. Τὴν Θείαν Λειτουργίαν, εἰς ἣν παρίστατο καὶ ὁ Μακαριώτατος, παρηκολούθησαν, συμπροσευχόμενοι ὑπὲρ μακροημερεύσεως τῆς Α. Μακαριότητος, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Ἐθνάρχης Κύπρου κ. Μακάριος, ἡ ὀλόγητος σχεδὸν τῶν Συνοδικῶν καὶ τῶν παρεπιδημούντων Ἀρχιερέων, ὁ Ὑπουργὸς Ὀρησκευμάτων καὶ Ἐθν. Παιδείας κ. Γεροκωστόπουλος, ὁ ἱερός Κλήρος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ πλῆθος εὐσεβοῦς λαοῦ. Τὸν ἐορτάζοντα Ἀρχιεπίσκοπον προσεφώνησε καταλλήλως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνοῦριας κ. Γερμανός, εἰς ὃν ὁ Μακαριώτατος ἀπήντησεν εὐχαριστῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων, ἄπαν τὸ ἐκκλησίασμα μετὰ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου κατηρθύνθη πρὸς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον, ἔνθα ὑπέβαλε τῷ Μακαριωτάτῳ εὐχὰς διὰ τὴν μακροήμερευσιν αὐτοῦ καὶ παντοιοτρόπως ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τοῦ ἐπὶ τοῖς Ὀνομαστηρίοις τῆς Α. Μακαριότητος. Μέχρι βαθείας νυκτός πλείστοι ἐπίσημοι καὶ πλῆθη λαοῦ προσῆλθον εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον, ἵνα ἐκφράσουν τὰς εὐχὰς τῶν καὶ ἵνα ἐγγραφοῦν εἰς τὸ ἐπὶ τοῖς Ὀνομαστηρίοις τοῦ Μακαριωτάτου ἀνοικτὸν βιβλίον τῶν συγχαρητηρίων.

τῇ τάξει, ἐκύρωσε «τὰς σεπτὰς εἰκόνας καὶ προσκυνεῖσθαι καὶ σεβάζεσθαι».

Ὅριστικὸν ὅμως τέρμα τοῦ κλύδωνος ἐτέθη ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείας Θεοδώρας, ἣτις εὐθὺς ὡς ἀνέλαβεν τὰ ἡνία τοῦ Κράτους, κατέστησεν ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τὸν ἱερόν καὶ θεῖον Μεθόδιον. Ἐπ' αὐτοῦ δὲ «ζήτησις ἐγένετο» (δημοψήφισμα, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον) τῶν ὑπερεχόντων ἐπὶ παιδείᾳ ἀνδρῶν. Κατὰ τοῦτο δὲ ὑπερέσχε καὶ ἐπεκράτησεν «ἡ τῶν Ὁρθοδόξων πληθὺς» καὶ ἐψηφίσθη ἡ εἰς τὸ φανερόν «προσκύνησις καὶ ἀναστήλωσις» τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ἣτις καὶ ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς τοῦ ἔτους 843, ἀποκληθεῖσαν ἔκτοτε Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

*

Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν δὲ τελετὴν, ἡ ὁποία ἐγένετο ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Σοφίας

πρὸς τοῖς ἄλλοις, εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐλήφθη τὸ κάτωθι τηλεγράφημα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου:

«Βασίλισσα καὶ ἐγὼ ἐπὶ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ Ὑμετέρας Μακαριότητος εὐχόμεθα ἐγκαρδίως ἔτη πολλά.
ΠΑΥΛΟΣ».

Μεταξὺ ἄλλων προσῆλθον, ἵνα ὑποβάλουν εὐχὰς τῷ Μακαριωτάτῳ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου καὶ Ἐθνάρχης κ. Μακάριος, οἱ Συνοδικοὶ καὶ οἱ παρεπιδημούντες Ἀρχιερεῖς, ὁ Συναρχηγὸς τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων κ. Σοφ. Βενιζέλος, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος κ. Κωνστ. Τσαλδάρης, ὁ Μ. Αὐλάρχης κ. Ν. Λεβίδης, ὁ Αὐλάρχης τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσεως κ. Π. Λελοῦδας, ὁ Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὀρησκευμάτων κ. Γεροκωστόπουλος, ἡ Ὑπουργὸς Προνοίας κ. Α. Τσαλδάρη, ὁ Ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν κ. Α. Μπουρνιάς, ὁ Ὑφυπουργὸς Ὑπουργὸς κ. Ἰωάννης Στεφάνου, ὁ παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ Βασ. Ἐπίτροπος Καθηγητῆς κ. Ἱ. Καρμίρης, ὁ Κοσμητὼρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Καθηγητῆς κ. Γεράσιμος Κονιδάρης καὶ οἱ λοιποὶ Καθηγηταὶ αὐτῆς, ὁ Κοσμητὼρ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς κ. Κουρμούλης καὶ πλείστοι τῶν Καθηγητῶν αὐτῆς, ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Νομ. Συμβουλίου τοῦ Κράτους κ. Γ. Φραγκοῦλης, ὁ Διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» κ. Θεοδόσιος Σπεράντσας, ὁ Πρωθιερεὺς τῶν Ἀνακτόρων

καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν παρέστησαν ἡ αὐτοκρατεία, ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς ἱεράς Συνόδου, ἡ Σύγκλητος, οἱ Πατριαρχικοὶ καὶ Βασιλικοὶ ἄρχοντες καὶ παμπληθὴς λαός, ἀνεγνώσθη τὸ «Συνοδικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας». Κ' ἐκηρύχθη κ' ἐβεβαιώθη δι' αὐτοῦ, ὅτι «Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων. Αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων. Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων... Αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

Καὶ ὑπῆρξεν ἡ τελετὴ αὕτη μία πανεκκλησιαστικὴ ὁμολογία πίστεως. Καὶ μία πάγκοινος μαρτυρία καὶ βεβαίωσις διὰ τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῶν δογμάτων τῆς Οἰκουμένης Ἐκκλησίας.

Ἐπαναλαμβανομένη δ' ἔκτοτε, ἀνὰ πᾶν ἔτος, ἀποτελεῖ ὑπόσχεσιν αὐστηρᾶς περιφρουρήσεως τῆς Ὁρθοδόξου κοινωνίας ἀπὸ πάσης λύμης· καὶ ἀπὸ πάσης ἀντιεκκλησιαστικῆς πλάνης καὶ ἐκτροπῆς.

ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Δ'. ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Τῆ 22α Δεκεμβρίου (Κυριακῆ) ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ τῆς Κυπαρισσίας ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ ἐνθρόνισις τοῦ νέου Μητροπολίτου Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Χρυσοστόμου Δημητρίου. Ἡ ἐνθρόνισις ἐγένετο ἐν μέσῳ μεγάλης συγκεντρώσεως τοῦ λαοῦ τῆς Μητροπόλεως, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν Ἀρχῶν καὶ λοιπῶν σωματείων καὶ ἀντιπροσωπειῶν τῆς Ἐπαρχίας ταύτης. Τὸν ἐνθρονισθέντα νέον Μητροπολίτην προσεφώνησαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν τῆς Ἐπαρχίας καὶ ἐπευφήμησαν ἅπαντες μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ νέου Μητροπολίτου ἔχει ὡς ἑξῆς :

Αἶνον καὶ εὐχαριστίαν θεομὴν ἀναπέμπομεν, Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, εὐλαβέστατοι Πατέρες καὶ ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ τέκνα, τῷ Παναγὰθῳ Θεῷ, τῷ δεξιῷ σάντι με, ἵνα ὁ ἐλάχιστος ἐγὼ ἀνέλθω εἰς τὸν Ἱστορικὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας, τὸν ὁποῖον ἀπὸ αἰῶνων ἐλάμπρυναν προκάτοχοι ἡμῶν σεβαστοὶ κατὰ πάντα διαπρεπεῖς Ἱεράρχαι.

Ἀπὸ μέσης καρδίας δ' εὐχαριστοῦμεν τῇ Σεβα-

Πανος. Ἀρχιμ. κ. Ἱερώνυμος Κοτσώνης, Καθηγηταὶ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκοί, Βουλευταί, Ἀνώτατοι Στρατιωτικοὶ καὶ Κρατικοὶ Ὑπάλληλοι, ὁ Ἱερός Κλήρος τῆς πόλεως καὶ πλῆθος λαοῦ.

Ὡσαύτως, πρὸς τοὺς ἄλλοις, τηλεγραφικῶς ἠυχθήσαν τῷ Μακαριωτάτῳ ἡ Α. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας, ὁ πρ. Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Μάξιμος, αἱ Α. Μ. οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος, Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτος καὶ Σερβίας κ. Βικέντιος, οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Ροδόπουλος, οἱ Ἀρχηγοὶ Κομμμάτων κ. κ. Γεώργιος Παπανδρέου καὶ Σπ. Μαρκεζίνης, ὁ κ. Παναγιώτης Κανελλόπουλος, οἱ Ὑπουργοὶ κ. κ. Κασσιμάτης, Τσάτσος, Ἀθανασίου, Παπαρηγόπουλος καὶ Καραπιπέρης, ὁ Δήμαρχος Ἀθηνῶν κ. Π. Κατσώτας, ὁ Διοικητὴς τῆς Τραπεζῆς Ἑλλάδος κ. Ξεν. Ζολώτας, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κ. Ρακιντζῆς, πολλοὶ Βουλευταί, Νομάρχαι, Καθηγηταὶ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ κ. ἄ.

Ὁ ἐπὶ τοῖς Ὄνομαστῆροις τοῦ Μακαριωτάτου σημειωθείς ἀληθὴς συναγερομὸς τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἀνωτάτης κοινωνικῆς ἱεραρχίας, τοῦ Ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀποδεικνύει τοὺς ἀρρήκτους δεσμούς, οἵτινες συνδέουν τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τοῦ ἔθνους ὡς καὶ τὴν ἀγάπην, ἣν τρέφει ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

στῆ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἐκλογὴν ταύτην καθὼς καὶ μεγίστην ὀφείλομεν εὐγνωμοσύνην τῇ Α. Μεγαλειότητι τῷ Βασιλεῖ τῶν Ἑλλήνων Παύλῳ, εὐδοκήσαντι ἵνα ὑπογράψῃ τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς ἡμετέρας τοιαύτης καταστάσεως.

Δὲν δυνάμεθα ὁμῶς ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ταύτης θέσεως νὰ μὴ ὁμολογήσωμεν, ἀγαπητοί, ὅτι ἐν τῷ πνευματικῷ τοῦ Κυρίου ἀμπελῶνι, ὃν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ τοῦ ὑψίστου, εὐρίσκομεν Ἱερόν Κλήρον ἰκα-

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Αριθ. } Πρωτ. 452
} Διεκπ. 172 *Αθήνησι τῆ 14ῃ Φεβρουαρίου 1958

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 946

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐν συνεδίῳ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐγνώσθη, ὅτι ἐν τισι Ναοῖς τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, κρατεῖ ἡ ἀτοπος συνήθεια τῆς ἐνοικιάσεως τῶν στασιδίων καὶ καθισμάτων εἰς βάρος τῆς τε ἱερότητος τοῦ τόπου τῆς χριστιανικῆς προσευχῆς καὶ τῆς θεμελιώδους χριστιανικῆς ἀρχῆς τῆς ἐν τῷ τόπῳ τῆς προσευχῆς ἰσότητος πάντων.

Τῆς ἄρσεως τοῦ ἀτόπου τούτου κριθείσης ὡς ἐκ τούτου ἀπολύτως ἐπιβαλλομένης, Συνοδικῆ διαγνώμῃ καὶ ἀποφάσει, ἀπευθύνομεν τὴν παροῦσαν τοῖς Σεβασμιωτάτοις Ἀρχιερεῦσι μὲ τὴν παράκλησιν, ὅπως ἡ ἀνακοίνωσις τῶν ὡς ἄνω ὀριζομένων γένηται ἐγκαίρως τοῖς τε ἱερεῦσι καὶ τοῖς Ἐκκλησιαστικαῖς Ἐπιτροπαῖς πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεων τοῦ ἀτόπου τούτου ἐν αἷς ἐνορίαις τυχόν ἄχρι τοῦδε ἔλαβε τοῦτο χῶρον.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος, Πρόεδρος
† Ὁ Σύρον, Τήρον κλπ. Φιλάρετος
† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανὸς
† Ὁ Κορινθίας Προκόπιος
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰάκωβος
† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων
† Ὁ Κασσανδρείας Καλλίνικος
† Ὁ Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου Ἰωακεῖμ
† Ὁ Ἐδέσσης καὶ Πέλλης Διονύσιος
† Ὁ Σισανίου καὶ Σιατίστης Ἰάκωβος
† Ὁ Μαρωνας Τιμόθεος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πατριάρχης
Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Παπαχρίστου

νόν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀντάξιον τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς, ὃν καὶ ἡμεῖς παντοιοτρόπως ἠθικῶς καὶ ὄλιγκῶς θὰ ἐνισχύσωμεν, καθὼς καὶ λαὸν εὐσεβῆ, εὐάγωγον, εὐπειθῆ, φιλόνομον καὶ φιλήσυχον καὶ κατὰ πάντα προοδευτικὸν δι' ὑψηλοτέρας πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνατάσεις. Τοῦτο ἀρκοῦντως παρηγορεῖ ἡμᾶς.

'Αλλ' ὁ αἰὼν, εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν καὶ αἱ σημεριναὶ συνθῆκαι δὲν εἶναι ὡς καὶ αἱ πρὸ αἰώνων ὑπάρξασαι, διότι ρεύματα ποικίλα ἀντιθροσκεντικὰ καὶ ἀντικοινωνικά, ἀνεμοὶ δυσσεῖς καὶ καταστρεπτικοὶ ἐπιπλίπτοναι κατὰ τοῦ σκάφους τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ Κοινωνίας, διὰ τὰ ἀνατρέψωσι τὸ πᾶν, συστήματα δὲ καὶ θεωρεῖαι ἀθεϊστικά, ὡς καὶ ποικιλώνυμοι ἀνορθόδοξοι προπαγάνδαι προβάλλουσαι εἰς τὸν διανυγῆ δρίζοντα τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς κοινωνίας δηλητηριάζουσαι τὸ ὀρθόδοξον τῶν πιστῶν χριστιανῶν φρόνημα, ἀνήθικοι δὲ καὶ ἀνέτεροι διδασκαλῆαι, καθὼς καὶ ἀντεθνικὴ καὶ ἐγκληματικὴ «διαφώτισις» διὰ ὑπόυλων σατανικῶν μεθόδων καὶ τρόπων τοῦ λαοῦ καὶ ἰδίᾳ τῆς νεολαίας, τῆς χρηστῆς ταύτης ἐλπίδος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν, εὐρίσκουσιν ἕδαφος εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, διότι ἐν πολλοῖς δὲν ἔχουσι ληφθῆ τὰ κατάλληλα μέτρα καὶ ἡ δέουσα μερίμνα πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ τούτου κακοῦ. Πρὸς τοῦτο δέον ἀπὸ πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως νὰ ἡγηθῆ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, ποδηγε-

τοῦσα, φρονηματίζουσα, κατηχοῦσα καὶ καταλλήλως διαφωτίζουσα τὸ εὐσεβὲς αὐτῆς πλήρωμα διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ θείου κηρύγματος, διὰ διαλέξεων ἐποικοδομητικῶν, διὰ τοῦ τύπου καὶ τῶν συγγραμμάτων καὶ διὰ παντὸς καταλλήλου καὶ τελεσφόρου μέσου, ἵνα ἡ ζωσα αὐτῆς φωνὴ εἰσδύσῃ καὶ μέχρι τῆς καλύβης τοῦ ἀργότου καὶ τοῦ ἐργαζομένου βιοπαλαίτου καὶ χειρῶνακτος ἐργάτου ὡς καὶ μέχρι τοῦ γραφείου τοῦ ἀβροδιαίτου ἐργοδότου, τοῦ ἐπιστήμονος καὶ τοῦ ἐφοπλιστοῦ. Πολὺ δὲ θὰ ὠφελεῖτο ἐν τῷ σημεῖω τούτῳ ἡ ἡμετέρα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐπικοινωνοῦσα καὶ συσκεπτομένη πάντοτε προκειμέ-

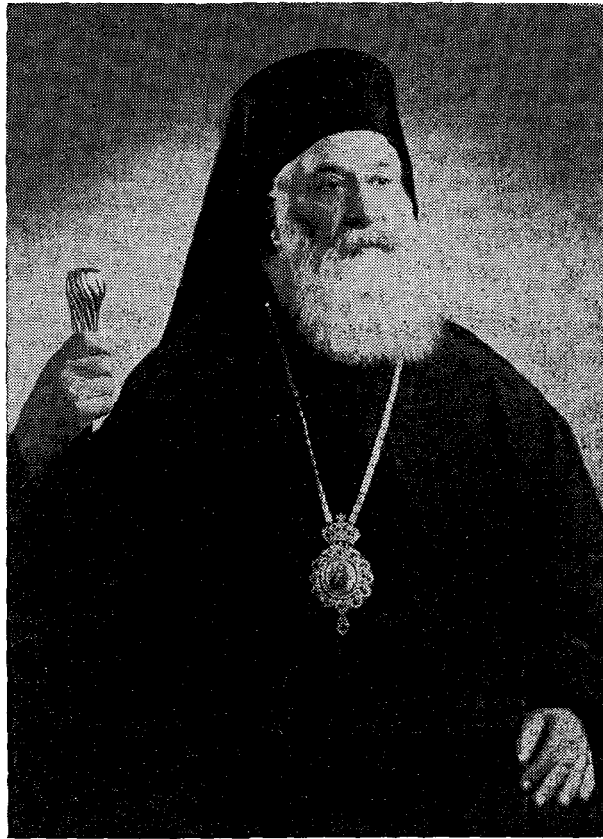
νου περὶ γενικωτέρων πνευματικῶν, ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ζητημάτων, μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἐνώπιον τῶν ὁποίων τὰ αὐτὰ παρουσιάζονται ἐκάστοτε προβλήματα καὶ τὰ ἴδια ζητήματα, οἷα καὶ παρ' ἡμῖν. Πρὸς δὲ τούτοις, ἐπὶ ἄλλων οὐχὶ βεβαίως δογματικῶν, ἀλλὰ κοινωνικῶν ζητημάτων ἀπασχολούντων ἀπάσας ἐν γένει τὰς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας, ἀπαραίτητος πρέπει νὰ θεωρηθῆ καὶ οἰαδήποτε σοβαρὰ καὶ εἰλικρινῆς μετ' αὐτῶν συνεννόησις, πρὸς ἀποσόβησιν παντὸς κοινωνικοῦ κακοῦ καὶ πάσης ἀνίερου καὶ ἀντιχριστιανικῆς

σπεδόνος καὶ λύμης.

Ἡ δὲ χάριν τῆς διαφωτίσεως ταύτης τῶν μελῶν μιᾶς ἐκάστης Ἐκκλησίας προσπάθεια καὶ μερίμνα, ἡ διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν συνεδρίων, τοῦ τύπου καὶ λοιπῶν ἄλλων προσφύρων μέσων ἐνημέρωσις τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ παρακολούθησις πάντων τούτων τῶν ζητημάτων ἀσφαλῶς θὰ ἐπιφέρει τὸ προσδοκώμενον ἀποτελεσμα, ὡς ἐπιζητεῖ ἡ ὕγιης μερὶς ἐκάστης χριστιανικῆς κοινωνίας. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς δὲν κρινόμεν ἄσκοπον νὰ τολήσωμεν, ὅτι λόγῳ τοῦ θεσμοῦ τῆς συναλληλίας καὶ ἀλληλεγγύης, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀρχαίας Βυζαντινῆς ἐποχῆς καὶ μετὰ ταῦτα ἰσχύει ἐν τῷ δημοκρατικῷ πνεύματι καὶ πολιτεύματι, τῷ διέποντι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν πολιτείαν, ἡ Ἐκκλησία συνεργάζεται στενῶς μετὰ τῆς Πολιτείας εἰς τὰ ἐξωτερικὰ αὐτῆς (externa) ζητήματα βοηθοῦσα καὶ

φρονηματίζουσα πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς τὸν λαόν, ἀποδιώκουσα πᾶσαν παρεκτροπὴν ἢ σφάλμα εἰς ζητήματα πίστεως, δόγματος φρονήματος, ὀρθόδοξου, πάσης ἠθικῆς ἀξίας καὶ τάξεως ἢ ἐθνικῆς διαπαιδαγωγῆσεως, κατηχῆσεως καὶ ζωῆς.

Καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ Πολιτεία ὑπερασπίζει τὴν Ἐκκλησίαν, λαμβάνουσα πάντα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα χάριν τοῦ γοήτρου τῆς ἐπισήμου ἐν τῷ Κράτει Ἐκκλησίας, κατὰ πάσης προσηλυτιστικῆς προπαγάνδας ἢ ἠθικῆς βλάβης τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἀναρμόστου κατ' αὐτῆς συμπεριφορᾶς κακοβούλων καὶ ὑπόυλων αὐτῆς ἐχθρῶν.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας
κ. Χρυσόστομος.

Ἐνεκα δὲ τοῦ θεσμοῦ τῆς συναλληλίας μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας θὰ ἐπρεπε ἡ ἐκλογή τῶν Μητροπολιτῶν νὰ γίνηται διὰ ψηφοδελτίων ἐκ μέρους συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προτεινούσης κατὰ πλειοψηφίαν ὡς καὶ ἄλλοτε τρεῖς ὑποψηφίους, ἐξ ὧν ὁ λαός, ὃν ἀντιπροσωπεύει ἡ Πολιτεία καὶ ὁ Βασιλεὺς, θὰ ἐξέλεγε τὸν ἕνα, ὥστε ἐν τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ νὰ λαμβάνῃ μέρος καὶ ἡ Πολιτεία, ἥτις λόγῳ τῆς συναλληλίας καὶ τῆς ἀλληλεγγύης μετὰ τῆς Ἐκκλησίας δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀπεξενωμένη ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐκλογῆς πρὸς τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον ἀμφοτέρων.

Εἰς δὲ τὸν Κοινωνικὸν Τομέα ἡ Ἐκκλησία ὡς ἀνεκὰθεν ἀπὸ τῆς συστάσεώς της, ὑποχρεοῦται, κατὰ τοὺς λόγους καὶ ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγιωτάτων Πατέρων Ἀδελφῶν καὶ δὴ τὸ ζωντανὸν παράδειγμα αὐτῶν, νὰ λάβῃ τὴν προσήκουσαν θέσιν καὶ ἐνεργὸν μέρος πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας τῶν πενιμῶν, ὀρφανῶν, ἀσθενῶν καὶ ἀπόρων, διὰ τῆς Ἰδρύσεως Φιλοπτώχων Ταμείων εἰς ἀπάσας τὰς ἐνορίας, ὀρφανοτροφείων, Νοσοκομείων, Γηροκομείων, καὶ ἄλλων εὐαγῶν φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων, διὰ τῆς συστάσεως Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπαγγελματικῶν Νυκτερινῶν Σχολῶν πρὸς μόρφωσιν ἐπαγγελματικῆν ἀπόρων κορασίων καὶ ἀρρένων, διὰ τῆς ἰδρύσεως γεωργικῶν Σχολῶν, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι τοιαῦτα χάριν τῶν ἀγροτοπαίδων, νυκτερινῶν ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων διὰ τὰ ἐργαζόμενα παιδιά, ἵνα διὰ τῶν τοιούτων μέσων καὶ ἐπιτευγμάτων κατορθώσῃ ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐπουλώσῃ πάντοτε τὰς πληγὰς τῶν δυστυχοῦντων καὶ ἐνδεῶν τέκνων της παρέχουσα οὐ μόνον τὰ ὀλικὰ μέτρα, ἀλλὰ καὶ τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ τοιαῦτα πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας καὶ ἀθλιότητος τῶν συνανθρώπων μας.

Ἡμεῖς, ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ καὶ περιπόθητα τέκνα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας, θὰ ἐργασθῶμεν, ὅση ἡμῖν δύναμις διὰ πάντα ταῦτα, ἔχοντες τὴν βοήθειαν τοῦ Μεγάλου καὶ Παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου, ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως, ὡς καὶ τοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς Τριπόλεως φυλακισθέντος καὶ ἀποθανόντος μετ' ἄλλων Ἀρχιερέων καὶ προκρίτων ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἐθνομάρτυρος ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως Γερμανοῦ Παπαδοπούλου, πρὸς ὃν ἡ Ἱερά αὕτη Μητρόπολις ὀφείλει πολλὰ καὶ διὰ τοῦτο θέλομεν μεριμνήσει, ἵνα δι' ἐράνων στηθῇ ἀνδρῶς αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον τῆς δράσεώς του, ὅπου καὶ ἡ ἐπισκοπὴ του, εἰς Χριστιάνους, ἵνα διαιωνισθῇ οὕτω ἡ εὐγνωμοσύνη, ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου του πρὸς τὸν Ἐθνομάρτυρα τοῦτον Ἱεράρχην.

Τὸ ἔργον ἡμῶν εἶναι ὄντως δυσχερὲς καὶ ἀκανθώδης ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον θὰ διανύσωμεν. Ἄλλ' ἂν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τονίξῃ «ἡ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» καὶ «ὅταν ἀσθενῶ, τότε δυνατὸς εἰμι» (Κόρινθ. Β', κεφ. ιβ' 9), λαμβάνομεν καὶ

ἡμεῖς θάρρος, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Μέγας Θεὸς θὰ ἐνισχύσῃ τὸ ἔργον ἡμῶν πρὸς ψυχικὴν ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ὠφέλειαν τοῦ Χριστοπεπνούμου πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγιωτάτης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας. Ἡ δὲ Μητρόπολις μου καὶ ὁ οἶκός μου θὰ εἶναι πάντοτε ἀνοικτὰ διὰ πάντα Χριστιανόν, διὰ νὰ εὐρίσκῃ ἄσπλον καὶ καταφύγιον ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἰδική μου χαρὰ καὶ εὐτυχία θὰ εἶναι χαρὰ καὶ εὐτυχία καὶ διὰ πάντα δεινοπαθόντα καὶ πάσχοντα Χριστιανὸν ἀδελφόν. «Ἐπείνασα καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψασα καὶ ἐποίησατέ με, ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με, γυμνὸς καὶ περιεβάλετέ με, ἠσθένησα καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρὸς με», λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τὸν ὁποῖον πάντες, ἰδίᾳ ἡμεῖς οἱ Ἱεράρχαι, ὀφείλομεν νὰ μιμηθῶμεν κατὰ πάντα. Τελεινῶντες δ' εὐχόμεθα ἀπὸ μέσης καρδίας, ὅπως ὁ παντοδύναμος καὶ Πανάγαθος Θεὸς ἐπιδαψιλεύσῃ εἰς τὸν κόσμον του ἅπαντα τὴν περιπόθητον εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, ὡς καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐνίσχυσίν του ἐπὶ τὸν περιούσιον Ἑλληνικὸν Χριστιανικὸν λαὸν καὶ ἐπὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς θεόθεν κληρωθείσης μοι ταύτης ἐπαρχίας. Ἄς χορηγήσῃ δὲ ὁ Κύριος καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ του ἐπὶ πάντας ὑμᾶς τοὺς μακρὰν καὶ τοὺς ἐγγύς. Ναί! εἰρήνη πάνσιν.

Ἡ δὲ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ νέος Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Χρυσοστόμος Δημητρίου κατάγεται ἐκ Πειραιῶς. Τὴν στοιχειώδη, ὡς καὶ τὴν Γυμνασιακὴν ἐκπαίδευσιν ἔλαβεν εἰς σχολεῖα τοῦ Πειραιῶς καὶ εἰς τὸ μοναδικὸν τότε Γυμνάσιον Πειραιῶς. Μετὰ τὰς Γυμνασιακὰς του σπουδὰς ἐφοίτησεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν Θεολογικῶν του σπουδῶν, εἰς ἃς διεκρίθη, διηρέτησεν ἐν τῇ στρατῷ κατὰ τὸ διάστημα τῶν Βαλκανικῶν πολέμων καὶ μετὰ ταῦτα, χειροτονηθεὶς διάκονος, προσδύτηρος καὶ Ἀρχιμανδρίτης ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου, διωρίσθη Ἱεροκήρυξ Ἀαρίσης καὶ Πλαταμῶνος καὶ ἐν συνεχείᾳ Θηβῶν καὶ Λεσδαίας, ὅπου καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1919 μετέβη εἰς Μόναχον τῆς Γερμανίας ὡς προσδύτηρος καὶ Ἐφημέριος τῆς ἐν Μονάχῳ Ἑλληνικῆς Κοινότητος καὶ χάριν εὐρυτέρων σπουδῶν ἐν τῇ Γερμανικῇ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Μονάχῳ διαμονῆς του ἐφοίτησεν ὡς τακτικὸς φοιτητὴς ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ Σχολῇ τοῦ Μονάχου, παρακολουθῆσας ἐπὶ πενταετίαν μαθήματα Φιλοσοφίας, Βυζαντινολογίας, Κανονικοῦ Δικαίου, Ἀπολογητικῆς, Πρακτικῆς Θεολογίας καὶ Διοικητικοῦ καὶ Ποινικοῦ Δικαίου ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ, λαβὼν κατὰ τὰς ἐξετάσεις του δίπλωμα Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Γερμανικοῦ Πανεπιστημίου Μονάχου μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. Διωργάνωσεν ἐν Μονάχῳ τὴν Ἑλληνικὴν Κοινότητα, γενόμενος φιλόστοργος πατὴρ πάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ ἰδίᾳ τῶν σπουδαστῶν, διποστηρίξας αὐτοὺς παντοιοτρόπως ὀλικῶς καὶ ἠθικῶς. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα διωρίσθη Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μετὰ τινα δὲ ἔτη ἐξελέγη Μητροπολίτης Ζακύνθου ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, τὸ ἔτος 1934, προτιμήσας τὸν Μητροπολιτικὸν αὐτὸν ἑθρὸν ἀντὶ ἔδρας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ὡς Μητροπολίτης Ζακύνθου διωργάνωσε καθ' ὅλην τὴν Νῆσον συστηματικῶς Κατήχητικὰ Σχολεῖα, ἄγνωστα εἰς τὴν Ζάκυνθον, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐξήπλωσε τὸ θεῖον κήρυγμα εἰς δόκλον τὴν Νῆσον, συνέστησε πανταχοῦ τῆς νήσου Ἐνοριακὰ Φιλόπτωχα Ταμεία πρὸς ἀνακούφισιν τῶν

πρωχών και περιθαλψίν ασθενών, ἀνηφοδόμησε τὸν περικαλλῆ και ἀντισεισμικὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Πολιούχου τῆς Νήσου Ζακύνθου Ἁγίου Διονυσίου, μνημειώδη εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου και ἕνα τῶν μεγαλύτερων Ναῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ἰδρυσεν ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἐνθρονισαῶς του Ἐκκλησιαστικὴν Νυκτερινὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν Ἀπόρων Κορασίδων Ζακύνθου λειτουργήσανσαν ἰδίαις δαπάναις, ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἀδελφῆς του κ. Βασιλικῆς Στραβολέμου, ἀφιλοκερδῶς ἐργασθεῖσας ἐν αὐτῇ καθ' ὅλον τὸ ἐπὶ ἕν τέταρτον αἰῶνος διάστημα. Ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ καθ' ἕτος ἐνεγράφοντο 150—180 πτωχὰ κοράσια, διδασκόμενα ἐντελῶς δωρεάν, κοπτικὴν, ραπτικὴν, κεντήματα, ταπητουργίαν, οἰκιακὴν οἰκονομίαν και μαγειρικὴν παρ' εἰδικῶν Διδασκαλισσῶν. Τὰ κοράσια ταῦτα σήμερον, ἐξ ὧων ἐδιδάχθησαν, ἀπολαμβάνουσι πάντα ὅσων ἔχουν ἀνάγκη πρὸς συντήρησίν των. Ἡ Σχολὴ αὐτὴ κατὰ τοὺς σεισμοὺς και τὴν πυρκαϊκὴν ἀπετεφρώθη. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Κατοχῆς τῆς Νήσου ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ἐξωρίσθη ὑπὸ τῶν κατακτητῶν τούτων, μακρὰν τῆς Ζακύνθου ἐπὶ ἕν ἔτος λόγφ τῶν Ἐθνικῶν αὐτοῦ φρονημάτων, ἔσωσε δὲ πολλοὺς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς Ἰταλικῆς κατοχῆς, καθὼς και κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπακολουθησῆς Γερμανικῆς τοιαύτης, ὡς και αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Ἑβραίους ἐκ ἐσθαίου θανάτου. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ἐαμοκρατίας, καθ' ἣν εἶχε τὴν διακυβέρνησιν ἐλοκλήρου τῆς Νήσου, μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης νομίμου Ἀρχῆς, περιέτρεχε οὐ μόνον ἐλόκληρον τὴν πόλιν, ἀλλὰ και ἀπάσας τὰς Κοινότητας τῆς Νήσου, διὰ τὰ ἀποσοθήσῃ αἱματηρὰς συρράξεις μεταξὺ Ἐθνικοφρόνων και ἀριστερῶν, διασώζας πολλὰς ἑκατοντάδας κατοίκων τῆς Ζακύνθου. Περὶ τούτων ὅλων ἔχει ὁμιλήσει ἤδη και ἡ ἱστορία τῆς Ζακύνθου ἐν τῷ ἐκδοθέντι ὑπὸ Ζακυνθίου Λογοτέχου και ἱστορικοῦ ἐν ἔτει 1949 συγγράμματι ὑπὸ τίτλῳ «Ἡ Ζάκυνθος στὰ χρόνια τῆς Σκλαβίας, Ἀπρίλιος 1941—Μάρτιος 1945». Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τῶν σεισμῶν και τῆς πυρκαϊκῆς, ἀν και εἶχε τραυματισθῆ και ὁ ἴδιος κατὰ τοὺς σεισμοὺς, περιέθαλψε και ἀνεκοῦφισε τοὺς σεισμοπλήκτους πληθυσμοὺς τῆς Νήσου και συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τῶν οἰκιῶν και Ἐκκλησιῶν ἐν τε τῇ πόλει και ταῖς Κοινότητι τῆς Ζακύνθου. Ἐπίσης διωργάνωσε και πάλιν Κατηχητικὰ Σχολεῖα και πᾶσαν ἐγ γένει πνευματικὴν κίνησιν και ζωὴν ἐν τῇ Νήσῳ μετὰ τοὺς σεισμοὺς. Συνέστησε Γεωργικὴν Σχολὴν διὰ τοὺς ἀγροτόπαιδας τῆς Νήσου, ἐξαρτωμένην ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Κρημῶν τῆς Ζακύνθου. Προσωπικῶς ἀνέπτυξε πλουσίαν φιλανθρωπικὴν δρασίαν. Λόγφ τῶν ἀνωτέρω ὁ λαὸς τῆς Ζακύνθου πολυειδῶς και πολυτρόπως διετράνωσε τὴν ἀγάπην και τὴν λατρείαν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀληθινὸν ποιμενάρχην του, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 23 και πλέον συναπτὰ ἔτη διεποίμανε τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ζακύνθου, τῆς ὁποίας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, ἤθη και ἔθιμα οὐ μόνον ἐσεβάσθη και διεφύλαξεν, ἀλλὰ και ἐπλούτισε αὐτὰ ὡς πάντες ὁμολογοῦσι. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐξέδωκε μέχρι σήμερον περὶ τὰ 15 Ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα και πλείστας μονογραφίας. Ψαύτως ἐδημοσίευσεν ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εἰς ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ και ἐφημερίδας.

Ε΄.

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ, ΦΙΛΙΑΤΩΝ ΚΑΙ ΓΗΡΟΜΕΡΙΟΥ

Τῇ 9ῃ Ἰανουαρίου ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Νέου Μητροπολίτου Παραμυθίας, Φιλιατῶν και Γηρομερίου κ. Τίτου Μαθθαίου. Ὁ λαὸς τῆς Μητροπόλεως ἐπεφύλαξε θερμότητα ὑποδοχῆν εἰς τὸν νέον Ποιμενάρχην του. Κατὰ τὴν ἐνθρόνισιν, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἀρτης κ. Σεραφεῖμ, Δημητριάδος κ. Δαμασκηνός, Μαρωνείας κ. Τιμόθεος και Πρεβέζης κ. Στυλιανός, ὁ Νομάρχης και πᾶσαι αἱ διοικητικαί, δικαστικαί και στρατιωτικαί ἀρχαί τοῦ Νομοῦ Θεσπρωτίας και πλήθῃ λαοῦ, προσεφώνησαν τὸν Σεβασμιώτατον ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἱεροκλήρυξ τῆς Μητροπόλεως κ. Χρῦσανθος Κανελλόπουλος, ὁ Νο-

μάρχης κ. Λαμνᾶτος, ὁ Γυμνασιάρχης Παραμυθίας κ. Χαράλαμπος Περδικάρης και ὁ καθηγητῆς κ. Φ. Οἰκονόμου.

Ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ νέου Μητροπολίτου ἔχει ὡς ἐξῆς :

Ἐν δοξολογία πολλῇ πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεόν, τὸν ἀναγαγόντα με εἰς τοιοῦτο ὕψος ἐν τῇ Ἁγίᾳ Ἀδούτου Ἐκκλησίᾳ και ἀναδείξαντά με διὰ τῆς σεπτῆς ψήφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου και τῆς πολλῆς εὐμενεῖας τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως και τοῦ Θεοσεβοῦς ἡμῶν Ἀνακτος εἰς Μητροπολίτην τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Παραμυθίας, Φιλιατῶν και Γηρομερίου, ἵσταμαι ἐνώπιον ὑμῶν, εὐγνωμονῶν τὸν Κύριον και παρέχων τὴν Ἀρχιερατικὴν μου εὐλογίαν πᾶσιν ὑμῖν ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς ἱστορικῆς και ἐνδόξου ταύτης Μητροπόλεως τῆς ἡρωοτόκου Ἠπείρου. «Χάρις ὑμῖν και εἰρήρη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς και Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (1 Κορ. 1, 3).

Πλήρη συναίσθησιν ἔχων τῶν εὐθυνῶν και ὑποχρεώσεων τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, ἀνέρχομαι ἐν βαθεῖα συγκινησίῃ και ἀνεκλαλήτῳ χαρᾷ τὸν ἱστορικὸν τοῦτον θρόνον τῆς ἀκριτικῆς Μητροπόλεως Παραμυθίας, Φιλιατῶν και Γηρομερίου, τὸν ὁποῖον ἠγλάισαν διαπρεπεῖς Ἱεράρχαι, πάλοι τε και προσφάτως, οὐχὶ ἵνα ἀπολαμβάνω τὰς ἐκ τοῦ ἀξιώματός μου ἀπορροεούσας τιμάς, ἀλλ' ὅπως, μιμούμενος τὸν Ἀρχιποίμενα Χριστόν, γίνω δοῦλος τοῦ προσφιλοῦς μοι ποιμνίου, τὸ ὁποῖον ὁ Φωτοδότης Κύριος ἐχαρίσατο εἰς τὴν ἐμὴν ἐλαχιστότητα. «Ὅς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος. ὥσπερ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι και δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Ματθ. 20, 26-28). Ἀκριβῶς ἡ ἀνάρρησις μου εἰς Μητροπολιτικὸν θρόνον ἀκριτικῆς τῆς χώρας ἡμῶν περιοχῆς, τῆς ἡρωϊκῆς Ἠπείρου, τῆς τόσον λαμπρῶς ἀγωνισθείσης κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας τοῦ ἔθνους ἡμῶν και μετ' αὐτὴν ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν και Χριστιανικῶν ἰδανικῶν, ἐπαυξάνει τὴν συναίσθησιν τῆς μεγάλης εὐθύνης, τὴν ὁποίαν ὑπέχω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ και τῆς Πατρίδος ἡμῶν. Ἐξ ἄλλου ἀνέκαθεν συνυφασμένη ὑπῆρξεν ἡ ἰδέα τῆς Θρησκείας μετὰ τὴν Πατρίδα, ὑπὲρ «βιωμῶν και ἐστιῶν» ἐμάχοντο πάντοτε οἱ Ἕλληνες, οἱ δὲ Ἱεράρχαι και ὁ λοιπὸς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Κλῆρος ἐπρωτοστάτει εἰς τοὺς ἐνδόξους ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνας και τὰς θυσίας. Ἀπεστάλην λοιπὸν εἰς θεοσεβῆ και φιλόπατριν λαόν, οὐχὶ ἵνα ἐφηρησάσω, ἀλλ' ὅπως, ποιμαίνων αὐτὸν ἀξίως, καθίσταμαι συνάμα ἀπόρητον ὄχυρον και ἀσφαλὲς προπύργιον τῶν ἀθανάτων ἰδανικῶν τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Ὅθεν ἐν ψυχικῇ ἀγαλλίσει και ἀγάπῃ Χριστοῦ χαίρειτόν τὰ προσφιλή μου πνευματικὰ τέκνα. «και ἐν τούτῳ, χαίρω, ἀλλὰ και χαρήσομαι. οἶδα γὰρ ὅτι τοῦτό μοι ἀποβήσεται εἰς σωτηρίαν διὰ τῆς ὑμῶν δεήσεως και ἐπιχορηγίας τοῦ πνεύματος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν ἀποκαταδοκίαν και ἐλπίδα μου, ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι, ἀλλ' ἐν πάσῃ παρησίᾳ, ὡς πάντοτε, και νῦν μεγαλυνθήσεται Χριστὸς ἐν τῷ σώ-

ματί μου είτε διὰ ζωῆς, είτε διὰ θανάτου». (Φιλ. 1, 18-20).

Διαδεχόμενος Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην, σεβαστόν μοι ἐν Χριστῷ ἀδελφόν, ποιμάναντα θεαρέστως τὸν λαὸν τῆς θεοσώστου ταύτης Μητροπόλεως, χάριτας καὶ εὐγνωμοσύνην βαθεῖαν ὁμολογῶ τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίῳ Κυρίῳ Θεοκλήτῳ, τῷ φιλοστόργῳ μοι Πατρὶ καὶ Ἐυεργέτῃ, τῷ προκρίναντί με, ὡς καὶ τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῇ επιβλεψάσῃ ἐπὶ τὴν ἐμὴν ταπεινώσειν. Γνωρίζων τὸν πνευματικὸν δεσμόν τὸν συνέχοντα τὴν Μητροπολὶν ταύτην μετὰ τῆς Ἁγίας Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὑποβάλλω πρὸς τὴν Θειοτάτῃ Αὐτοῦ Παναγιώτητα, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κύριον Κύριον Ἀθηναγόραν, τὴν Σεπτῆν Κορυφὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπάσης, τὰ βαθύτατα σέβη μου καὶ ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ ἐπικαλοῦμαι τὰς θεοπειθεῖς Αὐτοῦ εὐχὰς καὶ εὐλογίας.

Ἀπὸ μέσης καρδίας ἐκφράζω τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας καὶ πεφιλημένους μοι ἐν Χριστῷ ἀδελφούς Ἀρτίου κ. Σεραφεῖμ, Δημητριάδος κ. Δαμασκηνόν, Μαρωεῖας κ. Τιμόθεον καὶ Πρεβεζῆς κ. Στυλιανόν, τοὺς ἐκδηλώσαντας τὴν ἀγάπην αὐτῶν πρὸς τὴν ἐλαχιστότητά μου διὰ τῆς ἐλεύσεώς των εἰς τὴν ἐνθρόνισίν μου. Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ καὶ τοὺς ἐγγυὲς καὶ τοὺς μακρὰν, τοὺς διασχίσαντας μεγάλας ἀποστάσεις, διὰ νὰ παρευρεθῶσι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην.

Ἀνέρχομαι τὸν εὐκλεῆ τοῦτον θρόνον, οὐχὶ ἵνα καταστῶ Δεσπότης, ἐπιβάλλον τρόμον καὶ φόβον τῷ ἀγαπητῷ μοι ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τῷ προσφιλεῖ μοι ποιμνίῳ, ἀλλ' ὅπως τοὺς πάντας περιβάλλω διὰ τῆς πατρικῆς μου ἀγάπης καὶ στοργῆς. Καθιστάμενος φιλόστοργος πάντων πατέρη καὶ εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ μόνον ἀποβλέπων, θὰ δαπανήσω ἀπάσης τὰς ταπεινάς μου δυνάμεις καὶ θ' ἀναλώσω ἐμαυτὸν ἐν τῇ διακονίᾳ ταύτῃ, καλλιεργῶν καὶ προάγων τὴν ἐκλεκτὴν ταύτην ἑμπελον, τὴν ὁποίαν μοι ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστός· «συνεργοῦντες δὲ καὶ παρακαλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ἡμᾶς — λέγει γάρ· καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι· ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας— μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι» (2 Κορ. 6, 1-4). Ὁ Χριστός εἶναι τὸ πρότυπον τῆς μιμήσεως, πρὸς Ἐκεῖνον ὀφείλομεν πάντες, κληρικοὶ καὶ πιστοί, ν' ἀντιζώμεν καὶ Ἐκεῖνον τὰ ἴχνη ν' ἀκολουθῶμεν, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον Πέτρον· «εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριστὸς ἐπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὅμῃν ὑπομιμνήσαντων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ» (1 Πέτρ. 2, 21).

Ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ ἐργαζόμενοι πάντες, ὀφείλομεν νὰ διαφυλάξωμεν ἀκεραίαν τὴν διδασκαλίαν αὐτῆς, ἀλώβητον τὴν ἱερὰν παράδοσιν τῶν πατέρων ἡμῶν, ἀπηλλαγμένην πάσης ἐχθρικής ἐπιβουλῆς καὶ σεβαστὴν εἰς

πάντας. Ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη Ἁγία, Καθολικὴ, Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ μηδὲν διασπῶσα τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν, διδάσκουσα δὲ διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τῶν ἄλλων Συνόδων αὐτῆς τὴν ὀρθόδοξον περὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως διδασκαλίαν. Ταύτης ὄντες πιστὰ μέλη, ὀφείλομεν, ἐκτιμῶντες τὸν ἀπαραμίλλον αὐτῆς πνευματικὸν πλοῦτον, τὸ ἀφθαστον μεγαλεῖόν της, τοὺς ὑπερόχους ἀπὸ τοὺς αἰῶνας θριάμβους της καὶ τὰς ἐκατόμβας τῶν θυσιῶν τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως, νὰ ἐνψώσωμεν τὸ κῦρὸς της, ὅπερ αἱ προπαγάνδαι τῶν ἑτεροδόξων ἐπιβουλεύονται, μετ' ἀπαραμίλλον δὲ πίστεως καὶ ἐνθέου ζήλου ἐργαζόμενοι, ν' ἀποδείξωμεν τὸ ἀκατάλυτον τῆς αἰωνιότητος τῆς ἐν αὐτῇ ὑπαρχούσης ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ τὴν κοινωνικότητα τοῦ θεοῦ θεσμοῦ αὐτῆς.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς κοινωνικὸς θεσμὸς, παρέχει πάντοτε τὴν μόνην ἐνδεδειγμένην λύσιν ἐπὶ τῶν ἐκάστοτε παρουσιαζομένων, συνεπεία τῆς ἀπὸ Θεοῦ ἀπομακρόνσεως τῶν ἀνθρώπων, κοινωνικῶν προβλημάτων. Καταργοῦσα αὕτη τὴν διάκρισιν τῶν τάξεων τῆς κοινωνίας, τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τοὺς λαοὺς ἀδικίαν καὶ τὸ ἀνθρώπινον μῖσος, διδάσκει τὴν ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν τῆς καθολικῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἐξ ἧς ἀποορρεῖ ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη, ἡ παγκόσμιος εἰρήνη καὶ ἡ κοινωνικὴ εὐποιΐα. Εἰς τὴν σύγχρονον δὲ ἐποχὴν, καθ' ἣν διασαλεύονται τὰ θεμέλια τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τάξεως, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ θεματοφύλαξ τῶν αἰωνίων ἀξιών, καὶ ἐξ αὐτῆς οἱ λαοὶ καὶ οἱ ἡγήται αὐτῶν δέον νὰ λαμβάνωσι τὰς μόνας ὀρθὰς καὶ ὑγιεῖς κατευθύνσεις. Οὕτω δημιουργεῖται ἡ πνευματικὴ τοῦ Θεοῦ βασιλεία, περὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ὁποίας νοχθημερὸν παρακαλοῦμεν τὸν Ἐποικράτορα Βασιλέα.

Ὅθεν προσκαλῶ, ὡς Ἐπίσκοπος, τὰ προσφιλεῖ μου πνευματικὰ τέκνα, ὅπως ἀπὸ κοινῆς ὄλοι ὁμοῦ ἐργασθῶμεν, ἵνα ἀποδείξωμεν ὅποιος ἀνεκτίμητος πνευματικὸς θησαυρὸς ἐνυπάρχει ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὁποίας πνευματικῆς ἐργασίας δημιουργοῦμεν ἐν τῇ χριστιανικῇ ἐνότητι διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ζῶμεν. Ἡ εὐαγγελία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γνωστὴ διὰ τὰ μεγαλουργήματά της. Αὕτη ἀνέδειξε θεοσεβεῖς χριστιανούς, ἀνθρώπους τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, μεγάλους εὐεργέτας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τῆς κοινωνίας, εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι, τό γε νῦν ἔχον, παρὰ τοὺς χαλεποὺς καιροὺς τῶν περιστάσεων, ἀπὸ τὰς ὁποίας προσφάτως διήλθε, τὰς πολλὰς στερήσεις καὶ τὴν πενιχρότητα τῶν οικονομικῶν μέσων τῶν κατοίκων της, δὲν θὰ ὑστερήσῃ εἰς πολλαπλὰς ἐκδηλώσεις θεαρέστων, κοινωφελῶν πράξεων. Ὡς ἐν ἄλλαις τῆς Ἠπείρου περιφερείαις, οὕτω καὶ ἐν τῷ νομῷ Θεσπρωτίας ὁ αὐτὸς πατριωτισμὸς καὶ ἡ αὐτὴ πίστις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν πάλαι εἰς τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν τέκνων της. Γνωρίζω, ὅτι τὸ θεοφιλὲς μου ποιμνιον στερεῖται ναῶν, σχολείων, ἐπαρκῶς ὀδικοῦ δικτύου καὶ ὁσων ἄλλων, οὐχ ἤττον ὑπισχνοῦμαι νὰ πράξω τὸ πᾶν, ὡς Ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης αὐτοῦ. Εἰς τοῦτο δμως ἐπικαλοῦμαι τὴν συμπαράστασιν καὶ συναντίληψιν τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν Πολιτείας, πασῶν τῶν

ἀρχῶν, εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι ἡ πατρική μου αὐτῆ ἐκκλησίᾳ θὰ εὖρη ἀπήχησιν καὶ κατανόησιν εἰς αὐτάς. Ἐν προκειμένῳ, δὲν θὰ διστάσω νὰ ἐπικαλεσθῶ, πρὸς ἐπίλυσιν τῶν μεγάλων θεμάτων τῆς Θεοσώστου ταύτης Μητροπόλεως, τὰ αἰσθήματα τῆς φιλοπατρίας καὶ εὐσεβείας τῶν ὁμογενῶν τῆς ἀλλοδαπῆς, καὶ πιστεύω, ὅτι εἰς οὐδὲν θὰ ὑστερήσῃ τὸ φιλόπορον τῆς εὐγενοῦς ἐνὸς ἐκάστου πρωτοβουλίας. Οὕτω, συναγείροντες τὸν θεοσεβῆ ἡμῶν λαὸν καὶ ἀξιοποιούντες τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς αὐτοῦ δυνάμεις διὰ τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος, πλουτίζομεν τὴν κοινωνίαν διὰ λαμπρῶν εὐαγῶν ἰδρυμάτων, περιθάλψεως τῶν ἀσθενῶν, προστασίας τῶν ἐνδεῶν καὶ τῶν γερόντων, τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν χηρῶν καὶ ὄσων ἄλλων, καθιστάμενοι ἐν πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς ἔργοις ἡμῶν δημιουργικοὶ καὶ προοδευτικοί.

Παρ' ἐμοὶ θὰ εὖρητε τὸν καλὸν συνεργάτην, τὸν ἀκαταπόνητον μαχητὴν τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, τὸν πιστὸν φίλον, τὸν εὐλικρινῆ ἀδελφὸν καὶ πατέρα. Εἰς τὴν καρδίαν μου ἔχουν θέσει ὅλοι ἀνεξαίρετως οἱ ἄνθρωποι τῆς Θεοσώστου ταύτης ἐπαρχίας. Ἐρχόμενος ἐδῶ, οὐδὲν ἴδιον ἐπιζητῶ. Εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων καὶ τὰ Ἑλληνικὰ φυλάκια τῆς παραμεθορίου κατ' ἐπανάληψιν περιεπάτησα ἄλλοτε καὶ προσφάτως, συνεπῶς δὲν θὰ παραλείψω νὰ ἔλθω εἰς ἄμεσον ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν εὐσεβῶν πνευματικῶν μου τέκνων. Ἐν μόνον ζητῶ τὴν ἀγάπην σας. Δώσατέ μοι τὰς ψυχὰς σας, ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸ πρόσωπόν μου, εἰς τοὺς λόγους μου, εἰς τὴν προθυμίαν τῆς καρδίας μου. Τῆς ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης σας ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην, ἵνα εὐθὺς ἄρξωμαι τῆς πνευματικῆς μου διακονίας. Βυθίζω τὴν σκέψιν μου εἰς τὸ μέλλον καὶ ἔχω δι' ἐλπίδος, ὅτι ὁ νομὸς Θεσπρωτίας διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δημιουργικῆς συνεργασίας πάντων, μικρῶν τε καὶ μεγάλων, πλουσίων καὶ πτωχῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, θέλει ἀποβῆ συντόμως ἀξιοζήλευτος ἄμπελος τοῦ Κυρίου. Δὲν παρασύρομαι ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦς τῆς στιγμῆς, οὐδὲ ποικίλλω τὸν λόγον μου μὲ ἀπλᾶς ὑποσχέσεις καὶ ὥραϊους προγραμματισμοῦς. Ἐχω συνείδησιν τῶν κόπων καὶ τῶν ἀγώνων, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιδιώκονται τὰ καλὰ ἔργα, πιστεύω ὁμως, ὅτι ὅλοι μας θὰ κινήθωμεν καὶ θὰ ἐργασθῶμεν, προσφέροντες θετικὴν βοήθειαν εἰς τὴν εὐγενῆ προσπάθειαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπευθύνομαι νῦν πρὸς τὸν προσφιλεῖ ἱερόν κληρὸν τῆς Θεοσώστου ταύτης Μητροπόλεως. Γνωρίζω τὰς πολλὰς του ἐλλείψεις, τὰς στερησεις, τὰς ἀνάγκας του, τὰ προβλήματα του. Κύριον μέλημά μου θὰ εἶναι ἡ πνευματικὴ τούτου ἐξυπόψις. Μέχρις ὅτου ἀποκτήσωμεν θεολογικῶς κατηρτισμένον ἐφημεριακὸν Κλήρον, εἶναι ἀνάγκη τὸν ὑπάρχοντα νὰ διασφαλίσωμεν ἐκ παντὸς κινδύνου καὶ ἐξυψώσωμεν, παρέχοντες αὐτῷ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως καὶ δράσεως. Ἐπομένως, ὡς Ἐπίσκοπος αὐτοῦ, θὰ ἐνεργῶ ἐκαστοτε ὑπὲρ αὐτοῦ μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ διαφέροντος. Παράλληλως ὁμως ἐπιθυμῶ νὰ δεῖξῃ κατανόησιν τῶν περιστάσεων, τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀποστολῆς καὶ τῶν ἱερατικῶν αὐτοῦ καθηκόντων. Ἐχον ἐπιγνώσιν τῆς ἀποστολῆς μου, δὲν θὰ παραλείψω τὴν ἄμεσον καὶ διαρκῆ

μετὰ τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου ἐπικοινωνίαν καὶ ἀναστροφήν μου, εἴτε διὰ τῶν ἐπισκέψεων μου εἰς τὰς ἐνορίας αὐτοῦ καὶ τῶν κατ' ἴδιαν μετ' αὐτοῦ ὁμιλιῶν, εἴτε διὰ τῶν ἱερῶν τούτου συνάξεων, τὰς ὁποίας κατὰ περιφέρειαν θὰ πραγματοποιῶμεν, ὡς καὶ διὰ τῶν ἄλλων τρόπων τῆς ποιμαντικῆς ἡμῶν ἐργασίας, παρέχοντες αὐτῷ τὰς δεούσας πατρικὰς παρανέσεις καὶ συστάσεις, πρὸς καλυτέραν εὐδῶσιν τοῦ ἔργου τῆς διακονίας αὐτοῦ. Δὲν πρέπει νὰ παροράται τὸ γεγονός, ὅτι οἱ Πρεσβύτεροι εἶναι οἱ ἐπὶ μέρους ποιμένες, καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν τούτων διακονίαν στηριζόμενος ὁ Ἐπίσκοπος αὐτῶν, παρέχει τὰς γενικὰς αὐτοῦ κατευθύνσεις καὶ συνέχει πάντας εἰς μίαν ἀδιάσπαστον ἐνότητα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἄνευ τῆς θετικῆς τοῦ πρεσβυτερίου βοηθείας, εἰς οὐδὲν συμβάλλουσιν αἱ τυχόν σοφαὶ τοῦ Ἐπισκόπου ὑποθήκαι ἢ αἱ ἄριστα τούτου ὁδηγίαι πρὸς αὐτούς. Περὶ τὸν Ἐπίσκοπον αὐτῶν ἐνούμενοι οἱ ἐπὶ μέρους ποιμένες, ἄνευ τοῦ ὁποίου μάλιστα δὲν νοεῖται κἄν Ἐκκλησία, ἐκτελοῦσι τὰ ἱερατικὰ αὐτῶν καθήκοντα καὶ ἀναδεικνύονται καλοὶ ἐργάται τοῦ ἀμπελώνου τοῦ Χριστοῦ. Ἐπομένως θὰ ἐργασθῶμεν, τοῦτο μὲν ὅπως ἀξιοποιήσωμεν τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τῷ ἐφημεριακῷ σώματι τῆς Μητροπόλεως ἡμῶν πνευματικὴν δύναμιν, τοῦτο δὲ ὅπως συνειδητοποιήσωμεν τὰς τυχόν ἰκανότητας τοῦ ἐμφύχου ἱερατικοῦ ὕλικου, ἐφ' ὅσον, τό γε νῦν ἔχον, στεροῦμεθα παντελῶς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις θεολογικῶς μεμορφωμένον ἐφημεριακῷ Κλήρῳ. Ἀναμφιβόλως πολλὰ δύναται νὰ προσφέρῃ ὁ ἐφημεριακὸς Κλήρος διὰ τῆς εὐσεβείας καὶ ἀφοσιώσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπικαλοῦμαι λοιπὸν τὴν ἄμεσον τούτου βοήθειαν καὶ συμπαράστασιν εἰς ὅσα μὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου προτίθημι νὰ ἐργασθῶ.

Ὁ θεοσεβῆς δὲ λαὸς τῆς Θεοσώστου ταύτης Ἐπαρχίας διὰ τῶν τακτικῶν μου περιουσιῶν, ἐπισκέψεων ἐν τοῖς χωρίοις καὶ ταῖς κομοπόλεσι, τῶν κηρυγμάτων καὶ λοιπῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τὰς ὁποίας θὰ τοῦ παρέχω τῇ βοήθειᾳ τῶν καλῶν συνεργῶν μου, θὰ τρέφεται καὶ αὐξάνεται κατὰ Χριστόν, καθιστάμενος δυνατὸς ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καὶ προκόπτων ἐν πᾶσι διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ταῦτα πάντα, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, θὰ σημάνωσιν ἕνα καθολικὸν πνευματικὸν συναγεμὸν τῆς εὐλογημένης ταύτης ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ, μίαν ψυχικὴν ἀνάτασιν καὶ βελτίωσιν τοῦ ἐπιπέδου τῆς χριστιανικῆς αὐτῆς κοινωνίας.

Ὅθεν, δοξολογῶν τὸν Κύριον ἐν τῇ εὐσήμεν ταύτῃ ἡμέρᾳ τῆς καταστάσεώς μου εἰς Μητροπολίτην Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου, ἱκετήριον δέξω ἀναπέμψω τῷ Παναγᾷ Θεῷ ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, καὶ, βαλὼν τὴν χεῖρα μου ἐπὶ τὸ ἄροτρον, καλῶ πάντας ὑμᾶς, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν αὐτὴν πίστιν, τὸν ἔνθεον ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Χριστόν, καταρτίσωμεν τὴν ἄμπελον ταύτην τῆς Ἐκκλησίας. «Τούτου Χάριν κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξ ὃς πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται, ἵνα δόξῃ ὑμῖν κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης Αὐτοῦ δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ εἰς τὸν ἕσω

ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ (*)

Θ'.

Οί άνθρωποι, ως είπομεν, έλαβον ανάλογα χαρίσματα και δώρα παρά του πλουσιοδώρου Θεού. Οφείλουν ούτοι να καλλιεργήσουν και αυξήσουν τὰ χαρίσματα ταύτα, αναλόγως της Ικανότητός των και να χρησιμοποιήσουν αυτά επ' αγαθῶ των ὁμοίων των ανθρώπων, διότι ὁ χριστιανός είναι «τὸ ἄλας τῆς γῆς και τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθ. Ε', 13 - 14). Τὸ ἄλας καθιστᾷ τὴν τροφήν εὐγευστον και προφυλάττει ἀπὸ τῆς φθορᾶς. Ἄνευ τοῦ ἄλατος και αὐτὰ τὰ ἄριστα φαγητὰ δὲν ἱκανοποιοῦν τὴν γεῦσιν και σήπονται ταχέως. Ὅ,τι εἶναι τὸ ἄλας διὰ τὴν τροφήν, εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον διὰ τὴν ζωὴν, οἱ χριστιανοὶ διὰ τὸν κόσμον. Ἡ περαιτέρω βελτίωσις τῆς ζωῆς εἶναι δυνατή, ἐὰν διεισδύσῃ τὸ πνεῦμα τῆς διδασκαλίας και τῆς ἀγάπης. Ἡ πραγματώσις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς καρδίαις νοεῖται ὡς διηγεκῆς και ἐπίμονος ἐργασία.

Πρώτιστα τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης πρέπει νὰ διατηρῆ και καλλιεργῆ ὁ λαὸς τούτο πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων. «Ἀναμνησθε σε, λέγει ὁ Ἀπόστολος πρὸς Τιμόθεον, ἀναζώπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὃ ἐστὶν ἐν σοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου» (Β'. Τιμ. α'. 6). Ἐλαβε τὸ χάρισμα τῆς διακονίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅπως ἀποβῆ ὠφέλιμος διὰ τε τῆς διδασκαλίας και τοῦ ζῶντος παραδείγματος. Naί. Διδάσκαλοι τῆς πίστεως ὑπάρχουν κυρίως οἱ Ἀρχιερεῖς και ἱερεῖς, ὡς θεοπρόβλητοι λειτουργοὶ και ὑπερέται τῆς Ἐκκλησίας. Οὗτοι εἶναι οἱ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καθιστάμενοι ποιμένες τῆς λογικῆς τοῦ Θεοῦ ποιμνῆς, οἵτινες χρεωστοῦν νὰ γίνωνται τύποι ζῶντες ἀρετῆς πρὸς σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου, μιμούμενοι τὸν Ἀρχιποίμενα Χριστόν. (Πραξ. α'. 28 Α'. Πέτρ. ε'. 13). Αὐτοὶ «ζέοντες τῷ πνεύματι» και πεποισθότες ἐπὶ τὸν Κύριον, δὲν ἀποβλέπουν εἰς τὴν τρυφήν ἢ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ και τὴν ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων. Ὁμοιάζουν πρὸς τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας, τὸ ὅποιον ὅπισθεν ἐπιπροσθέντος νέφους διαχέει εἰς τὸ περιέχον θερμότητα και τὴν λάμψιν τοῦ φωτός. Αὐτοὶ δὲν κάθηνται ἀργοί, ἀλλ' ἐργάζονται μελετῶντες και κοπιᾶζοντες νύκτα και ἡμέραν και «τὸ πνεῦμα τοῦ νοδὸς ἀνανεούμενοι» και «ἐν παντὶ λόγῳ και πάσῃ γνώσει πλουτιζόμενοι», ἵνα μορφωθῆ ἐν τοῖς χριστιανοῖς ὁ Χριστός. Αὐτοί, γενικῶς εἰπεῖν, πολλαπλασιάζουν

τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης, καλλιεργοῦντες αὐτό. Ἄλλ' ἀτυχῶς ὑπῆρξαν και ὑπάρχουν Κληρικοί, οἵτινες κρύπτουν ὑπὸ τὴν γῆν τὸ τάλαντον τῆς ἱερωσύνης. Γίνονται δούλοι τῶν παθῶν. Αὐτοὶ πρὸς τὸ ἔλον ποιμνιον φέρονται δυσπρόσιτοι και βλοσυροί, θρευθόμενοι. Δὲν συγκαταβαίνουν πρὸς τοὺς πτωχοὺς και μικροὺς διὰ νὰ τοὺς παρκαμθῆσουν πατρικῶς, δὲν τρέχουν προθύμως πρόθυμοι πρὸς ἀνάκλησιν τοῦ πεπλανημένου, δὲν σχολιάζουν εἰς ἀνάγνωσιν τῶν θεῶν βιβλίων, οὔτε διδάσκουν τὰ ρήματα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ κάθηνται καταγινόμενοι εἰς ματαίαις ἐπιδείξεις ἢ ἐκμεταλλεῦνται τὰ θεῖα πρὸς κορεσμόν τῆς πλεονεξίας. Διὰ τοὺς τοιοῦτους τὸ θεῖον ἔθιμα γίνεται χρυσοῦν θέρος, ἢ δὲ ἀληθῆς Ἐκκλησία θλίβεται. «Θεῖον μὲν τι χρῆμα ἢ ἱερωσύνη και τῶν ὄντων ἀπάντων τὸ τιμιώτατον, λέγει ὁ Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης. Ὑβρίζουσι δὲ εἰς αὐτὴν μάλιστα πάντων οἱ κακῶς αὐτὴν μεταχειριζόμενοι, οὓς ἱεραῖοι παντάπασιν οὐκ ἐχρῆν, ἵνα μὴ οἱ ἀνόητοι τὰ τῶν κακῶς αὐτὴν μετιόντων ἐγκλήματα εἰς αὐτὴν τρέπειν τολμῶεν» (Ἐπιστ. Φνδ').

Οἱ διδάσκαλοι και καθόλου οἱ λόγοι και ἐπιστήμονες, καλλιεργοῦντες τὸ χάρισμα, ὃ ἐδόθη αὐτοῖς, ἀποβαίνουν ὠφέλιμοι εἰς ἑαυτοὺς και τὰς κοινωνίας. Οἱ διδάσκαλοι διδάσκουν διδασκαλίας ἠθικᾶς, διαπλάττουν τὰς ψυχὰς τῶν νέων και διαμορφώνουν τὴν νέαν γενεάν εὐσεβῆ, ἐνάρετον, γενναίαν. Ἡ εὐτυχία και πρόοδος τῆς πατρίδος κρέμαται ἐκ τῆς ὀρθῆς τῶν παιδῶν ἀγωγῆς και παιδείας. Ἡ ἀπλότης τῶν ἡθῶν, περιφραστομένη και ἐνισχυομένη ὑπὸ τῆς ὀρθῆς διδασκαλίας, διαφυλάττει τὴν νεότητα και τὸ Ἐλληνικὸν Ἔθνος ὑπὸ πολλῶν τοῦ αἰῶνος μολυσμῶν και τῆς σοβαρῆς διαφθορᾶς, ἣτις διαλύει και συντρίβει τὸ Ἔθνος.

Διδάσκαλοι ἀσεβεῖς ἢ ψυχροὶ πρὸς τὰ θεῖα, ἄμοιροι ἀρετῆς, δὲν μορφώνουν τοὺς νέους· και τὸ Σχολεῖον ἀποβαίνει οὐχὶ τῆς ἀληθοῦς σοφίας ἀλλὰ κακίας και διαφθορᾶς ἡθῶν και ψυχικῆς ἀπωλείας ἐργαστήριον ἐξ οὗ, ὡς ἀπὸ μεμολυσμένης οἰκίας, ἐξέρχονται λοιμοὶ και ὄλεθροὶ, ἄνθρωποι, διαφθειρόντες τὸ Ἔθνος.

Οἱ λόγοι και δημοσιογράφοι, λαβόντες χαρίσματα, διακονοῦν και ὑπηρετοῦν εἰς τὸ Ἔθνος ἐπωφελῶς, διδάσκοντες και μεταδίδοντες προφορικῶς ἢ γραπτῶς τὴν σώζουσαν ἀλήθειαν και τὰς σωσιπέδιδας ἀρετὰς εἰς τοὺς ὁμοίους ἀνθρώπους. Ἀληθῶς ἢ ἀμάθεια εἶναι κακόν· ἀλλὰ πολὺ μεγαλύτερον εἶναι ἢ ἡμιμάθεια, ἢ πολυπειρία και πολυμαθία μετὰ κακὴν ἀγωγὴν, διότι βλάπτουν και μεταδίδουν τῆς ἡμιμαθείας τὰ ἀνόσια διδάγματα. «Οὐδαμῶ δεινόν, λέγει ὁ δαιμόνιος Πλάτων, οὐδὲ σφοδρὸν ἀπειρία τῶν πάντων, ἀλλ' ἢ πολυπειρία και πολυμαθία μετὰ κακῆς ἀγωγῆς γίγνεται πολὺ τούτων μείζων ζημία» (Νομ. Ζ').

Οἱ ὄντως σοφοὶ γνωρίζουν κάλλιστα ὅτι δὲν κατέχομεν οἱ ἄνθρωποι, ὡς λέγει τις σοφός, τὴν ἀληθειαν, ἀλλὰ τρέχομεν ἱσοβίως ὅπισθεν αὐτῆς. Ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀγνοίας ἡμῶν εἶναι ὁ ἄριστος τῆς ἐπιστῆ-

(*) Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 73, τοῦ προηγ. τεύχους.

ἄνθρωπον, κατοικῆσαι τὸν Χριστόν διὰ τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, ἐν ἀγάπῃ ἐρριζωμένοι και τεθεμελιωμένοι.... Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπερεκπερισσῶ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν, κατὰ τὴν δύναμιν τὴν ἐνεργοῦμένην ἐν ἡμῖν, αὐτῷ ἢ δόξα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰῶνων· Ἀμήν» (Ἐφεσ. 3, 14-21).

Η ΕΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Είς τὸ ὑπ' ἀριθ. 105 (Δεκ. 1957 σελ. 5) τεύχος τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Βήματος», ὁ φιλόπονος Πανος. Ἀρχιμανδρίτης κ. Μεθόδιος Φούγιας δημοσιεύει ἐνδιαφέρον ἄρθρον περὶ τῆς «σημερινῆς καταστάσεως τῆς ἐν Οὐγγαρία Ὀρθοδοξίας»

Ἀποφεύγων τὰς κρίσεις ἐπὶ τοῦ δημοσιεύματος τούτου, θὰ περιορισθῶ ἀπλῶς εἰς πληροφoρίας τινάς, ἀγνώστους ἴσως εἰς τὸν φίλτατον ἀρθρογράφον, ἀλλὰ καὶ ταύτας γενικὰς καὶ συντόμους, ὅσας διετήρησα ἐν τῇ μνήμῃ μου, ἐλλείψει σχετικῶν ἐγγράφων καὶ προσωπικῶν μου ἀρχείων.

Ἡ Τρανσυλβανία καὶ Βουκοβίνα, ἐπαρχίαι πλουσιώταται μὲ καθαρῶς ὀρθόδοξον πληθυσμὸν Ρουμανικὸν καὶ Σερβικὸν ἄλλοτε, ὑπερβαίνοντα τὰ τρία ἑκατομμύρια, ἀποσπασθεῖσαι τῶν Τουρκικῶν χειρῶν κατὰ τὸ 1688, ὑπήχθησαν εἰς τὸν Αὐστρουγγρικὸν ζυγόν, ὑποστᾶσαι ἀφόρητα δεινὰ ἀπὸ τὸν νέον κατακτητὴν καὶ συγκεκριμένως ἀπὸ τὸν Καθολικισμόν.

Εἰς τὸν ὡς ἄνω πληθυσμὸν συμπεριλαμβάροντο καὶ πολλαὶ χιλιάδες Ἑλλήνων ἐξουγγρισθέντων, μὲ ἀικμαίας Ἑλληνικᾶς Κοινότητας, ἐκ τῶν ὁποίων σημερινὸν μία καὶ μόνη περισώζεται, μὲ θαυμασίαν Ἐκκλησίαν, ἐκκλησιαστικὰ κειμήλια, πλουσίας δωρεάς

τοῦ Ἡγεμόνος Γρηγορίου Μπραγιαοβεάνου καὶ μεγαλοπρεπῆ κτίρια, ὀφειλόμενα εἰς τοὺς ἐκ Μελενίκου ὁμογενεῖς, ἢ τοῦ Μπρασοβοῦ, ἢ ἀρχαία Στεφανούπολις. Δυστυχῶς καὶ οἱ ἐν τῇ Κοινότητι ταύτῃ περισωθέντες Ἕλληνες, μέχρι τοῦ 1948 δὲν ἦσαν περισσότεροι τῶν δεκαπέντε.

Λεοπόλδος ὁ Α' ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρουγγαρίας τὸν ΙΖ' αἰῶνα, πεισθεὶς ὑπὸ τῶν Καθολικῶν ταγματῶν καὶ δὴ ὑπὸ τῶν Ἰησουϊτῶν, ὅτι ἢ ἐπὶ τῆς Τρανσυλβανίας κυριαρχία του τότε καὶ μόνον θὰ ἠδύνατο νὰ στερεωθῇ, ἐὰν κατάρθου νὰ ἐπιβάλλῃ, εἰς τὴν Τρανσυλβανίαν ἰδίως, τὸν Καθολικισμόν, ἤρξατο μετὰ φανατισμοῦ τοῦ ἔργου του.

Εἶναι γνωστοὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως ἐν Ἐρσαλίᾳ, ἢτοι τῇ Τρανσυλβανίᾳ καὶ τῇ Πολωνίᾳ.

Πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ Καθολικισμοῦ ἐπηρεολούθησαν πολυετεῖς ἀγῶνες σκληροί, διώξεις καὶ μαρτύρια, ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ἱεραῆς ἐξετάσεως, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν συνεχῆ αὐξήσιν τῶν προσηλύτων, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σβύσῃ ὀλοτελῶς ἡ Ὀρθοδοξία.

Ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος (1914-1918) παρέσχεν εἰς τὴν Ρουμανίαν τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἐξέλθῃ καὶ αὕτη νικήτρια, ἀποσπάσασα ἐκ τῆς Οὐγγα-

μης καρπός. Δυστυχῶς τούναγτίον πολλοὶ πολλὰκις τῶν λογοτεχνῶν καὶ δημοσιογράφων δὲν κρύπτουν ὑπὸ τὴν γῆν μόνον τὸ τάλαντον, ἀλλὰ μεταχειρίζονται τὴν μάθησιν καὶ τὰ χαρίσματα ὄργανον παθῶν καὶ ἰδιοτελείας. Διδάσκουν πρὸς ἐπίδειξιν οἱ νέοι Ἡρόστρατοι διδασκαλίας ἀσεβεῖς καὶ ψευδεῖς, θεωρίας τοῦ Χαίκελ καὶ Νίτσε, τοῦ Μάρξ καὶ ἄλλων τοῦ σκότους καὶ τοῦ Σατανᾶ τέκνων.

Αἱ διδασκαλῖαι αὗται εὐαρεστοῦν μὲν τὰς αἰσθησεις, καταλύουν δὲ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ οἱ φαινομενικῶς εὐχάριστοι λόγοι καταστρέφουν καὶ αὐτοὺς τοὺς νέους καὶ τὰς κοινωνίας καὶ τὸ Ἔθνος, ὡς λέγει καὶ ὁ ἀπὸ σκηνῆς φιλόσοφος Εὐριπίδης.

του' εἶσθ' ὁ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας
δόμους τ' ἀπόλλυσι, οἱ καλοὶ λίαν λόγοι,
οὐ γάρ τοι τοῖσιν ὡσι τερονὰ χρὴ λέγειν.
ἀλλ' ἐξ οἴτου τις εὐκλεῆς γενήσεται. (Ἰππόλ. 486).

Πλὴν τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων οἱ ἄνθρωποι λαμβάνουν καὶ ὕλικὰς δωρεάς, ἀγαθὰ τῆς γῆς. Ἄλλα καὶ τ' ἀγαθὰ ταῦτα παρέχονται ὑπὸ τοῦ πλουσιοδώρου Θεοῦ. Ἄλλος λαμβάνει δέκα τάλαντα ἄλλος δύο καὶ ἄλλος ἓνα. Αἱ κοινωνικαὶ ἀνισότητες ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ὑπάρχουν καὶ αἱ φυσικαί. Ὑπάρχουν ὄρη καὶ κοιλάδες ἢ πλάτανοι καὶ θάμνοι ὠκεανοὶ καὶ ῥόακες. Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς. «Πλούσιοι καὶ πτωχοὶ συνήντησαν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους δὲ ὁ Κύριος ἐποίησε». (Παροιμ. ΚΒ', 2). Γνωρίσατε, ὦ πλούσιοι, ὅτι παρακαταθήκην

ἐλάβετε τὸν πλοῦτον παρὰ τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸν μεταχειρισθῆτε ζῶντες πρὸς ὠφέλειαν οὐ μόνον ἑαυτῶν ἀλλὰ καὶ τοῦ πλησίον καὶ καθόλου τῆς πασχούσης πατρίδος. Οἰκονόμοι εἰσθε τῆς δωρεᾶς τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, ταμίαι διωρισμένοι πρὸς διατροφήν τῶν δυστυχῶν καὶ πενήτων. Ὁ κόσμος δὲν σὰς τιμᾷ ὡς πλουσίους, ἀλλ' ὡς εὐεργέτας καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς θὰ σὰς δοξάσῃ. Τιμῶνται, καὶ ζῶντες καὶ μετὰ θάνατον, οἱ πλούσιοι ὅτινες, διὰ τοῦ πλοῦτου των, εὐηργέτησαν τὰς κοινωνίας, ἰδρύσαντες ἢ ἐνισχύσαντες Νοσοκομεῖα καὶ φιλανθρωπικὰ Καταστήματα, διαδώσαντες τὰ φῶτα εἰς τοὺς «ἐν σκότει καὶ σκιᾷ» πορευομένους ἀνθρώπους. Αὐτοί, ὡς γαλήνιοι καὶ καλλίρροοι ποταμοί, ἐσχόρπισαν πλουσίως τὰ πλοῦτη των, φέροντες τὴν ἀφθονίαν εἰς τὰς πόλεις καὶ τὸν στολισμὸν εἰς τὰς πεδιάδας. «Εὐ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ, ἐπὶ ὀλίγων ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω».

Οἱ πτωχοὶ ἔλαβον ὀλίγα, ἀλλ' ὀφείλουν διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τιμότητος ν' αὐξήσουν αὐτὰ καὶ νὰ γίνων ὠφέλιμοι εἰς τοὺς ἄλλους. Τὰ δὲ ἐκ τοῦ ὑστερήματος διδόμενα εἶναι πολὺ περισσότερα καὶ πολυτιμότερα τῶν διδομένων ἐκ τοῦ περισσεύματος ὑπὸ τῶν πλουσίων. «Ἐκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸ διακονοῦντες, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ» (Α'. Πέτρ. Δ'. 12). Παρ' οὐδενὸς ἀπαιτεῖται περισσότερον, παρὰ νὰ εἶναι πιστὸς οἰκονόμος τῶν δοθέντων, νὰ ἐργάζεται, δι' ὧν ἔλαβε δωρεῶν, ἐν κύκλῳ μεγαλυτέρῳ ἢ μικροτέρῳ.

Ὁ Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (+)

ρίας την Τρανσυλβαμίαν και Βουκοβίαν, κατορθώσασα πρό δεκαετίας νά επαναφέρη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ὁρθοδοξίας 1.300.000 Ρουμάνους ἄλλοτε ἐκκαθολικισθέντας.

Παρά ταῦτα ἡ Οὐγγαρία, μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, χωρισθεῖσα τῆς Αὐστρίας καὶ ἀποτελέσασα αὐτοτελὲς ἀνεξάρτητον κράτος, συμπεριέλαβεν ἐντὸς τῶν ὁρίων της καὶ ὑπὲρ τὰς 120.000 Ρουμάνων καὶ Σέρβων, οἵτινες ἐπὶ τῆς δυναστικῆς Αὐστροουγγρικῆς Μοναρχίας ὑπήγοντο ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὰς τρεῖς καταργηθείσας Αὐτοκεφάλους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, τὰς Ρουμανικὰς Hermenstad (Sibiu) καὶ Ternovitz καὶ τὴν Σερβικὴν Καρλοβιτοίου.

Τὸ Οὐγγρικὸν κράτος ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του ὅπως ἐξουγγρίσῃ τοὺς Ὁρθοδόξους τούτους καὶ διακόψῃ πᾶσαν σχέσιν καὶ συνάφειαν αὐτῶν μετὰ τῆς Σερβίας καὶ Ρουμανίας, ἀπεφάσισεν ἵνα ἰδρῦσῃ Αὐτοκέφαλον Οὐγγρικὴν Ἐκκλησίαν, δι' ἧς καὶ διὰ τοῦ ἐν Κων/πόλει Οὐγγρου Πρέσβευος ἀπετάθη πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, θέσαν μεταξὺ ἄλλων ὡς ὄρον ἀπαραίτητον, ὅπως ὁ Μητροπολίτης ἢ Πριμᾶτος αὐτῆς ἦ Ἕλλην τὴν ἐθνικότητα.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον λεπτῶς φερόμενον, ἀνεκοίνωσε τὰς προτάσεις τῆς Οὐγγρικῆς Κυβερνήσεως εἰς τε τὴν Ρουμανικὴν καὶ Σερβικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐζήτησε τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου γνώμας των.

Εὐνόητον, ὅτι ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησίαι διεμαρτυρήθησαν διὰ τὰ δόλια πολιτικὰ σχέδια τῆς Οὐγγρικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον νὰ μὴ δεχθῇ τὴν ἰδρυσιν Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καὶ δὴ μὲ Ἕλληνα Μητροπολίτην, ἐφ' ὅσον οἱ ἐν Οὐγγαρίᾳ γνήσιοι καὶ ἐξουγγρισθέντες Ἕλληνες, δὲν ὑπερέβαινον τὰς δύο χιλιάδας.

Κατόπιν μακρᾶς ἀλληλογραφίας μεταξὺ τῶν τριῶν τούτων Ἐκκλησιῶν ἀπεφασίσθη ἡ σύγκλησις συνεδρίου ἐν Βουκουρεστίῳ, πρὸς λήψιν ὁριστικῶν ἀποφάσεων, καὶ ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας Κων/πόλεως εἶχον ὀρισθῆ οἱ Μητροπολίται Σάρδεων Γερμανός, Λαοδικείας Δωρόθεος (νῦν Πριγκηπονῆσων) καὶ ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας, Ἀποκρισάριος τότε τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου, τῆς δὲ Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Μητροπολίτης Βουκοβίνης Βησσαρίων Πούτιου, ὁ Ἐπίσκοπος Κοτινίου Τίτος Σεμένδρεα καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Φιλάρετος Ζόκου, ἀπόφοιτος τῆς θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Αἱ ἐν Βουκουρεστίῳ συζητήσεις προεδρευόμεναι ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας Μύρωνος Κρίστεα, ὑπῆρξαν μακρὰι πλὴν ἄγονοι, εἰς οὐδὲν ἀποτέλεσμα καταλήξασαι, λόγῳ τῆς ἀδιαλλάξιας τῶν Σέρβων. Πρὶν ὅμως ἡ δοθῇ ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν Οὐγγρικὴν Κυβέρνησιν καὶ ληφθῶσιν ὁριστικαὶ ἀποφάσεις, ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηπῆς μυστηριῶδὲς τι πρόσωπον, ὁ Στέφανος Nametz, ὅστις ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν ἀρχηγὸν τῆς Ὁρθοδόξου Οὐγγρικῆς Ἐκκλησίας, δι' ἡσυχάζομενος ὅτι εἶχε κανονικῶς τὴν εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίαν του παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας.

Καὶ ναὶ μὲν ἡ Οὐγγρικὴ Κυβέρνησις ἐπισήμως

δὲν τὸν ἀνεγνώριζεν, ἀνεπισήμως ὅμως ὑπεβόηθει καὶ ὑπεστήριζε τὸ ἔργον τοῦ ψευδοκληρικοῦ τούτου, ὅστις ἐνήργει καὶ ἐπραττεν ὡς κανονικὸς Ἐπίσκοπος.

Ἄλλὰ ποῖος ὁ Στέφανος Nametz; Περὶ αὐτοῦ πολλὰ τότε ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ Ρουμανικοῦ τύπου. Γενικῶς χαρακτηρίζεται ὡς πρόσωπον τυχοδιωκτικόν. Καθολικός, ὡς λέγεται, ἄλλοτε τὸ δόγμα καὶ Γερμανὸς τὴν καταγωγὴν, νυμφευμένος ὢν, προσῆλθεν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἐχειροτονήθη ἱερεὺς παρὰ τινος πρόσφυγος Ρώσου Ὁρθοδόξου Ἀρχιερέως. Ἀποβλέπων, τῇ ὑποκινήσει ἴσως καὶ τῆς Οὐγγρικῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου, ἀπετάθη εἰς διαφόρους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ζητήσας τὴν εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίαν του. Ἀποτυχῶν ὅμως τοῦ σκοποῦ του, ἀνεχώρησεν ἐξ Οὐγγαρίας μετὰ πολλῶν χρημάτων εἰς Δαμασκόν, βέβαιος ὢν ὅτι θὰ ἐχειροτονεῖτο παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου. Ἄλλὰ δυστυχῶς δι' αὐτὸν καὶ ἐκεῖ αἱ ἐλπίδες του διεψεύσθησαν καὶ τότε ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, ἐσκέφθη νὰ ἀποταθῇ εἰς τὸν Μονοφυσίτην Ἰακωβίτην Πατριάρχην τῆς Ἀντιοχείας, ὅστις πληρωθεὶς ἀδρῶς, ὡς φαίνεται, τὸν ἐχειροτόνησεν Ἀρχιερέα.

Ὁ τότε Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, αἰδίδιμος Φώτιος ὁ Β', πληροφορηθεὶς τὰ καθέκαστα, διεμαρτυρήθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Βουδαπέστης καὶ ἐξ ὀνόματος τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, χωρὶς ὅμως ἡ διαμαρτυρία του νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Ὁ νυμφευμένος ψευδεπίσκοπος Nametz, ὡς ἄλλος Παπαευθύμ, περιφρονῶν Πατριάρχας καὶ ἐκκλησιαστικούς Κανόνας, ἐθεώρει ἑαυτὸν Κανονικὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Πριμᾶτον τῆς ἐν Οὐγγαρίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑποστηριζόμενος δὲ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν, ἐγένετο πρόξενος πολλῶν κακῶν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τῆς Οὐγγαρίας.

Τὸ μένος ἐν Οὐγγαρίᾳ κομμουνιστικῶν καθεστῶς ἐξηνάγκασε τὸν ψευδεπίσκοπον νὰ δραπετεῦσῃ ἐκεῖθεν, ὡς ἐνεχόμενον καὶ εἰς πράξεις πολιτικῆς φύσεως.

Ἐν Λονδίῳ, ὅπου κατέφυγεν, κατώρθωσε, ὡς φαίνεται, νὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν παλαιὰν Οὐγγρικὴν Κυβέρνησιν διπλωματικὸν διαβατήριον καὶ νὰ φανῇ αἰφνιδίως εἰς Συρίαν καὶ Λίβανον κατὰ μῆνα Ἰούνιον τοῦ 1949.

Ἐν Βηρυτῶ, ἐνδεδυμένος περιεργὸν ἐρυθρὰν καθολικὴν στολὴν μετ' ἐγκολπίου εἰς τὸ στῆθος καὶ ὑπὸ τῆς συζύγου του συνοδευόμενος, ἐπεσκέφθη κατ' ἐπανάληψιν τὸν Μητροπολίτην Βηρυτοῦ, προσπαθῆσας νὰ πείσῃ ὀρισμένους κύκλους, ὅτι εἶναι θῦμα τῆς κομμουνιστικῆς ἀγριότητος, διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀγῶνάς του, χωρὶς ὅμως νὰ τύχῃ περιποιησῶν καὶ γίνῃ πιστευτός.

Σήμερον ἡ ἐν Οὐγγαρίᾳ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου Μόσχας Ἀλεξίου, μεγάλας δὲ προσπαθείας καταβάλλει δι' αὐτὴν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου πρωθιερεὺς Berki, ἀπόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν.

Κ. ΜΩΡΑ-Ι-ΤΑΚΗΣ
Μ. Πρωτοπρεσβύτερος

ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ "Ο ΠΑΤΗΡ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ,"

«Και τῷ Ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σμύρνῃ Ἐκκλησίας γράφων... οἶδά σου τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν, ἀλλὰ πλούσιος εἶ... μὴ φοβοῦ ἃ μέλλεις πάσχειν... Γίνου πιστὸς ἕχρι θανάτου καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» Ἀπκ. 2,8 - 10.

I. Μετὰ τὸν Τιμόθεον Ἐφέσου, τὸν Τίτον Κρήτης, τὸν Κλήμεντα Ρώμης καὶ τὸν Ἰγνατίον Ἀντιοχείας, ἱστορικὴν κλασσικὴν μορφήν Ἐπισκόπου Ἀποστολικοῦ ἀποτελεῖ ὁ ἅγ. Πολύκαρπος Ἐπίσκοπος Σμύρνης καὶ Μάρτυρ, περὶ τοῦ ὁποῦ εἰμεθα καλλίτερον πληροφορημένοι, ἢ περὶ ὄλων τῶν προαναφερθέντων. Ἀνάγλυφος ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀποστολικοῦ Πατρὸς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ἅγ. Ἰγνατίου «Πρὸς Σμυρναίους» καὶ «Πρὸς Πολύκαρπον», ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς «Πρὸς Φιλιπησίους» τοῦ ἴδιου, ἐκ τοῦ πρωϊμωτάτου Μαρτυρίου του, τοῦ συγγραφέντος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Σμύρνης, πρὶν ἢ παρέλθῃ ἔτος ἀπὸ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν εἰδήσεων, ἃς παρέχουν σαφῶς ὁ ἅγ. Εἰρηναῖος καὶ οἱ Τερτυλλιανὸς καὶ Εὐσεβῖος. Πιθανώτατα ὁ Πολύκαρπος ἀνήκει εἰς τοὺς ἐξ Ἑλλήνων Χριστιανῶν τῆς Μ. Ἀσίας καὶ ἴσως εἰς τοῦτο ὀφείλεται τὸ ὅτι δὲν κάμνει πολλὴν χρῆσιν τῆς Π. Διαθήκης, τὰ δ' ἐλάχιστα αὐτῆς χωρία, ἅτινα χρησιμοποιοῦ, δὲν εἶναι τελείως ἀκριβῆ, δεικνύοντα ὅτι ἐχρησιμοποιοῦσαν προχειρῶς, ἐκ μνήμης. Ἀντιθέτως ὁ ἐπίχαρις κάλαμὸς του ἀποπνέει δαψιλῶς τὴν Κ. Διαθήκην καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν Παύλειον καὶ Ἰωάννειον αὐτῆς ἀνάπτυξιν. Ἡ ἐν τῷ σταδίῳ, πρὸ τοῦ Ἀνθυπάτου Στατίου Κουαδράτου ὁμολογία του «Ὁγδοήκοντα καὶ ἕξ ἔτη δουλεύω (τῷ Χριστῷ)»², ἤγαγεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ἦτο τέκνον χριστιανῶν, λαβὼν εἰς τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν τὸ Βάπτισμα³. Ἐκ τοῦ Εὐσεβίου γνωρίζομεν, ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Ἱεροσολύμων (70) μεταβάς ἔδρα ἐν Μ. Ἀσίᾳ ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος, μετὰ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ με κέντρον τὴν Ἱεράπολιν, ὁ δὲ μαθητῆς τοῦ Ἀπ. Παύλου Τιμόθεος ἐπίσης, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐπικρατείας Ἐφέσου⁴. Τούτους πιθανώτατα παῖς ἐτι ὦν ἐγνώρισεν ὁ Πολύκαρπος. Βέβαιον πάντως εἶναι ὅτι ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ Ἀπ. Ἰωάννου, ὑφ' οὗ καὶ κατεστάθη Ἐπίσκοπος ἐν Σμύρνῃ, συνανεστράφη δὲ καὶ ἄλλους, οἵτινες εἶχον χρηματίσει αὐτόπται καὶ ἀχροαταί⁵ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰς τοὺς εἰδόμενους τὸν Κύριον, πιθανώτατα ἀνήκει καὶ ὁ ἅγ. Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας ὁ Θεοφόρος, ὅστις

γράφων τῷ 117 τῷ «Ἐπισκόπῳ Ἐκκλησίας Σμυρναίων» Πολυκάρπῳ, γράφει αὐτῷ οὐ μόνον ὡς ἀδελφός, ἀλλὰ καὶ ὡς Πατῆρ. Ἀκριβῶς δ' αἱ ἐκφράσεις τοῦ Ἰγνατίου, ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ Πολυκάρπου ἀποτελοῦσι τὴν καλλίστην περὶ αὐτοῦ μαρτυρίαν: Κατὰ τὸν Ἰγνατίον, ὁ Ἐπίσκοπος Σμύρνης Πολύκαρπος εἶναι «ἀξιόθεος»⁶, προσαγορεύει δ' αὐτὸν «Θεομακαριστότατον»⁷. Τὸ πρόσωπον τοῦ Πολυκάρπου εἶναι «ἁμωμον»⁸. Ὁ Πολύκαρπος εἶναι ἐνδεδυμένος «χάριν»⁹, ἔχει «σύνεσιν»¹⁰, εἶναι «σπουδαῖος»¹¹, μᾶλλον ἄγαμος, ἐν ἀγνείᾳ διαμείνας «εἰς τὴν τιμὴν τῆς σαρκὸς τοῦ Κυρίου»¹² καὶ «Θεοῦ γνώμην κεκτημένος»¹³.

Ὁ Πολύκαρπος εἶναι θεματοφύλαξ τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Καθολικοῦ Κανόνος»¹⁴, τοῦθ' ὅπερ ἔπεδιδετο βραδύτερον ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰγνατίου, διὰ τοῦ «Κανὸν Πίστεως». Εἶναι Διδάσκαλος προφητικὸς καὶ ἀποστολικὸς ἐπίσκοπος¹⁵, ἐν ὅλῃ τῇ κυριολεκτικῇ ἐννοίᾳ τῆς ἀποστολικότητος. Διότι ὑπῆρξε σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων, διότι ἔζησε μετ' αὐτῶν, συνανεστράφη αὐτοῦς, παρηκολούθησε τὸν τρόπον τῆς ζωῆς, τῆς σκέψεως καὶ ἐκφράσεώς των καὶ τῆς ὑπ' αὐτῶν οἰκονομίας τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ. Παρέλαβε παρ' αὐτῶν τὴν Διδασκαλίαν τῆς Πίστεως καὶ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἣν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς πρὸς Φιλιπησίους Ἐπιστολῆς τοῦ καὶ τῆς θεολογικωτάτης πρὸ τοῦ Μαρτυρίου του προσευχῆς, κατέχει ἐμβριθῶς καὶ κρατεῖ στερεῶς, ὡς μόνην ἀληθῆ καὶ σώζουσαν παρακαταθήκην Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου¹⁶. Γνωρίζει σαφῶς, ὡς καὶ ὁ οἰκειότατος αὐτῷ Ἰγνάτιος, ὅτι τὸ θεῖμα τῶν ἐπαγγελιῶν τῆς Πίστεως καὶ ἡ ἐννοία τῆς ὑποστάσεως ἐν τῷ κόσμῳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἐπισκόπων καὶ Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων, τῶν «οἰκονόμων» τούτων καὶ «παρέδρων» καὶ «ὑπηρετῶν» τοῦ Θεοῦ¹⁷ εἶναι «ἀφθαρσία καὶ ζωῆ αἰώνιος»¹⁸. Διακατέχεται πάντοτε ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ αἰσθήματος, ὅτι ἀπέναντι τῶν τοῦ Κυρίου ἐσμέν ὀφθαλμῶν, καὶ πάντας δεῖ παραστῆναι τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἕκαστον ὑπὲρ ἑαυτοῦ λόγον δοῦναι»¹⁹. Θεραπεύει τὴν Θεὸν

1. Μαρτ. Πολ. XII, 2.
2. IX, 3.

3. A. v. Harnack, Chronologie I, σελ 342. Λαμπάκη: Οἱ ἑπτὰ ἀστέρες τῆς Ἀποκαλύψεως σελ. 96. κ. ε.

4. Ἐπιστ. Πολυκάρτου Ἐφέσου πρὸς Βίκτωρα Ρώμης, παρ' Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστορ. III, 4,6, v, 20 καὶ ε.—Εἰρηγ. Κατὰ αἰρέσ. III, 34 καὶ Ἐπιστολὴ πρὸς Φλώρ. παρ. Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστορ. v 20.—H. Streeter, The primitive Church (1929) σελ. 113.

5. Tertull. De Praescr. haeret. XXXII, 2, Ieron. De vir. ill, 17.

6. Ἰγν. Σμύρν. XII, 2.

7. Ἰγν. Πολ. I, 1.

8. Ἰγν. Πολ. I, 2.

9. Ἰγν. Πολ. I, 3.

10. Ἰγν. Πολ. III, 1.

11. Ἰγν. Πολ. V, 2.

12-13. Ἰγν. Πολ. V, 2, VIII, 2.

14. Μαρτ. Πολ. Ἐπίλ. 2.

15. XVI, 2 XIV, 1.

16. Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστορ. III, 36. Εἰρηγ. Κατ' αἰρ. III,

3, 4. Πολ. Φιλ. VII, 1, 2.

17. Ἰγν. Πολ. VI, 1.

18. Ἰγν. Πολ. II, 3.

19. Πολ. Φιλ. VI, 2, 3.

αμετά φόβου και πάσης εὐλαβείας, καθὼς Αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ οἱ εὐαγγελιστάμενοι ἡμᾶς Ἀπόστολοι καὶ Προφῆται, οἱ προκηρύξαντες τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν»²⁰. Νήφει διαρκῶς πρὸς τὰς εὐχὰς κατὰ τὴν Ἀποστολικὴν ἐντολὴν²¹ καὶ προσκαρτερεῖ νηστείας, δεήσῃ αἰτούμενος τὸν Παντεπόπτην Θεόν, ἵνα μὴ εἰσέλθῃ εἰς πειρασμόν, διότι ἐν ἄκρᾳ ταπεινοφροσύνης ἀναγνωρίζει τὸν διαρκῶς ὑφιστάμενον κίνδυνον τοῦ πνεύματος ἐκ τῆς εὐεπιφόρου εἰς τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν σαρκός, μιμησκόμενος τοῦ Κυριακοῦ «τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής»²². Οὐκ ἀγαπᾷ τὸν νῦν αἰῶνα. Μὴ δίδων δὲ καμμίαν ἀπολύτως προσοχὴν εἰς τὴν ματαιότητα τῶν πολλῶν (τὸ πνεῦμα τοῦ συρμοῦ) καὶ τὰς ψευδοδισκαλίας, ἐμμένει ἀμετακίνητος «ἐπὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς παραδοθέντα λόγον»²³ καὶ ἡ ἀδιάλειπτος γλυκεῖα καὶ ἔμμονος ἐλπίς του καὶ ὁ στοχασμὸς του εἶναι ὁ Δικαιωτῆς καὶ Λυτρωτῆς ἡμῶν Χριστὸς Ἰησοῦς, «ὃς ἀνήνεγκεν ἡμῶν τὰς ἁμαρτίας τῷ ἰδίῳ σώματι ἐπὶ τὸ ξύλον, ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν οὐδὲ εὗρεθῆν δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ· ἀλλὰ δι' ἡμᾶς, ἵνα ζήσωμεν ἐν αὐτῷ, πάντα ὑπέμεινε»²⁴. Ἐν ταῖς νυχθημέροις θερμαῖς προσευχαῖς του εἶναι ὀπτασιαστῆς προφητικὸς καὶ ὀραματιστῆς ἀποστολικός²⁵. Ἀντικείμενον τῶν θαυμασίων προσευχῶν του εἶναι πάντες μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐνδοξοὶ καὶ ἄδοξοι καὶ πᾶσα ἡ κατὰ τὴν Οἰκουμένην Καθολικὴ Ἐκκλησία²⁶, ἥς ἡ εὐστάθεια, ἡ ἐνότης καὶ ἡ προαγωγή ἀποτελεῖ τὰ ἄγρυπνον μέλημα καὶ τὴν ἀκοίμητον μέριμνάν του.

Ἡ διαγωγή τῶν Ἠρεσβυτέρων καὶ τῶν Διακόνων, τῶν Παρθένων καὶ τῶν Χηρῶν καὶ ἡ ἁμωμος καὶ ἐν ἀγνῇ συνειδήσει ἐκπλήρωσις τοῦ προορισμῶν καὶ τῶν πνευματικῶν καθόλου καὶ κοινωνικῶν τῶν καθηκόντων. Ἡ διαπαιδαγώγησις τῆς νεότητος, ἐν σεμνότητι καὶ σωφροσύνη καὶ τῶν συζυγιῶν καὶ οἰκογενειῶν, «ἐν τῇ ἐντολῇ τοῦ Κυρίου...πίστει καὶ ἀγάπῃ, καὶ ἀγνείᾳ... ἐν πάσῃ ἐγκρατείᾳ»²⁷. Μολονότι ἡ Ἐκκλησία τῆς Σμύρνης εἶναι «ἡλεημένη ἐν παντὶ χαρίσματι, πεπληρωμένη ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ, ἀνυστέρητος παντὸς χαρίσματος, θεοπρεπεστάτη καὶ ἀγιοφόρος»²⁸, ἡγρύπνει, ἵνα πᾶσα ἡ Ἐκκλησία αὐτοῦ «ἀξίως τῆς ἐντολῆς καὶ τῆς δόξης τοῦ Κυρίου περιπατῇ»²⁹ καὶ ἵνα πάντες ὄσι «ζηλωταὶ περὶ τὸ καλόν, ἀπεχόμενοι τῶν σκανδάλων», διότι πλὴν τῶν

ἀθέων εἰδωλολατρῶν καὶ τῶν Ἰουδαίων εἶχεν ἡ Ἐκκλησία ν' ἀντιπαρατάσσεται καθημερινῶς κατὰ τῶν «ψευδαδελφῶν καὶ τῶν ἐν ὑποκρίσει φερόντων τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, τῶν ἀποπλανῶντων κενοὺς ἀθρώπους»³⁰, τῶν ἀντιχρίστων Δοκητῶν, τῶν μὴ ὁμολογούντων «Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθέναι», τῶν ἀρνούμενων «τὸ μαρτύριον τοῦ σταυροῦ», τῶν ὄντων ἐκ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν μεθοδευόντων τὰ λόγια τοῦ Κυρίου πρὸς τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας καὶ λεγόντων «μήτε ἀνάστασιν μήτε κρίσιν» εἶναι, τῶν πρωτοτόκων τοῦ Σατανᾶ³¹. Ἡ ἐπισκόπησις ὄλων τούτων τῶν τομέων ἀπερρόφει πάντοτε ὄλον τὸν «καιρὸν»³² αὐτοῦ!

II. Οὐ μόνον δὲ περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας ἐμερίμνα καὶ ἐφρόντιζε, ἀλλὰ τοῦ καιροῦ καλέσαντος καὶ ἀφορμῆς δοθείσης, φροντίζει καὶ ὑπὲρ τῆς ἐμπεριστάτου, λόγῳ τῆς, δι' ὕλομανίαν, ἐκπτώσεως τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῆς (Βαλεντίνου;), Ἐκκλησίας τῶν Φιλιππησίων, οὐχὶ ἐξουσιαστικῶς, ἀλλὰ μετὰ στοργῆς καὶ ἀγάπης, παρακληθεὶς ὑπ' αὐτῶν τῶν Φιλιππησίων, οἵτινες ἀκούσαντες παρὰ τοῦ διεληθόντος πρὸς τὸ Μαρτύριον Ἰγνατίου Ἀντιοχείας, περὶ τῆς ἀποστολικῆς φυσιογνωμίας τοῦ Πολυκάρπου, εἰς ὃν ἐκεῖνος ἐνεπιστεύετο τὴν Ἐκκλησίαν του, ἀπετάθησαν πρὸς αὐτόν. Ἐπέστειλε δ' ὁ Πολύκαρπος καὶ ἄλλας Ἐπιστολάς «ταῖς γειννώσαις Ἐκκλησίαις ἐπιστηρίζων αὐτάς ἢ τῶν ἀδελφῶν τισι, νουθετῶν αὐτοὺς καὶ προτρεπόμενος»³³. Ἡ ἀνύστακτος μέριμνά του «περὶ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ τὸ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον του διὰ τὴν εἰρήνην, τὴν ἐνότητα καὶ ὁμόνοιαν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, χάριν τῶν ὁποίων δὲν διατάζει νὰ ὑποβληθῇ καὶ εἰς τὴν μεγαλύτεραν θυσίαν, ἀποδεικνύοντα αὐτὸν γνήσιον μαθητὴν καὶ Ἀπόστολον Ἐκεῖνου, «Ὅστις ἐκτενῶς προσηυχῆθη ἐν τῇ ἀρχιερατικῇ Του προσευχῇ, διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του τὴν ἐνότητα»³⁴, συγκινοῦσι βαθύτατα τοὺς μελετώντας τὴν πρωτοχριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Ὡς παραδέχονται ἐσχάτως, ἐν ἔτος ἀκριβῶς πρὸ τοῦ Μαρτυρίου³⁴ καὶ εἰς ἡλικίαν μεγαλυτέραν Ἰσως τῶν 85 ἐτῶν, ἀναλαμβάνει τὸ πολυήμερον, τὸ κοπιωδέστατον καὶ ἐπικινδυνότατον ταξίδιον μέχρι Ρώμης. Διακινδυνεὺς δ' αὐτὴν ταύτην τὴν ζωὴν του ὁ «πάνυ γηρα-

30. VI, 3.

31. VI, 3.

32. Εἰρήν. Ἐπιστ. πρὸς Φλώρον, παρ' Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστορ. V, 20, 8.

33. Ἰωάν. ΙΖ'.

34. Τὸ Μαρτύριον τοῦ ἁγ. Πολυκάρπου τοποθετεῖται ὑπὸ τοῦ A. v. Harnack εἰς τὸ 156: Chronologie... I σελ. 334-356, Mission und Ausbreitung des Christentums in den ersten drei Jahrh. I σελ. 475 Συμφωνοῦσι δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ H. Lietzmann, Geschichte d. alt. Kirche II, σελ. 134 B. Altaner: Patrologie, σελ. 88. H. Fr. v. Campenhausen: Polycarp von Smyrna und die Pastoralbriefe (1951) σελ. 10. P. N. Harrison, Polycarp's two Epistles to the Philippians (1936) σελ. 209 καὶ H. Gregoire, La date du martyre de S. Polycarpe (1950). Μὴ ἔχοντες μετ' ἡμῶν τῶν ἡμετέρων σεβαστῶν Καθηγητῶν τὰ συγγράμματα, στεροῦμεθα δυστυχῶς τῶν σχετικῶν αὐτῶν χρονολογήσεων.

20. Αὐτόθι.

21. Α. Πέτρ. 4, 7.

22. Πολ. Φιλ. VII, 2. Ματθ. 26, 41.

23. VII, 2.

24. VIII, 1, 25.

25. Μαρτ. Πολ. V, 2.

26. V, 1, VIII, 1.

27. Πολ. Φιλ. V, 2, 3 IV, 3, IV, 1, 2.

28. Ἰγν. Σμυρν. I, 1.

29. Πολ. Φιλ. 1.

λέος) 'Επίσκοπος, ἵνα προλάβῃ διασάλευσιν τῆς εἰρήνης τῶν 'Εκκλησιῶν 'Ασίας καὶ Ρώμης, διὰ τῆς τακτοποιήσεως μετὰ τοῦ Ρώμης 'Ανικῆτου τοῦ ζητήματος τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, ὅπερ ἐν μὲν τῇ 'Ασία ἐωρτάζετο τὴν 14ην τοῦ 'Ιουδαϊκοῦ Νισάν, ἐν οἰαδήποτε ἡμέρᾳ τῆς 'Εβδομάδος καὶ ἂν συνέπιπτεν αὕτη, ἐν δὲ τῇ Ρώμῃ τὴν πρώτην μετ' αὐτὴν Κυριακὴν³⁵. Εἶναι χαρακτηριστικὴ διὰ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἐμμονὴν τῶν πρώτων 'Επισκόπων εἰς τὰς 'Αποστολικὰς Παραδόσεις, ἢ κατὰ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν συνάντησιν στάσις τόσοσιν τοῦ Πολυκάρπου Σμύρνης, ὅσον καὶ τοῦ 'Ανικῆτου Ρώμης, οἵτινες ἀμφοτέροι ἀνάγοντες τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑορταστικοῦ Τυπικοῦ τῶν εἰς 'Αποστόλους τοῦ Κυρίου, ἀπεφάσισαν νὰ συνεχίσῃ ἕκαστος τῆρῶν τὴν τοπικὴν συνήθειαν, οἷον εἰ παραχωρήσαντες, ἐκ συμφώνου, τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Α' ἐν Νικαίᾳ 'Αγ. Οἰκ. Σύνοδον. Οὕτω δ' ἀπεχωρίσθησαν ἐν εἰρήνῃ, τοῦ 'Ανικῆτου παραχωρήσαντος τὴν Καθέδραν εἰς τὸν ἀναχωροῦντα Πολυκάρπον, ὅστις ἐτέλεσε καὶ τὴν Θ. Εὐχαριστίαν, ἐξ ἧς μετέλαβε καὶ ὁ 'Ανικῆτος. Μεταβάς ὁ «πάνυ γηραλέος» Πολυκάρπος, πρὸς τὸν νεώτερον αὐτοῦ 'Ανικῆτον, ἀπέδειξεν ὅτι ἠλαύνετο ὑπὸ ἀπεριορίστου διὰ τὴν 'Εκκλησίαν ἀγάπης, καὶ ἡ ἀγάπη πρώτη πάντοτε σπεύδει νὰ τείνῃ τὴν φιλιαν χεῖρα.

III. Πόσον εἶναι συμπαθὴ καὶ σεβάσμιμα πάντα τὰ τοῦ Θεοπρεποῦς 'Επισκόπου Πολυκάρπου! 'Οποῖαν ἀκεραιότητα δογματικῶν φρονήματος καὶ ἐν παιδικῇ ἀφελείᾳ ἐμμονὴν εἰς τὴν 'Αποστολικὴν Πίστιν προῖδει τό, διὰ τὰς γνωστικὰς αἱρέσεις, πλήρες ἐκπλήξεως καὶ πόνου ἐπιφώνημά του: «ὦ καλὲ Θεέ, εἰς οἴους με καιροὺς τετήρηκας!»³⁶ 'Αναγινώσκων τις τὴν περιγραφὴν τοῦ ἁγ. Εἰρηναίου, αἰσθάνεται ὡσάν νὰ βλέπῃ τὸν πάλλευκον, τὸν ἄμωμον, τὸν χαριτωμένον 'Αποστολικὸν πρεσβύτερον, νὰ ὑψοῖ ὑγροὺς τοὺς καθαροτάτους ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς ὁσίους χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανόν, νὰ ἀπτηται τῶν κροτάφων, ν' ἀφήνῃ μετὰ πόνου τὰς παλάμας νὰ πίπτουν καὶ σφραγίζουσιν ἑαυτὸν τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ, νὰ δοξάζῃ τὸν καλὸν Θεόν, ἐπὶ τῇ ἀνοχῇ καὶ μακροθυμίᾳ Αὐτοῦ! 'Οποῖα

35. 'Ὡς ὑπεστήριξεν ὁ σεβαστὸς ἡμῶν Διδάσκαλος κ. Γεράσιμος Κονιδάρης (παράδοσις 1949), ἡ μετάβασις τοῦ Πολυκάρπου πρὸς τὸν Ρώμης 'Ανικῆτον, δὲν σημαίνει διόλου ἀναγνώρισιν εἰς αὐτὸν πρωτεῖον ἐξουσίας, οὐτινος τὴν τελείαν ἀμφισβήτησιν σημαίνει ἡ συνέχισις τῆς ἐμμονῆς ὑπὸ τοῦ Πολυκάρπου εἰς τὴν Μικρασιατικὴν συνήθειαν τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα! Πλὴν τοῦ φλέγοντος ἐπικαίρου ζητήματος τοῦ διακανονισμοῦ τοῦ Πάσχα, τὸν εὐλαβέστατον 'Επίσκοπον Πολυκάρπον, ἄθροισεν εἰς τὸ λίκον ἐπίπονον ταξίδιον μέχρι Ρώμης, ἧς ἡ 'Εκκλησία, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ 'Ιγνατίου ἀκόμη ἦτο ἡ «Προκαθημένη τῆς ἀγάπης» ('Ιγν. Ρωμ.) καὶ ἐνδύμνος ἀσφαλῶς ἱερὸς πόθος νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ προσκυνήσῃ τὸν τόπον, ἔνθα ὡς ἤδη ἐπιστεῦετο (Α'. Κλήμ. Κορι V, VI καὶ 'Ιγν. Ρωμ. IV, 3) εἶχον μαρτυρήσει οἱ κορυφαῖοι τῶν 'Αποστόλων Πέτρος καὶ Παῦλος, τελευταίως δὲ καὶ ὁ προσφιλέστατος αὐτῶ 'Ιγνάτιος, ἡ λεπτομερὴς πληροφορία περὶ τοῦ θαυμασιωτάτου τέλους τοῦ ὀποίου, παρὰ τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων, ἦτις τοσοῦτον τὸν ἐνδιέφερε (Πολ. Φιλ. XIII, 2) φαίνεται ἀναπτερώσασα τὸ «πάνυ γηραλέον» αὐτοῦ καὶ τρόπον τινὰ προπαρασκευάσασα πρὸς τὸν πανένδοξον Μαρτυρικὸν θάνατον, ἐπισυμβάντα ἐντὸς τοῦ ἔτους τῆς ἐπιστροφῆς του ἐν Σμύρῃ.

36. Παρ. Εὐσεβ. 'Εκκλ. 'Ιστορ. V, 20, 6-8.

οὐρανια γαλήνη! 'Οποῖα Χριστομίμητος πραότης! 'Οποῖα ἐπιβαλλομένη ἡρεμία! Οὔτε κραυγὴ, οὔτε ἔξαψις, οὔτε ὕβρις, οὔτε κατάρρα! 'Αξιοπαρατήρητον ἐν τούτοις εἶναι, ὅτι τόσοσιν ταπεινός, πρῶτος καὶ εἰρηνικός 'Επίσκοπος διασώζει ἐπὶ τῆς ἀνεπιτηδεύτου ἀπλότητός του ἡδρασμένην τῆς θεοβέν παρασχεθείσης αὐτῷ ἐξουσίας τὴν παρρησίαν καὶ ἐπιβλητικότητα, τοῦ Ποιμενάρχου, τοῦ 'Ηγέτου, τοῦ Πρίγκιπος τῆς 'Εκκλησίας, ἅτινα διακρίνονται: Οὐ μόνον ὅταν «ὡσπερ κριὸς ἐπίσημος»³⁷ προσερχόμενος εἰς τὸ Μαρτύριον λίαν πεπαρρησιασμένως ὁμιλῇ πρὸς τὸν 'Ανθύπατον, ἀρνούμενος ν' ἀξιώσῃ ἀπολογίας τὸν χαμερτῆ ὄχλον τῶν ἀθέων «Σὲ μὲν καὶ λόγου ἤξιωκα... ἐκείνους δὲ οὐχ ἡγοῦμαι ἀξίους τοῦ ἀπολογεῖσθαι αὐτοῖς»³⁸. 'Αλλὰ καὶ καθ' ἣν στιγμὴν προσελθὼν αὐτῷ ἐν Ρώμῃ διατρίβοντι, καθ' ὁδόν, ὁ αἰρεσιάρχης Μαρκεῖων, ἐπιδιώκει θρασέως νὰ ἐμφανισθῇ αὐτῷ, κεραυνοβολεῖ αὐτὸν ἀποτόμως, διὰ τοῦ «'Επιγινώσκω, ἐπιγινώσκω - σε - τὸν πρωτότοκον τοῦ Σατανᾶ»³⁹. Διότι ὡς γνήσιος μαθητῆς τοῦ Μαθητοῦ τῆς 'Αγάπης, δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῇ οὐδὲ τὸν χαιρετισμὸν⁴⁰ ἐν ὁς ἀντιχρίστου αἵρετικοῦ! Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Σμύρνης, οἱ θεωρούμενοι ὑπὸ τοῦ 'Ιγνατίου «τέλειοι, κατηρτισμένοι ἐν ἀκινήτῳ πίστει, ὡσπερ καθηλωμένοι ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου 'Ιησοῦ Χριστοῦ σαρκί τε καὶ πνεύματι καὶ ἠνωμένοι ἐν ἀγάπῃ ἐν τῷ αἵματι Χριστοῦ, πεπληροφορημένοι εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν»⁴¹, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ 'Επισκόπου αὐτῶν Πολυκάρπου ἀναγνωρίζουσιν ἐν πιστῶν ἀντίγραφον τοῦ Βίου καὶ τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου 'Ιησοῦ Χριστοῦ. 'Ολόκληρος ἡ πολιτεία αὐτοῦ εἶναι τοσοῦτον ἁγία καὶ ἀγαθὴ, δι' ἣν καὶ τοιαύτην ὑπόληψιν καὶ πίστιν εἶχον εἰς αὐτὸν «ὡστε αἰεὶ ἕκαστον τῶν πιστῶν σπουδάζειν, ὅστις τάχιον τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ ἀψηται»⁴². 'Αληθῶς δὲ καὶ τό, «κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον»⁴³ μαρτυρικὸν τέλος τοῦ Πολυκάρπου ἔχει τόσας ὁμοιότητας καὶ ἀναλογίας πρὸς τὸ τέλος τοῦ Κυρίου. 'Ο Κύριος φεύγων τοὺς διώκτας Αὐτοῦ ἐκρύβη εἰς τὸν κήπον τῆς Γεθσημανῆ, ἔνθα ἐπεδόθη εἰς προσευχὴν. Καὶ ὁ ἁγ. Πολυκάρπος «ὑπεξῆλθεν εἰς ἀγρίδιον... καὶ διέτριβε μετ' ὀλίγων, νύκτα καὶ ἡμέραν... προσευχόμενος περὶ πάντων τῶν κατὰ τὴν Οἰκουμένην 'Εκκλησιῶν, ὅπερ ἦν σύνθεσις αὐτῶ». Καὶ συνεχιζομένων τῶν ὁμοιοτήτων, γενόμενος ἐν ὄπτασίᾳ κατὰ τὴν ἐκτενῆ προσευχὴν του, προλέγει τοῖς μετ' αὐτοῦ τὸ εἶδος τοῦ θανάτου του «Δεῖ με ζῶντα καῖναι». Συλλαμβάνεται κατόπιν προδοσίας οἰκείου τοῦ περιβάλλοντος, ἐν ᾧ διέμενε. 'Ο συλλαβὸν αὐτὸν ὠνομάζετο 'Ηρώδης. 'Η σύλληψις αὐτοῦ ἐγένετο «τῇ Παρασκευῇ... ὀψὲ τῆς ὥρας»⁴⁴. 'Η ἀκτινοβολία τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ὑφ' ἧς ἦτο πεπληρωμένος, θαμβῶ-

37. Μαρτ. Πολ. XIV, 1.

38. Μαρτ. Πολ. X, 2.

39. Εἰρην. παρ. Εὐσεβ. 'Εκκλ. 'Ιστορ. IV, 14, 4.

40. Β' 'Ιωάνν. 10.

41. 'Ιγν. Σμύρν. XI, 3, I, 1 - III, IV.

42. Μαρτ. Πολ. XIII, 1, 2.

43. Μαρτ. Πολ. VII, 1.

44. Μαρτ. Πολ. VII, 3.

ΔΡΑΜΑΤΑ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ ΕΝΤΟΣ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ (*)

“Όσον μεγαλύτερα είναι η αγάπη, τόσον μεγαλύτερα είναι η ψυχική υγεία, όσον μικρότερα είναι η αγάπη, τόσον μικρότερα είναι η ψυχική υγεία. Τό πολὺ ἢ ὀλίγον, τὸ μικρὸν ἢ μέγα τῆς ἀγάπης ρυθμίζει τὸ πολὺ ἢ ὀλίγον τῆς ψυχικῆς υγείας. Είναι τὸ πόρισμα τῆς Ἀτομικῆς Ψυχολογίας τοῦ ἀειμνήστου ψυχιάτρου Alfred Adler, καθ’ ὃ μέτρον τῆς ψυχικῆς υγείας καὶ τῆς καθόλου ἐξελιζέως τοῦ ἀνθρώπου είναι ἡ ἀγάπη”⁷⁴.

Ἐν συνεχείᾳ καὶ ἀπὸ συναφοῦς ἀπόψεως ὀφείλομεν μετὰ δυνάμει νὰ ὑπογραμμίσωμεν καὶ ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τὸ προσωπικὸν τῶν παιδικῶν ἰδρυμάτων ἐπιτακτικὸν ἔχουσι καθῆκον νὰ ἔχωσι τὴν δύσκολον, ἀλλὰ πάντως ἀναγκαίαν δυνάμει νὰ καταργήσωσι τὴν ἐν πολλοῖς ὑφισταμένην ὑπὸ λανθάνουσαν μορφήν «ψυχολογίαν τῆς ἀποστάσεως» ἀπὸ τῶν ἀνατρεφόμενων παιδιῶν, διότι τυχὸν ταῦτα ἀνή-

κουσιν εἰς τὰ λαϊκὰ στρώματα ἢ προέρχονται ἐκ χωρίων ἢ εἶναι κατωτάτης μορφώσεως ἢ διότι παρεστράτησαν κ. ο. κ. Ὅμιλοῦμεν τοιοῦτοτρόπως, διότι ἔχομεν πλουσίαν πείραν ἐκ τῆς κατοχῆς τῶν τραγικῶν ἐτῶν 1941 καὶ ἐφεξῆς, ὅποτε ἐλάβομεν τὴν ευκαιρίαν νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ χιλιάδων παιδιῶν περιθαλπομένων ἐντὸς παιδικῶν ἰδρυμάτων ἐγκατελειμμένων. Ὑποστηρίζομεν δὲ τὴν ἀνωτέρω ἀντίληψιν, διότι πᾶσα τοιαύτη ἀπόστασις μεταξὺ προσωπικοῦ καὶ παιδιῶν ἀνατρέπει τὴν προσπάθειαν πρὸς δημιουργίαν ψυχικῆς ἐπαφῆς, ἡ ὅποια ὅμως εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν παιδαγωγικὴν ἐπιτυχίαν.

Ὅπως οὖν ἡ ὅλη παιδαγωγικὴ ἐργασία δύναται νὰ ὑποβοηθηθῇ ἐν τῷ παιδικῷ ἰδρυματι, ἐὰν χαρισθῇ εἰς αὐτὸ πνοὴ οἰκογενειακῆς καὶ παιδαγωγικῆς κοινωνίας. Καὶ τὸ μὲν οἰκογενειακὸν πνεῦμα θὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν τρόφιμον τὴν ἀτομικὴν μεταχείρισιν, τὸ δὲ κοινωνικὸν πνεῦμα θὰ προαγάγῃ τὴν διαμόρφωσιν πολυτίμων κοινωνικῶν συναισθημάτων καὶ ἱκα-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 81.

⁷⁴ «Χαριλάου Γκιτάκου. Οἰκογενειακὴ εἰρήνη. Περιοδικὸν Ἀτομικὴ Ψυχολογία. Τόμος Γ'. Ἀθήναι. 1934».

σασα τοὺς ἐλθόντας, ἵνα συλλάβωσιν αὐτόν, ἔκαμεν αὐτοὺς νὰ μετανοῶσιν «ἐπὶ τῷ ἐληλυθέναι ἐπὶ τοιοῦτον θεοπρεπῆ πρεσβύτην»⁴⁵. Μιμούμενος τὸ Δεσποτικὸν «Πάτερ εἰς χεῖράς σου παρατίθειμαι τὸ πνεῦμά μου»⁴⁶, εὐλογεῖ τὸν Θεὸν καὶ ἀναπέμπει Αὐτῷ, ὡς ἀληθινὰ ἔμπειρος Ἀρχιερεὺς καὶ Θύτης τὸ «... προσδεχθεῖν ἐνώπιόν σου σήμερον ἐν θυσίᾳ πίονι καὶ προσδεκτῇ»⁴⁷, χρησιμοποιοῦν πιθανώτατα ἔκφρασι τῆς συνήθους αὐτῷ συγχρόνου λειτουργικῆς πράξεως. Ὡς δὲ τέλος ὁ Κύριος ἐκεντήθη τὴν πλευρὰν ὑπὸ τοῦ στρατιώτου διὰ τῆς λόγχης, οὕτω καὶ ὁ θαυμασιώτατος Πολύκαρπος κεντᾶται ὑπὸ τοῦ «κομφέκτορος»⁴⁸, διὰ τοῦ ξιφιδίου, πληρώσας πρότερον τοὺς αἰθέρας εὐωδίας, ἦν ἀνέδιδε τὸ «ὡς ἄρτος ὀπτώμενος ἢ ὡς χρυσὸς καὶ ἄργυρος ἐν καμίνῳ πυρούμενος» ἄγιον ὀλοκαύτωμα τοῦ σώματός του! Ἴδου ἡ ἀρχαιοτάτη ἰδέα καὶ πεποιθήσις περὶ τοῦ Ἐπισκόπου: Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ζῶσα Εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς Ἱερωσύνης Ἐκείνου!⁴⁹ Τὰ ἐν ταῖς κερκίσι γαυριῶντα καὶ φρυάττοντα καὶ ὡσεὶ πάνθηρες αἰμοδιψεῖς μηκώμενα πλήθη τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ Ἰουδαίων, ὅταν οἰοεὶ ἀπαγγέλλοντα τὴν αἰτίαν τοῦ πρὸς τὴν πυρὰν ἀγομένου Πολυκάρπου ἔκραζον «Οὕτως ἐστὶν ὁ Πατήρ τῶν Χριστιανῶν»⁵⁰, δὲν ἠδύναντο νὰ φαντασθῶσι προφανῶς, ὅτι ἔδωροῦντο εἰς τὸ Λεξιλόγιον τῆς ἀγρίως μισουμένης

καὶ ἀπηνῶς διωκομένης Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας, τὸν τιμιώτερον τίτλον, μᾶτ' ἐκείνον τὸν τοῦ Ἀποστόλου! Ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ ἐμπαικτικῶς, ἐν Ἀντιοχείᾳ, προσονομάσαντες τοὺς πιστοὺς τοῦ Ἰησοῦ «Χριστιανούς»⁵¹ δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποπτεύσωσιν, ὅτι οὗτοι μετὰ χαρᾶς, ὡς ἐντιμότατον θὰ ἀπεδέχοντο τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ θὰ ὑπερήσπιζον αὐτό, διὰ τοῦ αἱματός των ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης! Οὕτω, ὁ ἐνδοξος Ἱερομάρτυς Πολύκαρπος, ὁ Ἀποστολικὸς Ἐπίσκοπος τῆς Σμύρνης, προσέλαβε καὶ διετήρησεν ἔκτοτε τὸν τίτλον τοῦ «Πατρός», μεταδούς αὐτόν καὶ εἰς πάντας τοὺς μεταγενεστέρους αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικοὺς ἀνδρας, οἵτινες, ἐπὶ τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ, ζηλώσαντες νὰ βαδίσωσι καὶ δι' ἰδρώτων καὶ αἱμάτων τὴν Ἀποστολικὴν Παράδοσιν καθαρὰν, ἀλώβητον καὶ ἀπαρασάλευτον, εἰς τοὺς ἐπιγενομένους, μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, νὰ παραδώσωσιν, εἶναι γνωστοὶ ὡς «οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας». Ἴδου διατί, μέχρι σήμερον, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατακλείει καὶ σφραγίζει ἀπάσας τὰς σωτηριώδεις Αὐτῆς Τελετὰς καὶ ἀγιαστικὰς Ἀκολουθίας, —μὰς ἐδίδαξαν δὲ καὶ αἱ Μητέρες μας νὰ κλειώμεν καὶ ἡμεῖς ἕκαστος τὰς ἰδιωτικὰς μας προσευχὰς— διὰ τοῦ συνδέοντος τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ αἰώνιον Μέλλον τῆς Ἐκκλησίας: «Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς». Ἀμήν.

Ἄρχιμ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Ἰ. Προϊστάμενος τῆς Ἑλλην. Ὁρθοδ. Κοιν. Ἀμβούργου.

45. Λουκ. 23, 46.

46. Μαρτ. Πολ. XIV, 1 - 3.

47. Μαρτ. Πολ. XVI, 1.

48. Μαρτ. Πολ. XIV, 3.

49. Μαρτ. Πολ. XII, 2.

50. Πράξ. 11, 26.

51. Πράξ. 11, 26.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Είς τὸ πολὺ ἑλληνικὸν ὀρθόδοξον κοινὸν δὲν εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν, χώραν κατ' ἐξοχὴν καθολικὴν, ὑφίσταται καθαρῶς γαλλικὴ ὀρθόδοξος ἐκκλησία, συμπληρώνουσα, ἐφέτος, τριακονταετιανὸν ὀλόκληρον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της.

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ὀργανώσεως τῆς ἐκκλησίας ταύτης εὐρίσκεται ἐκτεθειμένον εἰς τεύχος εἰδικῶς ἐκδοθὲν εἰς Παρισίους ὑπὸ τῶν ἡγουμένων τῆς ὀρθόδοξου κινήσεως.

Ὁ ἀρχιμανδρὶτης Λ. Ζιλλέ, ἱερατικός προϊστάμενος τῆς πρώτης κοινότητος τῶν Γάλλων ὀρθόδοξων, τῆς ἁγίας Γενεβιέβης, γράφων εἰς τὸ δελτίον τῆς κοινότητος, εἰς τὰ 1928, ἐν δηλαδὴ μόλις ἔτος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς κοινότητος, ἐξέθετε τὸ ἱστορικὸν τοῦτο, ὡς ἑξῆς:

«... Διὰ τὰ θέσωμεν, ἔγραφε μεταξύ ἄλλων, τέρμα εἰς πιθανὰς παρεξηγήσεις καὶ ὑποβολιμαίας σπερμολογίας, δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ καθορίσωμεν ποῖοι εἴμεθα καὶ ποῦ πορευόμεθα.

Ἐν πρώτοις, δὲν εἴμεθα ἐν θρησκευτικὸν δημιουργία, δὲν εἴμεθα μία «αἵρεσις». Εἴμεθα κλάδος τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἀνατολικῆς ὀρθόδοξου ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀναβαίνουσα εἰς ἀδιάκοπον σειρὰν φθάνει μέχρι τῶν Ἀποστόλων. Δὲν εἴμεθα ὁμάς ἡ ὁποία ἀπεσπάσθη ἐκ μιᾶς τῶν χριστιανικῶν θρησκειῶν τῶν ὑφισταμένων εἰς τὴν Γαλλίαν. Μέλη τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας εἴτε ἐκ γεννήσεως, εἴτε ἐκ προσχωρήσεως κατόπιν ὀρίμου σκέψεως, ἐτύχονεν τῆς ἀδείας παρὰ ταύτης νὰ συγκεντρωθῶμεν καὶ νὰ σχηματίσωμεν τοπικὴν θρησκευτικὴν ὁμάδα. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν τῷ πνεύματι τῆς καθολικότητός της, ἔχει ὡς ἀρχὴν ὁπῶς ἐκάστη τῶν

ἀδελφῶν-ἐκκλησιῶν ποῦ τὴν ἀποτελοῦν, ζῆ τὴν ἴδιαν τῆς ζωῆν, μετὰ τὴν γλώσσαν της καὶ τὰς παραδόσεις της. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ Ὀρθόδοξος Ἱεραρχία ἐνεθάρρυνε καὶ ἐπευλόγησε τὸν σχηματισμὸν τοῦ μικροῦ τούτου εἰδικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀμίλου: τῆς γαλλικῆς ὀρθοδοξίας.

Ἡ κοινότης μας, ἀπέβλεπεν κυρίως, ἐν ἀρχῇ, εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν μικροῦ ἀριθμοῦ ῥώσων προσφύγων καταστάντων Γάλλων τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν γλώσσαν. Ἐπρεπεν ἐξ ἄλλου, ν' ἀντιμετωπισθοῦν αἱ πνευματικαὶ ἀνάγκαι μερικῶν Γάλλων, οἱ ὅποιοι εἴτε λόγῳ οἰκογενειακῶν δεσμῶν μετὰ τὴν Ρωσίαν, εἴτε ἐξ ἐλευθέρως ἐκλογῆς, εἶναι τέκνα τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἄληθές ὅτι τελοῦμεν τώρα ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐξάρτησιν ἐκ τοῦ μητροπολίτου τῶν ὀρθόδοξων ῥωσικῶν ἐκκλησιῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Ὅτι ἀπὸ αὐτὸν ἀντλοῦμεν τὴν κανονικὴν μας ὑπόστασιν. Ἐν τοσοῦτῳ, ἂν ἐξαρτώμεθα ἀπὸ τὴν Α. Σ. τὸν Μητροπολίτην Εὐλόγιον, δὲν εἶναι διότι εὐρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ῥώσων ὀρθόδοξων τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ διότι (συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας) εἶναι οὗτος ὁ πλησιέστερος πρὸς τὴν γεννωμένην κοινότητά μας ἐπίσκοπος. Εἶναι πιθανόν, εἶναι μάλιστα κανονικόν, ἡ γαλλικὴ ὀρθοδοξία ὅταν θὰ φθάσῃ εἰς ὀρισμένην βαθμίδα ἀναπτύξεως, νὰ καταστῇ αὐτόνομος. Καὶ δεθέντος ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία οὔτε βυζαντινὴ, οὔτε σλαβικὴ εἶναι, ἀλλὰ οἰκουμενικὴ ἐναπόκειται εἰς τοὺς δυτικούς ὀρθόδοξους νὰ θεμελιώσωσιν τύπον ὀρθοδοξίας, ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν Δύσιν, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἐπαναστροφῆς εἰς τὰς τοπικὰς πηγὰς τῆς

νότητος προσαρμογῆς. Τοιοῦτοτρόπως δ' ὁ ἀνήλικος θὰ διαπλασθῇ εἰς ὑπεύθυνον προσωπικότητα, προσανατολιζομένην πρὸς τὰς πολιτιστικὰς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἐπὶ τῆς γῆς.

§ 8. Ψυχικὴ προσέγγισις μετὰ τῆς ἀλλοῦσης παιδικῆς ψυχῆς.

1) Ἄνθρωποι τῆς καλωσύνης, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅσοι ἐργάζεσθε ἐντὸς παιδικῶν ἰδρυμάτων, οἰανδήποτε θέσιν καὶ ἐὰν κατέχητε καὶ οἰουδήποτε βαθμοῦ, συναισθανθῆτε τὸ ἰδρυμά Σας ὡς ἰδικόν Σας καὶ ἀφοσιωθῆτε εἰς αὐτό! Καὶ ἀφοσιωθῆτε εἰς τὰ «παιδιά Σας»! Ὁ παλμὸς τῆς καλωσύνης Σας, ἅς Σᾶς καλέσῃ νὰ ἔλθητε πλησίον εἰς τὰς ἡθικὰς δυστυχίας τῶν ἀνθρώπων, ἵνα γίνητε ἀρωγοὶ εἰς τὰς κρισίμους ταύτας φάσεις τῆς ζωῆς των. Καὶ βοηθήσατε αὐτούς, ὅπως ἀνεύρωσι τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθοῦς κατ' ἀρετὴν ζωῆς. Ἀποβλέψατε εἰς τὸ ἔργον Σας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας! Καὶ περιβάλετε μετ' ἀγνῆς στοργῆς τὰ «πονεμένα αὐτὰ παιδάκια, τὰ παιδάκια Σας»!

Ἡ τοιαύτη ψυχικὴ προσέγγισις τῶν ψυχῶν Σας μετὰ τῶν παιδικῶν ψυχῶν ἀναβιβάζει τὸ ἔργον Σας εἰς θεῖον λειτουργημα. Διότι ἀναμένομεν ἀπὸ τὴν συνάντησιν ταύτην νὰ ἀναδυθῇ ἀπὸ τὴν ἡθικὴν νόσον τῆς ψυχῆς ὁ νέος ἄνθρωπος, ἀνανεωμένος, μετὰ νέας ἡθικὰς δυνάμεις καὶ νέους ὑγιεῖς προσανατολισμούς, οἱ ὅποιοι θὰ ἐγγυῶνται ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἡθικὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ ζωῇ.

Συνάντησις, ἡ ὁποία ἔχει ὡς βάθρον τὴν Ἀγάπην καὶ ἔχει δραματικὸν μεγαλεῖον.

2) Καὶ κατὰ τὴν συνάντησιν ταύτην ἅς ὀμιλήσῃ ἡ ἰδικὴ Σας ψυχὴ πρὸς τὴν παιδικὴν μετὰ αὐτὸ τὸ νόημα:

«—Παιδιά μου, μὴ πικραίνεσθε! Ἐὰν εὐρίσκωνται μερικοὶ ἄνθρωποι μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν ἀνάγωγοι, ἀνοικτίρμονες, ἀγροῖκοι, δὲν πρέπει νὰ νομίσετε ὅτι τοιαύτη εἶναι ἡ κοινωνία τῶν συνανθρώπων ἐν τῷ συνόλῳ της. Ἡ ὑγιὴς κοινωνία, τὸ ἐκλεκτὸν μέρος τῆς κοινωνίας, εἶναι μαζί Σας.

Καὶ ὁ Χριστὸς Σᾶς ἀγαπᾷ. Μ' αὐτούς, ποῦ περιφρονοῦσαν, ἔκαμε ὁ Χριστὸς μας τὴν πιδ γλυκειὰ συντροφιά. Γιὰ Σᾶς σταυρώθηκε ἕνας Θεός. Γίνετε τίμια καὶ ἡθικά. Μὴ παρασύρεσθε ἀπὸ αὐτὰ, ποῦ βλέπετε ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἀναγώγους. Κρατᾶτε καλὰ τὸν ἑαυτὸν Σας μακριὰ ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὸ μῶλυσμα τοῦ κακοῦ»! ⁷⁵.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

Καθηγητῆς τῆς Ἑγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, Διευθυντῆς τοῦ Ἀνωτάτου Φροντιστηρίου Κοινωνικῆς Προνοίας τοῦ Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος

75. «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος περιόδ. «Φωνὴ Κυρίου». 20 Ἰανουαρίου 1955». Ὁρα καὶ «Ἰωάννου Κωνστ. Παπαζαχαρίου, Τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων καὶ ἡ συμπάρστασις τῆς κοινωνίας. Ἀθήναι, 1955».

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

'Επὶ τοῖς 'Ονομασθηρίοις.

Αἱ ἐν ἄλλῃ σελίδι τοῦ παρόντος τεύχους σημειούμεναι ἐκδηλώσεις οὐ μόνον τῶν ἐπισήμων, ἀλλὰ καὶ δλοκλήρου τοῦ 'Ελληνικοῦ Λαοῦ καὶ ἰδίᾳ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν, ἐπὶ τοῖς 'Ονομασθηρίοις τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν καὶ πάσης 'Ελλάδος κ. Θεοκλήτου, εἶναι συγκινητικαὶ καὶ ἀξιαὶ ἐξάρσεως. Διότι ἀποδεικνύουν τὰ αἰσθήματα ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, τὰ ὅποια τρέφουν οὗτοι πρὸς τὴν Μητέρα 'Εκκλησίαν καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Προκαθημένου τῆς 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας.

'Αν καὶ εἶναι λίαν μικρὸν τὸ χρονικὸν διάστημα, ἀφ' οὗτος ἀνήλθεν εἰς τὸν 'Αρχιεπισκοπικὸν θρόνον, ἐν τούτοις τοῦτο ὑπῆρξεν ἀρκετόν, διὰ τὰ

ἐκδηλωθῆ τὸ καταπάγιον 'Ορθόδοξον φρόνημά του καὶ ὁ ὑπὲρ τῆς παντοειδοῦς ἀνυψώσεως τοῦ ἱερατείου μας ζήλος του. Καὶ πολλὰ εἶναι τὰ δείγματα τῆς ὑπ' Αὐτοῦ πεφωτισμένης ἀντιμετωπίσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, τοῦθ' ὅπερ ἐγγυᾶται, ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον ὁ Μακαριώτατος θὰ πράξῃ τὸ πᾶν διὰ τὴν κατὰ πάντα ἀριστην καὶ ἱκανοποιητικὴν λύσιν τῶν ἐξ αὐτῶν ἐκκρεμούντων.

Καὶ ἡ «'Εκκλησία», συνοδοῦσα τὰς εὐχὰς αὐτῆς μετὰ τῶν εὐχῶν τοῦ πληρώματος τῆς 'Ορθοδόξου 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας καὶ τῶν ἐπισήμων ἐκπροσώπων τῶν ἄλλων 'Εκκλησιῶν ἢ κρατῶν, εὐχεται δλοψύχως, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς φυλάττῃ τὸν Μακαριώτατον εἰς πολλὰ ἔτη ἐπ' ἀγαθῶ τῆς 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας καὶ Πατρίδος.

Παραδόσεως, ἡμπορεῖ νὰ διαφέρῃ εἰς τινα σημεία οὐσιωδῶς, τοῦ ἀνατολικοῦ τύπου.

Εἴμεθα χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἀκολουθοῦμεν τὰ δόγματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὅπως ἐκφράζεται εἰς τὰς γραφὰς τῶν 'Αποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς 'Εκκλησίας, εἰς τὰ σύμβολα τῆς πίστεως καὶ τοὺς κανόνας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, εἰς ὅλην τὴν ἀσκητικὴν καὶ λειτουργικὴν παράδοσιν τῆς ἀρχαίας καὶ ἀδιαιρέτου 'Εκκλησίας..

'Η θρησκευτικὴ μας δραστηριότης δὲν περιορίζεται εἰς μίαν χώραν καὶ μόνον. 'Η γαλλικὴ ὀρθόδοξία δύναται νὰ προσφέρῃ μίαν κοινὴν γλώσσαν εἰς τοὺς διαφόρους ὀρθόδοξους ἔθνικοὺς ὁμίλους. Δύναται τοιοῦτοτρόπως, νὰ συμβάλῃ εἰς αὐτὴν τὴν οἰκουμενικότητα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν καθολικότητα, πού τόσαι ψυχὰί ἐπιθυμοῦν σήμερον».

***

Εἰς τὸ ἴδιον τοῦτο τεῦχος, ὁ ἀρχιερεὺς Ε. Κοβαλέβσκυ καθορίζων τὴν μορφήν τῆς Δυτικῆς 'Ορθοδοξίας γράφει μετὰξὺ ἄλλων.

«'Η ἀγνοία περὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἢ ἡ παραγνώρισις τῶν κατ' αὐτὴν, κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας, ἦτο σχεδὸν πλήρης. Ἐνας μέσος γάλλος ἐγνώριζε περισσότερο διὰ τὰ ἦθη τῶν νέγων καὶ τὸν κινεζικὸν πολιτισμὸν παρά διὰ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ γείτονός του, τοῦ χριστιανοῦ ἀδελφοῦ του, κληρονόμου τοῦ ἰδίου ἑλληνολατινικοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ. Ἐν τοσοῦτῳ, ὁ ἀγνοούμενος αὐτὸς ὀρθόδοξος κόσμος, ἀντιπροσωπεύει ἔστω καὶ ἀριθμητικῶς, τὸ τρίτον τοῦ ὄλου Χριστιανισμοῦ».

'Η ἀγνοία ὅμως αὐτὴ ἤρχισε νὰ διαλύεται καὶ ἀπόδειξιν παρέχει τὸ γεγονός ὅτι ὑφίσταται ἡδὴ κοινότης ἐκ Γάλλων ὀρθοδόξων. Καὶ προσθέτει ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἄρθρου.

«Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, χωρὶς συγκρατατικὴν ἐρμηνείαν τῶν λέξεων, ὅτι ἡ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία εἶναι τὸ θεμέλιον ὄλων τῶν ἄλλων 'Εκκλησιῶν. Εἶναι ἡ 'Εκκλησία. Ὅλοι αἱ ἄλλαι ἀπέρρευαν ἐξ αὐτῆς, εἶναι 'Εκκλησίαι μὲ χαρακτηρισμοὺς, ρωμαϊκῆ, ἀγγλικανικῆ, μετερρυθμισμένη, παλαιοκαθολικὴ κλπ.

Εἰς τὴν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν παρέχεται ὁ τίτλος τῆς Μητρὸς 'Εκκλησίας καὶ εἰς τὴν ρωμαϊκὴν τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς. Οὗτε τὸ σχίσμα, οὔτε ἡ ἀπόσπασις τῶν ἐκκλησιῶν πού ἐχωρίσθησαν ἀπὸ αὐτὴν, δὲν ἠμπόρυσαν ν' ἀλλοιώσουν τὰ μητρικὰ τῆς αἰσθήματα. Εἶναι μήτηρ ἐκ φύσεως,

ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Πατὴρ ὄλων ἐκείνων πού πιστεύουν εἰς τὸν μόνον Υἱὸν του, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Κυπριανός».

'Απὸ τῆς θεμελιώσεως τῆς γαλλικῆς 'Ορθοδοξίας διέρρευσαν τριάκοντα καὶ ἕν ἔτη καὶ ἐσημειώθη σημαντικὴ ἐξέλιξις εἰς τὴν κανονικὴν θέσιν τῆς κοινότητος ταύτης.

Τὰ σχετικὰ ἔγγραφα, πού ἐρρῦθμισαν καὶ ρυθμίζουν τὴν σημερινὴν θέσιν τῆς, εἶναι α) ὄρισμός τοῦ πατριάρχου τῆς Μόσχας ἀπὸ τοῦ 1936, ἀναγνωρίζων Γαλλικὴν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν καὶ β) ὄρισμός τοῦ Πατριάρχου Σεργίου ἀπὸ τοῦ 1939 ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτὴν 'Εκκλησίαν καὶ τὴν εἰδικὴν τῆς μορφήν.

'Η Γαλλικὴ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία, ἀπεσπάρθη, ἐν συνεχείᾳ, ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας (1953).

'Ἐγινε τότε δεκτὴ, προσωρινῶς, εἰς τοὺς κόλπους τῆς ρωσικῆς Ἐξαρχίας εἰς τὴν Γαλλίαν, τὴν ἐξαρτημένην ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τῆν Κωνσταντινουπόλεως καὶ παρέμεινεν εἰς αὐτὴν μέχρι τοῦ 1955, ὁπότε ἐζήτησεν ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὴν ὀργάνωσιν καθαρῶς Γαλλικῆς 'Εκκλησίας, ἐξαρτημένης ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν ἀνάδειξιν Γάλλου ἐπισκόπου. Τὸ θέμα μένει ὑπὸ μελέτην εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἐν τῷ μετὰξὺ κατὰ τὴν λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν μνημονεῦται τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου 'Αθηναγόρου καὶ αὐτοῦ αἱ συμβουλαὶ ζητοῦνται ἐφ' ὄλων τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων. Ἄν χρειασθῇ νὰ χειροτονηθοῦν ἱερεῖς πρὶν ἢ καθορισθῇ παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἡ θέσις τῆς ἐν Γαλλίᾳ 'Ορθοδοξίας, ἢ χειροτονία αὐτὴ θὰ γίνῃ δι' ἐπισκόπου ὑποδειχθησομένου παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ὀρθόδοξος αὐτὴ γαλλικὴ κοινότης ἤρχισε τὰς ἐνεργείας τῆς ἀπὸ τοῦ 1954, ὁπότε ἀντιπροσωπεία, προεδρευομένη ἀπὸ τὸν Εὐγράφιον Κοβαλέβσκυ, προϊστάμενον τῆς ἐν Γαλλίᾳ 'Ορθοδόξου Γαλλικῆς Κοινότητος, μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐπισκεφθεῖσα τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὑπέβαλε τὰ σέβη τῆς καὶ ἐξέφρασε τὰς ἐπιθυμίας τῆς.

'Ο Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐδέχθη τὴν ἀντιπροσωπείαν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, διετόπως τὴν χαρὰν του διότι ἐδέχετο Γάλλους ὀρθοδόξους καὶ ὑπεσχέθη τὴν συμπάραστασιν τῆς Μητρὸς 'Εκκλησίας.

Ευχόμεθα όλοψύχως.

Η κατάσταση εις την μεγαλόνησόν μας Κύπρον, αλλά και εις όλόκληρον σχεδόν τον Μεσογειακόν χώρον, περιπλέκεται και πάλιν επικινδύνως. Πολύ δέ φοβούμεθα, ότι εάν συνεχισθῆ ἡ παραπαίουσα ἀληθῶς και ἐντελῶς ἀνεδαφική στάσις τῶν κρατιῶν τῆς Γῆς ἀπέναντι τῶν νομίμων πόθων τῶν λαῶν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ἐλευθερίας των, θὰ ἐπιδεινωθῆ ἀκόμη περισσότερον. Ἀλλά και τὸ φοβερότερον, θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν διεξόδου τοῦ ἀντιθέου κομμουνισμοῦ εις ὅλον τὸν Ἀραβικόν κόσμον.

Δυστυχῶς και ἡ τόσον ἐντυπωσιακὴ ἐπίσκεψις τοῦ Ἄγγλου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν εις Ἀθήνας κατ' οὐδὲν, ὡς φαίνεται, ὠφέλησεν. Διότι μᾶς ἐπέσεφθη, χωρὶς σαφεῖς και ἐλικρινεῖς προθέσεις, τὰς ὁποίας και ἡ χριστιανικὴ ἀντίληψις ζωῆς ἐπιβάλλει και ὁ πραγματικὸς πολιτισμὸς, τοῦ ὁποιοῦ οἱ Ἀντικοὶ θέλουν νὰ θεωρῶνται φορεῖς. Καὶ ἀντι αἰθρίας ἐπηκολούθησεν οὕτω μεγαλυτέρα ἀκόμη ἀσάφεια και θολότης. Ἰσως, διότι ἐντὸς αὐτῆς ἀναμένουν οἱ ἀποικιοκράται νὰ ἀλιεύσουν ἀκοπώτερον και ἐπιτυχεστέρον τοὺς σκοποὺς των, οἱ ὁποῖοι εις οὐδὲν ἄλλο κατατείνουν, εἰμὴ εις τὴν πάση θυσίᾳ συνέχισιν τῆς δυναστείας των. Ὡς ἦτο δὲ ἐπόμενον, και ὡς εἶδομεν ἀναγαρόμενον, ἡ ὑπόδουλος Κύπρος διὰ τοῦ ἡρωικοῦ τῆς Διγενῆ κατήγγειλε τὴν ἐκχειρίαν και παρασκευάζεται εις παθητικὴν ἀντίστασιν και ὀλοκληρωτικὸν πόλεμον.

Και οὐδὲν εἶναι θλιβερότερον τούτου. Διότι διαγράφονται και πάλιν νέαι θυσίαι τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ. Και τίς οἶδε, ἴσως καὶ νέαι ἀγχῶναι, πρὸς ὄνειδος τοῦ Χριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ.

Ἀνυπόμεθα ἐλικρινῶς, διότι ἡ σύμμαχος Ἀγγλία, εις ἣν ὁμολογουμένως τόσα ὀφείλομεν, δὲν ἔχει πεισθῆ ἀκόμη ἐπειτα ἀπὸ τόσους ἀγῶνας πὸν διεξήγαγον παρὰ τὸ πλεονόν τῆς, ὅτι διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, εἶναι ὅπως τὸ ἄμαχον ἐκεῖνο πῦρ τοῦ Καλλινίκου, τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ κατασβέσῃ και τοῦ ὁποίου τὴν ἀποτελεσματικότητα μᾶς ἐνθυμίζει ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, ὁ ὁποῖος κατ' αὐτὰς μελωδεῖται εις τὰς ἀγίας μας Ἐκκλησίας.

Ευχόμεθα ἐκ βάθους ψυχῆς νὰ φωτίσῃ ὁ Κύριος τοὺς ἡγέτας τῶν λαῶν, και νὰ ἐπικρατήσῃ εἰρήνη εις τὸν κόσμον του, ὑπὲρ τῆς ὁποίας εὔχεται πάντοτε ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία. Ν' ἀποδοθῆ δὲ και τὸ δικαίον εις τοὺς ἀδελφούς μας Κυπρίους, γεγονὸς τὸ ὁποῖον θ' ἀσκήσῃ εὐεργετικωτάτην ἐπίδρασιν εις ὅλην τὴν ἀναταρασσομένην Ἀνατολήν.

Δὲν εἶναι ἀρκετόν.

Ἐγράψαμεν ἤδη, ὅτι ἡ ἀνόρθωσις τῆς παιδείας μας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῆ, ἀν αὐτὴ μείνῃ μακρὰν τοῦ φωτὸς τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν μας ἰδεωδῶν. Δι' αὐτὸ ἐν ἐκ τῶν πλέον ζωτικῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ προσπάθεια πρὸς ἀναγέννησιν τῆς Παιδείας μας, εἶναι τὸ ζήτημα τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς τῶν μαθητῶν, οἵ-

τινες φοιτοῦν εις τὰς διαφόρους νυκτερινὰς τεχνικὰς και μηχανικὰς σχολὰς. Αὐταὶ οὐ μόνον δὲν περιλαμβάνουν εις τὰ προγράμματα αὐτῶν τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἀλλ' ἐπὶ πλέον δημιουργοῦν και προσκόμματα εις τὸν ἐκκλησιασμὸν τῶν μαθητῶν, διότι οὗτοι κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐκτελοῦν σχέδια.

Βεβαίως ἡ εὐσυνειδησία τῶν διευθυνόντων πολλὰς ἐκ τῶν σχολῶν τούτων πληροῖ πως τὸ κενὸν τοῦτο διὰ τῆς διοργανώσεως θρησκευτικῶν ὀμιλιῶν και διαλέξεων. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετόν. Αἱ τεχνικὰ σχολαὶ πρέπει νὰ ἐξασφαλίζουν εις τοὺς μαθητὰς αὐτῶν πάσας τὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν ὀλοκληρωμένην χριστιανικὴν μόρφωσιν αὐτῶν. Καὶ μία τῶν προϋποθέσεων τούτων εἶναι ἀφ' ἐνὸς ἡ δυνατότης τοῦ τακτικοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν μαθητῶν των και ἀφ' ἑτέρου ἡ ὑποχρεωτικὴ εἰσαγωγή τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν εις αὐτὰς. Πρέπει νὰ καταστῇ συνειδητὸν εις πάντας, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ὑγιὴς θεμελίωσις τῆς ζωῆς μας ἀνευ ἡθους. Ἀλλ' ἡ πηγὴ τοῦ ἡθους εἶναι μόνον ἡ χριστιανικὴ πίστις και ζωὴ.

Πρέπει νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι.

Τὰ Γραφεῖα τῆς «Ἐκκλησίας» κατακλύζονται ὑπὸ διαφόρων ἐφημερίδων, περιοδικῶν, βιβλίων, ἀναμνηστικῶν λευκωμάτων και ἄλλων ἐντύπων, ἅτινα ἐκδίδονται ὑπὸ τοῦ Ἀποδήμιου Ἑλληνισμοῦ.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἔχει ἐξαιρετικὴν σημασίαν και σπουδαιότητα, διότι ἀποδεικνύει τὸ σφείγος τῶν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων. Αὐταὶ μετὰ θανμαστῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἀφοσιώσεως και ἀγάπης των πρὸς τὴν Μητέρα Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν και τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα διασώζουν τὴν Ἐθνικὴν των συνείδησιν ὅπως ἄρωτον και ἀλώβητον.

Τὰ ἐντυπά των δὲν διακρίνονται μόνον διὰ τὸν ζωηρὸν Ἑλληνορθόδοξον παλμόν των, ἀλλὰ και διὰ τὸ πλούσιον περιεχόμενόν των και τὸ ἀπολύτως σεμνὸν τῆς ἐμφανισεῶς των. Πρέπει ἀληθῶς νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι δι' αὐτὰ. Διότι ἐν μέσῳ ἐνὸς κόσμου, ὅστις κατατρύχεται ὑπὸ τῶν δεινῶν ἐνὸς ὀλοφρονος και μηχανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀποτελοῦν μὲνύματα τῆς ὑπὸ τοῦ φωτὸς τοῦ Χριστοῦ λαμπρονομήσης και καταναζομένης αἰωνίας Ἑλλάδος.

Ἀληθῶς ὁ Ἀπόδημος Ἑλληνισμὸς συνεχίζει τὴν παλαιὰν ἐκείνην παράδοσιν, καθ' ἣν τὸ ἱερὸν πῦρ, τὸ ὁποῖον μετέφερον οἱ Ἕλληνες ἐκ τῆς ἐστίας των εις τοὺς νέους τόπους, εις τοὺς ὁποίους μετέβαινον, διειρηθεῖτο ἄσβεστον και ἀπετέλει τὸ κέντρον πάσης ἐκδηλώσεως και δραστηριότητος αὐτῶν.

Νεαὶ μαρτυραὶ.

Τὰ ὅσα εις προηγουμένας παρατηρήσεις ἐγράψαμεν περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς θλάσεως, τὴν ὁποίαν ὑπέστησαν τὰ χριστιανικὰ βιώματα εις τὴν Δύσιν, πιστοποιοῦνται και ἀπὸ πλείστας προσφάτους εἰδήσεις.

Συμφώνως πρὸς τὰς εἰδήσεις ταύτας ἐν Ἀμερικῇ οἱ βιασμοὶ τῶν μαθητῶν ὑπὸ μαθητῶν εἶναι γεγονὸς καθημερινόν. Ὡσαύτως και ἡ ὑπ' αὐτῶν

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τακτικές συνεδριάσεις τὴν 7ην, 11ην, 14ην καὶ 18ην παρ. μηνός. Κατ' αὐτάς, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀπεφασίσθη, ὅπως συσταθῆ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Συνέδρων Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἰακώβου καὶ Μαρωνείας κ. Τιμοθέου, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εἰρηναίου, πρὸς παρακολούθησιν τῶν ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ καὶ ἐπαρχιακῷ Τύπῳ δημοσιευμάτων, τῶν σχετιζομένων μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὡσαύτως ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν, ὅπως τοῦ λοιποῦ ἀπαγορευθῆ ἡ ἐνοικίασις τῶν ἐν τοῖς ναοῖς στασιδίων, ἀπηύθυνε δὲ καὶ σχετικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας, δημοσιευομένην ἀλλαγῶν τοῦ παρόντος.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Κατόπιν προτάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἱερά Σύνοδος διώρισε Γεν. Διευθυντὴν τοῦ Ἱεραποστολικοῦ αὐτοῦ Ὄργανισμοῦ τὸν Καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέαν Φυτράκη, ὅστις καὶ ἀνέλαβε ἤδη τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου συνεστήθη ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σάμου κ. Εἰρηναίου, ἥτις σκοπὸν ἔχει τὴν ἐξέτασιν ζητημάτων ἀφορώτων εἰς τοὺς Ἱεροψάλτας, ἥτοι α) περὶ τῆς ἀνασυγκροτήσεως, κατὰ τὸ ἐνόν, τοῦ σώματος τῶν ψαλτῶν, ἐπιβολῆς τάξεως καὶ πειθαρχίας εἰς τὸ σῶμα καὶ περὶ τῆς ἀμέσου ἐξαρτήσεως αὐτῶν, ὡς κατωτέρων κληρικῶν, ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, β) τοῦ ζητήματος περὶ ἐξετάσεως τῶν ψαλτῶν ὡς πρὸς τὰ φυσικὰ καὶ μορφωτικὰ αὐτῶν προσόντα, γ) τοῦ ζητήματος περὶ ἀξιοπροποῦς ὕλικῆς ἀμοιβῆς αὐτῶν καὶ περὶ καθορισμοῦ ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν εἰσπραττομένων δικαιωμάτων ἐξ Ἱεροπραξιῶν δι' ἀμφοτέρους τοὺς Ἱεροψάλτας καὶ γ) περὶ τῆς μελέτης καὶ δημιουργίας σχεδίου Νόμου, συμφώνου πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἀσφάλισιν τῶν ψαλτῶν.

Τῆ 10ην παρ. μηνός ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν κ. Μαυρομιχάλην καὶ τὸν Στρατηγὸν κ. Κετσεάν.
— Τῆ ἐπομένῃ (11η) ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρία τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῆ 13ην τοῦ αὐτοῦ μηνός ἐδέχθη τὸν βουλευτὴν κ. Ντεντιδάκη.

— Τῆ 14ην Φεβρουαρίου προήδρευσε συνεδρία τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ. Ἐν συνεχείᾳ προέστη συνεδρία τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀχιλλοπουλείου Κληροδοτήματος.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρία τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Τῆ Κυριακῇ, 16ην Φεβρουαρίου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν θέαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου Καισαριανῆς.

Τὴν Δευτέραν, 17ην παρ. μηνός, ἐγένετο ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν συγκεντρωσίς τῶν πνευματικῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Κατ' αὐτὴν ἡ Α. Μακαριότης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος ἀπένειμε τὰ Ἐνταλτήρια Γράμματα εἰς 250 περίπου Πνευματικούς. Τῆς ἀπονουμῆς προηγήθη ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἀκολουθίας τῆς Ἐξομολογήσεως, μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Μακαριώτατος ἀνέπτυξεν ἐμπεριστατωμένως τὸν σκοπὸν καὶ τὴν σημασίαν τοῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας, τονίσας ἅμα καὶ τὴν θέσιν, ἣν κατέχει ἡ προσωπικότης τοῦ Πνευματικοῦ εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως. Ὡσαύτως ὁ Προκαθήμενος ὑπέδειξε καὶ τὰς προσφόρους μεθόδους πρὸς καρποφορίαν τοῦ Ἱεροῦ τούτου μυστηρίου. Περαιτέρω ὁ Μακαριώτατος ἐξήρε τὴν σπουδαιότητα τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως διὰ τὸ καθόλου ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, εἰπὼν, ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἐνώνει τὰ μέλη αὐτῆς μετὰ τοῦ Ποιμένου καὶ προάγει τὸν ἀγιασμόν τῶν πιστῶν, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν κύριον σκοπὸν τοῦ Μυστηρίου καὶ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας.

— Τῆ ἐπομένῃ, 18ην, ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε συνεδρία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῆ 19ην τοῦ αὐτοῦ μηνός τὴν Α. Μακαριότητα

δι' ὄπλων ἐπίθεσις ἐναντίον τῶν διδασκάλων. Ἐκατοντάδες δὲ μαθητῶν ἀπεβλήθησαν τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐξ ἀμερικανικῶν σχολείων δι' ἐγκληματικὰς πράξεις.

Ἐπειτα τὸ ὅτι ἡ Στοιχόλημη χαρακτηρίζεται ὑπ' αὐτῶν τῶν Σουηδικῶν ἐφημερίδων ὡς «παράδεισος τῶν ἐγκληματιῶν, χειρότερος ἀπὸ τὸ Σικάγον» τὸ ὅτι ἐν Σουηδία καὶ Ἑλβετία, παρὰ τὴν πρωτοφανῆ ὕλικὴν εὐημερίαν καὶ τὴν ἀνθησίαν τοῦ ἐξωτερικοῦ πολιτισμοῦ, αἱ πρόσφατοι στατιστικαὶ ὁμιλοῦν διὰ μέγιστον ποσοστὸν αὐτοκτονιῶν καὶ νευροψυχικῶν παθήσεων — πάντα ταῦτα εἶναι νέα μαρτυρία περὶ τῶν συνεπειῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὁδηγεῖται ἡ ἀνθρωπότης, ἀποξενουμένη τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος. Μακρὰν τοῦ φωτός του κοῦντριμματος καὶ ταλαιπωρίας ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν».

Ἡ «Οἰκογένεια τοῦ ἀνθρώπου».

Ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς Ἐνώσεως λειτουργεῖ κατ' αὐτὰς εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Ζαπ-

πείου μία πρωτότυπος φωτογραφικὴ ἔκθεσις, ἥτις ὀνομάσθη «Οἰκογένεια τοῦ ἀνθρώπου». Ἡ ἔκθεσις αὕτη περιλαμβάνουσα φωτογραφίας, εἰλημμένας ἐκ τῆς καθημερινῆς ζωῆς πάντων τῶν λαῶν, ἀποδεικνύει τὴν ἐνότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Πανταχοῦ τῆς γῆς οἱ ἄνθρωποι ἀντιμετωπίζουν τὰ ἴδια προβλήματα, δοκιμάζουν τὰ ἴδια συναισθήματα, ἀντιμετωπίζουν τὰς αὐτὰς δυσκολίας. Κοινὰ εἰς ὅλους εἶναι ἡ μητρότης, ἡ ἀνατροπὴ τῶν τέκνων, ὁ μόχθος τῆς ἐργασίας, αἱ οικιακαὶ ἀσχολίαι, ἡ πείνα, ἡ δίψα, ἡ μουσικὴ, ἡ ψυχαγωγία, ὁ πόνος, ἡ ἀσθένεια, ὁ θάνατος, ἡ ἀνάγκη τῆς προσευχῆς.

Ἀληθῶς! Ἡ ἔκθεσις παρέχει πλείετας ἀφορμάς, ἵνα σκεφθῆ τις ἐπὶ τοῦ «δράματος τῆς μεγάλης πορείας τῆς ἀνθρωπότητος». Ὁ χριστιανὸς ἴδια ἐπισκέπτης τῆς Ἐκθέσεως ἐνισχύεται εἰς τὴν πίστιν του, διότι λαμβάνει ἀφορμὴν, ἵνα σκεφθῆ πόσον ἐντυχετέρα θὰ ἦτο ἡ ἀνθρωπότης καὶ πόσον ἡ ἐν αὐτῇ δυστυχία θὰ ἀνεκουφίζετο, ἐὰν ἐπεκράτει ἡ Ὁρθόδοξος ἀποψις περὶ τῆς διὰ τοῦ Χριστοῦ θεώσεως τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

έπεσκέφθη ὁ Πληρεξούσιος Ὑπουργός κ. Στεφάνου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐδέχθη ὡσαύτως τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνεταιρισμοῦ τῶν Ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ τὸν βουλευτὴν κ. Μπακατσέλον.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

— Τῇ 21ῃ Φεβρουαρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐδέχθη τὸν στρατηγὸν ἐ.ά. καὶ Ἐθναρχικὸν Σύμβουλον κ. Παντελίδην, τὸ Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου Φίλων τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ τὸν Δήμαρχον Ν. Σμύρνης. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ προήδρευσε συνεδρία τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κληροδοτήματος Καλλισπέρι.

— Τῇ 22ᾳ Φεβρουαρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ πανηγυρίζοντι Ἱ. Ναῶ Ἁγ. Πολυκάρπου Βατανικοῦ.

— Τὸ ἑσπέρας τῆς ἐπομένης, 23ης Φεβρουαρίου, ἡ Α. Μακαριώτης ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῶ.

— Τῇ 25ῃ Φεβρουαρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Ἐπίσκοπον Τσίτσεστερ κ. Bell.

— Τῇ 26ῃ, ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τῆς Α. Μακαριώτης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῶ ἡ Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων, μεθ' ἧν ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Μεγάρῳ τὰ συγχαρτήρια τῶν ἐπισήμων, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, ὡς εἰς ἄλλην στήλην τοῦ παρόντος γράφομεν.

— Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ εἶχε τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος Ἀβραντινῆς.

Ἱ. Μητρόπολις Ζακύνθου

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Ἀλέξιος, ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτοῦ πρὸς ἐπίλυσιν τῶν διαφόρων ζητημάτων, ἅτινα ἀπασχολοῦν τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Ζακύνθου, ἰδίᾳ δὲ τῆς ἀνοικοδομήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ καταστραφέντων Ἱ. Ναῶν, ἐπεχείρησε ταξίδιον εἰς Ἀθήνας. Κατόπιν δὲ ἐπανειλημμένων συνεργασιῶν αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίων ἔργων καὶ λοιπῶν διοικητικῶν παραγόντων προώθησε τὴν ἐπιτυχῆ ἐπίλυσιν διαφόρων ἐκκρεμῶν ζητημάτων ἐκκλησιαστικῶν τε καὶ τοπικῶν. Οὕτως ὁ Σεβασμιώτατος ἐπέτυχε νὰ ἀναλάβῃ τὸ κράτος τὴν ἄμεσον ἀνοικοδόμησιν τοῦ καταστραφέντος Ἱ. Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς ἣν καὶ πρότερον ἔκειτο αὗτος. Ὡσαύτως ἀπεφασίσθη ἡ διακόσμησις καὶ ἀγιογράφισις τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Διονυσίου ὑπὸ τοῦ Ζακυνθίου ζωγράφου κ. Πελεκάση, ἧτις καὶ θὰ ἀρχίσῃ λίαν προσεχῶς, ὡς καὶ ἡ ἀνέγερσις καταλλήλου οἰκῆματος διὰ τὴν στέγασιν τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Ζακύνθου.

Παραλλήλως, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Ἀλέξιος, ἐπὶ τῷ τέλει ἐϋρύθμου λειτουργίας τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων, συνέστησε Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν, ἧτις κατηρτίσθη ἐκ τῶν ἀρχῶν τῆς νήσου καὶ ὑποεπιτροπὰς κατ' ἐνορίαν. Ὡσαύτως ἐμερίμνησε διὰ τὴν χριστιανικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν μαθητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος, ὡς καὶ διὰ τὴν λειτουργίαν Οἰκοτροφείου δι' αὐτοὺς ἐν τῷ μέλλοντι. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τῆς καλλιέργειας εὐγενοῦς ἀμίλλης παρὰ τοῖς μαθηταῖς τοῦ Γυμνασίου καθιέρωσεν ὁ Σεβασμιώτατος ἐξ ἰδίων χρηματικῶν βραβεῖα, ἅτινα θὰ ἀπονέμονται κατ' ἔτος εἰς τοὺς διακρινομένους μαθητάς.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θήρας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θήρας κ. Γαβριὴλ ἀφίκετο τὴν 15ην Δεκεμβρίου παρ. ἔτους εἰς τὴν Θήραν, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῶν τιμῶν ὑπὸ τοῦ κλήρου, τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν κατοίκων τῆς Νήσου. Ὁ νέος Μητροπολίτης, ἅμα τῇ ἀφίξει του, κατηθύθη εἰς τὸν

ἐκ τοῦ σεισμοῦ ἐρειπωθέντα Μητροπολιτικὸν Ναόν, προσευχηθεὶς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ταχείας ἀνοικοδομήσεως αὐτοῦ. Ἐν συνεχείᾳ περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, μετέβη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως, ἔνθα ἐγένετο μετὰ πάσης λαμπρότητος ἡ ἐνθρόνισις αὐτοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ὁ Σεβασμιώτατος ἐδέχθη τὰ συγχαρτήρια τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Θηραϊκοῦ λαοῦ.

Ἡδὴ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Γαβριὴλ ἐπελήφθη τοῦ ποιμαντικοῦ αὐτοῦ ἔργου καὶ τῶν πολλαπλῶν ζητημάτων, ἅτινα ἀπασχολοῦν τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Θήρας. Οὕτω, συνεκάλεσε εἰς ἱερατικὴν σύναξιν τὸν Ἱ. Κλήρον τῆς ἐπαρχίας του, συστήσας περαιτέρω ὅπως γίνωνται 15θήμεροι ἱερατικά συνάξεις, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς παροχῆς ὁδηγιῶν καὶ κατευθύνσεων καὶ ἐν γένει διὰ τὴν τακτικὴν ἐπικοινωνίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου μετὰ τοῦ Ἱ. Κλήρου τῆς Μητροπόλεως, ἵνα καταστή ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον καρποφόρον τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Θήρας, ἧτις τοσοῦτον ἐδοκιμάσθη ὑπὸ τῶν σεισμῶν. Παραλλήλως ὁ Σεβασμιώτατος ἤρξατο περιοδεύων εἰς ὀλόκληρον τὴν νῆσον, κηρύττων καὶ διδασκῶν τὸν λαόν, μεριμνῶν διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν ἀπόρων καὶ τῶν ἐκ τῆς θεομηνίας πληγέντων. Ἰδιαιτέρως ἐνδιεφέρθη διὰ τὴν μετὰ τάξεως καὶ εὐκοσμίας τέλεσιν τῶν Μυστηρίων, παρασχὼν τὰς καταλλήλους ὁδηγίας πρὸς τὸν Ἱ. Κλήρον, ὡς καὶ διὰ τὴν διοργάνωσιν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ προγράμματος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας λειτουργίαν αὐτῶν.

Σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀνοικοδομήσεως καὶ ἐπισκευῆς τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ πληγέντων Ἱ. Ναῶν καὶ Μονῶν ὁ Σεβασμιώτατος συνεργάσθη μετὰ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν τῆς νήσου, ἐπισκεφθεὶς ἕνα ἕκαστον τῶν πληγέντων ναῶν καὶ λαβὼν τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ τύπου Κωνσταντινουπόλεως συνεχίζεται ἡ κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατὰ τοῦ Πατριάρχου συκοφαντικὴ ἐκστρατεία. Οὕτως ἐκτός τῶν ὑποβολιμαίων εἰδήσεων περὶ δῆθεν ταξιδίου τοῦ Παναγιωτάτου εἰς Ρωσίαν, αἵτινες καὶ διεψεύσθησαν κατηγορηματικῶς, ἡ ἔφημερίς «Σελιρ» δραματίζεται ταραχὰς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διαφωνίας δῆθεν Πατριάρχου καὶ μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου, μυστικὰς πολιτικὰς ζυμώσεις καὶ ἐνεργείας τοῦ Πατριαρχείου κ.λ.π.

Ἡ ἀνοικοδόμησις τῶν καταστραφέντων Ἱερῶν Ναῶν καὶ Μονῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως συνεχίζεται. Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας συνεργάζεται τακτικῶς μετὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ συσταθείσης Ἐπιτροπῆς Ἀνοικοδομήσεως καὶ τῶν Ἐφοροεπιτροπῶν καὶ Ἐπιτροπῶν Κοινοτήτων, τῶν τελευταίων τούτων ἐπιθυμοῦσῶν τὴν παραδεδομένην διακόσμησιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν Ἱ. Ναῶν.

— Τὴν 28ην Ἰανουαρίου συνήλθεν εἰς τὴν τακτικὴν τῆς συνεδρίας ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Κατ' αὐτὴν, πρὸς τοὺς ἄλλοις, ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τῆς Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ Κορέᾳ ἀποστολῆς τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρου. Ἡ Ἐπιτροπὴ συνιστᾷ, ὅπως ἡ πνευματικὴ ἐπίστασις τῶν Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν τῆς Κορέας καὶ Ἰαπωνίας ἀνατεθῇ εἰς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, ὡς ἐγγύτερον εὐρισκόμενον.

Ἐκκλησία Κρήτης

Τὴν 24ην παρ. μηνὸς ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον εἰς ἡλικίαν 89 ἐτῶν ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κυθωνίας καὶ Ἀποκρόρωνο κυρὸς Ἀγαθάγγελος Ξηροδάκης. Ὁ ἐκλιπὼν ἱεράρχης ἐγεννήθη εἰς Σούρι Ἀποκρόρωνου, ἐσπούδασε δὲ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ ἐν Ἱεροσολύμοις. Ὑπηρετήσεν ἐπὶ σειρὰν

έτων ως 'Ιερατικός Προϊστάμενος εις Βενετίαν και Βιέννην, τὸ δὲ 1936 ἐξελέγη 'Επίσκοπος Κυδωνίας καὶ 'Αποκορώνου. 'Επὶ κατοχῆς ὁ ἀειμνηστος διετέλεσε Γεν. Διοικητῆς Κρήτης, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του δὲ ταύτην προσέφερε πλείστας ὑπηρεσίας εἰς τὸν Κρητικὸν λαόν. Ἡ κηδεία τοῦ μεταστάντος ἐγένετο τὴν 26ην Φεβρουαρίου ἐν Χανίοις, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κρήτης κ. Εὐγενίου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Θεοφ. 'Επισκόπων τῆς 'Εκκλησίας Κρήτης.

'Αρχιεπισκοπὴ 'Αμερικῆς

Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα συνήλθεν ἐν 'Αγίῳ Λουδοβίκῳ τῶν Ἦν. Πολιτειῶν, τὸ 'Εθνικὸν Συμβούλιον 'Εκκλησιῶν τῆς 'Αμερικῆς. 'Εν αὐτῷ τὸν Σεβ. 'Αρχιεπίσκοπον 'Αμερικῆς κ. Μιχαὴλ ἀντεπροσώπευσεν ὁμᾶς 'Ιερέων, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας ἦτο ὁ Θεοφ. 'Επίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. 'Ιεζεκιήλ.

'Ιερά Μητρόπολις Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας

Πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ὄλονεν πληθυνομένου πληρώματος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Αὐστραλίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Θεοφύλακτος προέβη εἰς τὴν ἐνοίκισιν μεγάλης αἰθούσης ἐν 'Αδελαΐδι, ἣτις χρησιμοποιεῖται ἤδη πρὸς ἐκκλησιασμὸν τῶν ἐκεῖ 'Ορθοδόξων. 'Εν Σανσάν ὡσαύτως ἐπερατώθη ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ νέου Ἱ. Ναοῦ. 'Εξ ἄλλου Ἱ. Ναὸς ἀνηγέρθη καὶ εἰς τὴν πόλιν Χόμπορντ, πρωτεύουσαν τῆς νήσου Τασμανίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τὸ ἄρτι ληφθὲν τεύχος τοῦ 'Οκτωβρίου 1957 τοῦ ἐπισήμου ὄργανου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας δημοσιεύει ἄρθρον τοῦ 'Α. Μερζλιούκιν περὶ τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισης τῆς Μονῆς Ἰβήρων. Ὁ ἀρθρογράφος ἐξιστορεῖ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ εἰκὼν αὕτη ἦλθε μόνη ἐκ τῆς Μικρᾶς 'Ασίας εἰς τὸν 'Αθῶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν εἰκονομάχων. Αὕτη ἐτοποθετήθη εἰς τὴν θύραν ἣ τὴν πύλιν τῆς Μονῆς Ἰβήρων, ἐξ οὗ ἐπωνομάσθη «Πορταΐτισσα». Τὸ 1648 ἀντίγραφον τῆς εἰκόνας αὐτῆς μετεκομίσθη εἰς τὴν Μόσχαν, ὅπου εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «'Ιβέρσκαγια Μάτερ».

— Τὴν 12ην Σεπτεμβρίου 1957 ἐτελέσθησαν, μετὰ τὴν ἀνακαίνισιν, τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Λένινγκραντ ναοῦ τῆς 'Αγίας Τριάδος τῆς Λαύρας 'Αλεξάνδρου Νέφσκι. Ὁ ναὸς αὐτὸς ἐκτίσθη τὰ τέλη τοῦ ἸΗ' αἰῶνος, εἶναι δὲ εἰς τῶν μεγαλυτέρων καὶ ὠραιότερων ναῶν τῆς Ρωσίας.

— Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἀφιερώνει 21 σελίδας εἰς τὴν περυσινήν εἰς Βουλγαρίαν ἐπίσκεψιν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ. 'Αλεξίου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς 3ης ἐπετείου τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς Βουλγαρίας ἀπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη ἐγένετο ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 23ης Σεπτεμβρίου 1957. Τὸ φέρον τὸν Πατριάρχην Μόσχας καὶ τὴν ἀκολουθίαν του εἰδικὸν ἀεροπλάνον ἐστάθμευσεν εἰς τὸ Βουκουρέστιον, εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ ὁποίου ἐχαιρέτησε τὸν Πατριάρχην κ. 'Αλέξιον ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Ἰουστινιανός. Οἱ Προκαθήμενοι τῶν δύο 'Εκκλησιῶν ἀντήλλαξαν τὰς ἀπόψεις των ἐπὶ τῆς ἐνότητος καὶ τῆς συνεργασίας τῶν ἐπὶ μέρους 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν.

Τὸ περιοδικὸν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας περιγράφει λεπτομερῶς τὴν ὑποδοχὴν καὶ τὴν ἀνά τὴν Βουλγαρίαν περιόδειαν τῆς Ρωσικῆς 'Εκκλησιαστικῆς 'Αποστολῆς, παραθέτον συνάμα τὰ κείμενα τῶν χαιρετιστηρίων λόγων καὶ τῶν προσφωνήσεων τῶν Προκαθημένων τῶν δύο 'Εκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξήρσαν κυρίως τοὺς ὠφισταμένους δεσμοὺς φιλίας καὶ ἀγάπης μεταξύ τῆς Ρωσικῆς καὶ τῆς Βουλγαρικῆς 'Εκκλησίας, ὡς καὶ μεταξύ τοῦ Ρωσικοῦ καὶ τοῦ Βουλ-

γαρικοῦ λαοῦ. Εἰς μίαν προσφώνησιν του ὁ Προκαθήμενος τῆς Βουλγαρικῆς 'Εκκλησίας κ. Φίλιππος ἐτόνισεν, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον νὰ καταβληθοῦν προσπάθειαι πρὸς δημιουργίαν στενωτέρων καὶ στερεωτέρων σχέσεων μεταξύ ὄλων τῶν ἀδελφῶν 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν, τοῦθ' ὅπερ θὰ συνετέλει μεγάλως εἰς τὴν ἄρσιν τῶν διαφωνιῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν μεταξύ ὠρισμένων ἐκ τῶν 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ 'Ιερά Σύνοδος τῆς Σερβικῆς 'Εκκλησίας ἐξέδωκε πρὸ τινος φυλλάδιον μικροῦ σχήματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Κατὰ τῶν αἰρετικῶν». Τοῦτο ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ κλήρου καὶ τῶν πιστῶν ἐπὶ τῶν ψευδοδιδασκαλιῶν τῶν ποικιλωνύμων αἵρέσεων, αἱ ὁποῖαι δροῦν σήμερον εἰς τὴν Σερβίαν. Ἡ συμβολὴ τοῦ φυλλαδίου αὐτοῦ θὰ εἶναι μεγάλη, διότι ἀναιρεῖ μὲ ἐπιτυχίαν τὰς διαφόρους πλάνας τῶν νῦν ψυχοφθόρων δρωσῶν αἵρέσεων.

— Ἀσυνήθης κλοπὴ πολυτίμου τοιχογραφίας διεπράχθη κατ' αὐτὰς εἰς τὸ δυσπρόσιτον ἡσυχαστήριον τοῦ ὁσίου Πέτρου Κόρισκου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται πλησίον τῆς πόλεως τῆς Πρεγρένης.

Ἀπὸ τὴν τοιχογραφίαν τῶν Εἰσοδίων ὁ κλέπτης ἀφῆρεσε μὲ μεγάλην ἐπιδειξίτητα τὴν μορφήν τῆς Παναγίας. Ἡ τοιχογραφία αὕτη χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος. Κατὰ τὴν γνώμη τῶν ἐειδικῶν, ἡ τεχνοτροπία τῆς ἔχει ὄλως ἰδιαιτέραν σημασίαν.

— Ὁ Δῆμος τοῦ Βελιγραδίου θὰ τοποθετήσῃ εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ ἐναντι τοῦ Πατριαρχείου κειμένου Καθεδρικοῦ ναοῦ ναοῦ ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἤδη παρηγγέλη εἰς τὴν Γερμανίαν.

— Ἡ κινηματογραφικὴ ἐταιρεία τῶν Σκοπίων «Vardar - film» ἐγύρισε μίαν ταινίαν, ἣτις φέρει τὸν τίτλον «Αἱ τοιχογραφίαι τῆς Μακεδονίας». Ἡ ταινία παρουσιάζει τὰς καλυτέρας τοιχογραφίας τῶν ἐν τῇ Σερβικῇ Μακεδονίᾳ μεσαιωνικῶν ναῶν καὶ μονῶν.

— Τὸ Δικαστήριον τοῦ Σπαλάτου κατεδίκασε τὸν φραγκισκανὸν μοναχὸν Πέτρον Ἰουστὸν εἰς φυλάκισιν εἴκοσι μηνῶν λόγῳ ἀποκρύψεως ὀπαδῶν τοῦ Κροάτου ἐγκληματίου πολέμου 'Αντε Πάβελιτς, ὡς καὶ λόγῳ φοροδιαφυγῆς. Ὁδτος ἀπέκρυψεν ἀπὸ τὴν 'Εφορείαν, κατὰ τὸ κατηγορητήριον, ἔσοδα ἐκ 2.800.000 δηναρίων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ἔδαπανήθη ποσὸν ἀνω τῶν 150.000 λιρῶν διὰ τὴν ἐπισκευὴν μουσουλμανικῶν ναῶν καὶ μουσουλμανικῶν 'Αγίων Τόπων τοῦ Ἰσραήλ.

'Εκθεσις Βυζαντινῆς τέχνης εἰς 'Εδιμβούργον

Δὲν παρέχεται σχεδὸν ἡμέρα, πού νὰ μὴ δοθῇ ἡ ἀπόδειξις ὅτι ὁ πολιτισμὸς τοῦ Βυζαντίου καὶ ἡ ἐκπολιτιστικὴ του ἱστορία καταλαμβάνουν λαμπροτέραν, διαρκῶς, θέσιν εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος. Ἄλλὰ καὶ ἡ τέχνη τοῦ Βυζαντίου τοποθετεῖται ἤδη εἰς τὴν σειρὰν εἰς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ εὑρίσκηται, ἂν δὲν παρενέπιπτον ἄγνοια, παρερμηνεῖαι καὶ σκόπιμοι παρανοήσεις. Αἱ σκωφανταῖαι, πού ἐπεσώρευσαν οἱ σταυροφόροι, οἱ θρησκευτικοὶ φανατισμοί, αἱ προκαταλήψεις, αἱ δεισιδαιμονίαι ἐνὸς κόσμου, ὅστις ἔζη εἰς μαύρην ἄνοιαν τὴν ἐποχὴν, κατ' ἣν ἡ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς ἐλληνικῆς σκέψεως, ὅλα αὐτὰ εἶχον δημιουργήσει τὴν ἀχλὺν, ἣτις ἐκάλυπτε τὸ Βυζάντιον καὶ ἣτις ἤρχισε διασκεδάζομένη ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος.

Ἐν πλήθος ἐκδηλώσεων ἀποδεικνύουν τὴν σημασίαν ἣν ἀποδίδει ὁ σημερινὸς κόσμος εἰς τὸ Βυζάντιον, τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν τέχνην του. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ἐκδηλώ-

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελον Ἐλευθερίου
(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ δικαστηρίου καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς τὴν 4ην Ἀπριλίου ἡμέραν Παρασκευῆν καὶ ὥραν 1 π. μ. ἵνα δικασθῆς, δι' ἣν αἰτίαν ἀπελογηθῆς ἐνώπιον τοῦ ἡμετέρου ἀνακριτοῦ. Προσεπιδηλοῦμέν σοι δέ, ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25-2-1958

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Κερνίτσης Χρυσόστομος.

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Ἱεροδιάκονον Φ. Πολέμην
(ἄγνωστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε, ἵνα ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν, ἐνεργούντος ὡς Ἐκκλησιαστικοῦ ἀνακριτοῦ, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 146 τῆς 1 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. διαταγῆς τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σύρου κλπ. εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Σύρου τὴν 10ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. καὶ ὥραν 10ην π. μ., ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ τῇ ἀποδιδόμενη σοι κατηγορίᾳ.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἐὰν δὲν ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ, ἡ ἀνάκρισις σου θὰ θεωρηθῆ περατωθεῖσα καὶ ἄνευ τῆς ἀπολογίας σου, καὶ θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Σύρῳ τῇ 6 Φεβρουαρίου 1958

Ὁ Ἀνακριτὴς
Ἀρχιμ. Γρηγόριος Μαραγκός.

σεων θὰ καταλάβῃ ἐξέχουσαν θέσιν ἢ ἐκθεσις βυζαντινῆς τέχνης, ἥτις ὀργανοῦται εἰς τὸ Ἐδιμβούργον τῆς Σκωτίας καὶ εἰς τὸ πλάσιον τοῦ ἐκεῖ ὀργανομένου, ἐτησίως, ἀφ' ἐστὶν ἀντικείμενα καὶ σκευὴ θαυμασιῶς ἐπεξεργασμένα, ὥστε ν' ἀποτελοῦν ἀληθινὰ ἀριστοτεχνήματα, ἀντικείμενα ἐξ ἐλεφαντοστοῦ καὶ μερικὰ ζωγραφιστὰ θυρόφυλλα τοῦ Ἁγίου Βήματος, χρονολογούμενα ἀπὸ τὸν 13ον καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν αἰῶνας. Πρόκειται περὶ ἀληθινῶν ἀριστουργημάτων καὶ εἶναι τὰ καλλίτερον διατηρούμενα δείγματα βυζαντινῆς ζωγραφικῆς εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Ἐρμιτάζ.

Μεταξὺ τῶν πρώτων ἐστὶν πλεῖστα ὅσα ἀριστοτεχνήματα ἡ Ρωσία, ἀποσύρασα αὐτὰ ἀπὸ τὸ Μουσεῖον τοῦ Ἐρμιτάζ εἰς τὸ Λένινγκρανδ. Εἰς αὐτὰ περιλαμβάνονται ποικίλα ἀργυρᾶ ἀντικείμενα καὶ σκευὴ θαυμασιῶς ἐπεξεργασμένα, ὥστε ν' ἀποτελοῦν ἀληθινὰ ἀριστοτεχνήματα, ἀντικείμενα ἐξ ἐλεφαντοστοῦ καὶ μερικὰ ζωγραφιστὰ θυρόφυλλα τοῦ Ἁγίου Βήματος, χρονολογούμενα ἀπὸ τὸν 13ον καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν αἰῶνας. Πρόκειται περὶ ἀληθινῶν ἀριστουργημάτων καὶ εἶναι τὰ καλλίτερον διατηρούμενα δείγματα βυζαντινῆς ζωγραφικῆς εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Ἐρμιτάζ.

Ἡ Τουρκία ἐπίσης ἀποστέλλει διάφορα ἀργυρᾶ ἀντικείμενα, ὡς ἐπίσης βυζαντινὰ κοσμήματα καὶ ἄλλα δείγματα ἀρίστης βυζαντινῆς τέχνης, τὰ ὅποια ἐλάχιστοι ἔχουν ἴδει ἕως τώρα.

Ἐκκλησιαστικοὶ βυζαντινοὶ θησαυροὶ στέλλονται εἰς τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Ἐδιμβούργου ἀπὸ τὸν ἐν Βενετίᾳ ναὸν τοῦ ἁγίου Μάρκου, ἀντικείμενα θρησκευτικῆς λατρείας ἀπὸ τὸ Μόναχον, τὴν Φλωρεντίαν καὶ τὸ Μιλάνον, τέλος δέ, μερικὰ τῶν ὠραιότερων βυζαντινῶν ἀποκτημάτων τοῦ μουσείου Ἀλβέρτου καὶ Βικτωρίας τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἐκθεσις θὰ μεταφερθῆ, ἀκολούθως, εἰς τὸ Λονδίνον καὶ θὰ παραμείνῃ καὶ ἐκεῖ ἀνοικτὴ ἀπὸ τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 9ης Νοεμβρίου.

Δεὸν νὰ σημειωθῆ, ὅτι μετὰ τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Ἐδιμβούργου ἐπαναλαμβάνεται ὅτι καὶ μετὰ τὴν πρὸ διετίας ἐκθεσὶν τῆς βυζαντινῆς τέχνης εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἡ Ἑλλάς, ἡ κληρονόμος τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ, ἀπουσιάζει.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 τοῦ Α.Ν. 2200]40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς Ἁγίας Βαρβάρας Δάφνης, καὶ Ἁγίου Ἀνδρέου - Ἁνω Πετραλῶν ὑπαρχουσῶν κενῶν θέσεων τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἐφημεριακάς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω. Τὸ πρῶτιστον ἔσται τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11η Φεβρουαρίου 1958

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 63]2 τοῦ Α.Ν. 2200]40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, λαβόντες ὑπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 27ης Δεκεμβρίου π. ἔ. καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 1 τεύχει (1958) τοῦ δελτίου «Ἐκκλησία» δημοσιευθεῖσαν ἡμετέραν προκήρυξιν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ἐνὸς τακτικοῦ διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Τριάδος - Κεραμεικοῦ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τῆς ἀμέσου κατωτέρας κατηγορίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11η Φεβρουαρίου 1958

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 47 ἐδ. β' τοῦ Α.Ν. 2200]40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου Ν. Ἰωνίας ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14η Φεβρουαρίου 1958

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 47 ἐδ. 2 παράγρ. 2 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Μαρίνης Καραβά - Πειραιῶς ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τῆς ἀμέσου κατωτέρας κατηγορίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 18η Φεβρουαρίου 1958

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: Ἁγ. Τριάδος Ρωμανοῦ, Ἁγ. Σπυρίδωνος Ζαΐμουλι, Ζωοδ. Πηγῆς Κουρτακίου, Ἁγ. Δημητρίου Δάφνης καὶ Ἁγ. Γεωργίου Στενυκλάρου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ὑποψηφίου.

Ἐν Καλάμαις τῇ 15ῃ Ἰανουαρίου 1958

† Ὁ Μεσσηνιακὸς Χρυσόστομος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Φωκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 παραγρ. 1. τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/940 Α. Ν. «Περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συμπληρώθη διὰ μεταγενεστέρων Νόμων καὶ διαταγμάτων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ δελτίον «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν διὰ τὴν κατάληψιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) τοῦ ἐν Λιδωρικῷ Ἱεροῦ Ναοῦ «ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ», 2) τοῦ ἐν Κριασιῷ Ἱεροῦ Ναοῦ «ὁ Ἅγιος Νικόλαος», 3) τοῦ ἐν Καλοσκοπῇ Ἱεροῦ Ναοῦ «ὁ Ἁγ. Γεώργιος», 4) τοῦ ἐν Γαλαξειδίῳ Ἱεροῦ Ναοῦ «ὁ Ἁγ. Ἰωάννης», 5) τοῦ ἐν Καστριωτίσῃ Ἱεροῦ Ναοῦ «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου», 6) τοῦ ἐν Πανουργιᾷ Ἱεροῦ Ναοῦ «οἱ Παμμέγιστοι Ταξιάρχαι», 7) τοῦ ἐν Σκλήθρῳ Ἱεροῦ Ναοῦ «ὁ Ἁγ. Γεώργιος», 8) τοῦ ἐν Βελενίκῳ Ἱεροῦ Ναοῦ «ὁ Ἁγ. Εὐθύμιος» καὶ 9) τοῦ ἐν Κάτῳ Μουσούντιση Ἱεροῦ Ναοῦ «ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου».

Ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ 30ῇ Ἰανουαρίου 1958

† Ὁ Φωκίδος Ἀθανάσιος.

Ἱερὰ Μητρόπολις

Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Γαλατιστῇ Ἱεροῦ Ναοῦ «Κοίμησις Θεοτόκου», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586/1941 Ν. Διατάγματος περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α. Ν. 2200/40 ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Ἀρναίᾳ τῇ 5 Φεβρουαρίου 1958.

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου Κυπριανός.

Ἱερὰ Μητρόπολις Πατρῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων, 1) τοῦ ἐν Σκούρᾳ Ἱ. Ἐνορ. Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου, 2) τοῦ ἐν Γκερμπεσιῷ ἡ Ἀράξῳ Παραλίμνης Ἱ. Ἐνορ. Ναοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, 3) τοῦ ἐν Πέτρωτῳ Ἱ. Ἐνορ. Ναοῦ Ἁγ. Ἀποστόλων, 4) τοῦ ἐν Ἐρυμανθείᾳ Ἱ. Ἐνορ. Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου, 5) τοῦ ἐν Κουμπεριῳ Ἱ. Ἐνορ. Ναοῦ Ταξιάρχων, 6)

τοῦ ἐν Γαλάρῳ Ἱ. Ἐνορ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου, 7) τοῦ ἐν Μπούγγᾳ Ἱ. Ἐνορ. Ναοῦ Ἁγ. Δημητρίου, 8) τοῦ ἐν Μπαρδικώστα Ἱ. Ἐνορ. Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου, 9) τοῦ ἐν Πλατάνῳ Ἱ. Ἐνορ. Ναοῦ Ταξιάρχων, 10) τοῦ ἐν Κριθαρακίοις Ἱ. Ἐνορ. Ναοῦ Ἁγίας Φωτεινῆς, 11) τοῦ ἐν Ξηροχωριῳ Ἱ. Ἐνορ. Ναοῦ Ἁγίων Θεοδώρων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῶν ἐν λόγω ἐφημεριακῶν θέσεων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Πάτραις, τῇ 15ῃ Φεβρουαρίου 1958

† Ὁ Πατρῶν Κωνσταντῖνος.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Νόμου 2200/1940 καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ τε κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι μίαν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱ. Ναῶν: 1) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ραφίνας, 2) Ἁγ. Κωνσταντίνου Καμαρίτζης, 3) Ἁγ. Ἀποστόλων Βαρνάβα, 4) Ἁγ. Δημητρίου Δροσιάς, 5) Κοιμήσεως Θεοτόκου Αἰαντείου καὶ 6) Ἁγ. Τριάδος Νέας Κηφισιάς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τῶν ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, πρὸς ἀνακήρυξιν των ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 19 Φεβρουαρίου 1958

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰάκωβος.

ἘΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν **ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ**
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος **ΙΑΚΩΒΟΣ**
† Ὁ Κασσανδρείας **ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Κ. Σπεράντσα, Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὰ Ὄνομαστήρια τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου.

Συνοδικαὶ Ἐγκύκλιοι.

Ἀπὸ τὴν ἐνθρόνισιν τῶν νέων Μητροπολιτῶν. **Μητρ. Μεσσηνιακῆς Πολυκάρπου** (†), Δι' παραβολαὶ τῶν ταλάντων καὶ δέκα παρθένων (συνέχεια).

Κ. Μωραϊτάκη, Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου, Ἡ ἐν Οὐγγαρία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἀρχιμ. Εὐθυμίου Ἐλευθεριάδου, Πολυκάρπος «ὁ πατὴρ τῶν Χριστιανῶν».

Ἰωάννου Παπαζαχαρίου, Καθηγητοῦ τῆς Παντείου Σχολῆς, Δράματα παιδιῶν εἰσαγομένων ἐντὸς ἰδρυμάτων καὶ ἡ ἀντιμετώπισις των ὑπὸ τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης (συνέχεια).

Ἡ Γαλλικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου: **ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ**

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰασιῶν 1.